

fókuszban a megtérés

Megtérni = embernek lenni
Hol találom Istent?
Luther a megtérésről

élő víz

Emberhalász leszel!
Mindenki szolgája
Az üdvösség fogalomköre

híd

evangélikus missziói magazin

Interjú Huszár Kata színésznővel
Mindig vissza Istenhez

2017. III. szám
<http://misszio.lutheran.hu>

Tartalom

fókuszban a megtérés

- 3 Minden a tiétek | *Szeverényi János*
- 4 Szelfi Mária Magdolnával | *Deli Eszter Kinga*
- 5 Isten kegyelme rájuk talált | *E. K. J.*
- 6 A mélységből kiáltottam és te meghallgattál | *Németh Mihály*
- 8 Még imádkozni sem tudtam... | *Christina Bachmann*
- 10 Megtérni = embernek lenni | *Szigeti Jenő*
- 11 A balszamoszás nem balszam halálos sebemre
Horváth Levente
- 12 Megemlékezés Széll Bulcsú lelkész testvérünkről
- 13 A második megtérés | *Dr. Csókay András*
- 14 Hol találok Istent? | *Szák Kocsis Pál*
- 15 Abortusz – mi közünk hozzá? | *Dobó Dániel*
- 16 Egy zsidó hippilány megtérése | *E. K. J.*
- 17 Gondolatok a megtérésről | *Kis Ferenc Balázs*
- 18 Mit tegyek? | *Bakay Péter*
- 19 Megtérés a szabad akarat fogságából | *Szakács Tamás*
- 20 Hirdetni kell az ő nevében a megtérést | *Dr. Győri Józsefné
Dr. Drenyovszky Irén*
- 21 Könyvajánló | *A. L.*
- 22 A megtéréshez méltóan | *Szabados Ádám*
- 23 Versek
- 24 Luther a megtérésről | *Véghelyi Antal*
- 26 Isten ígéje a megtérésről | *Ribár János*
- 28 Rejtvény | *A.L.*
- 29 Imádkozzunk! | *A.L.*

élő víz

- 30 BESZÉLGETÉS – Mindig vissza Istenhez
Erdészné Kárpáti Judit
- 32 XX. SZÁZADI HITVALLÓINK – Mindenki szolgálja
Győri Tamás József
- 36 ÉLŐ IGE – „Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa”
Dr. Johannes Reimer
- 38 INTERJÚ – Emberhalász leszel! | *E. K. J.*
- 40 ÓRÁLLÓ – A Magyar Evangéliumi szövetség (Aliansz) elnökségének állásfoglalása a migráció kapcsán
- 41 REFORMÁCIÓ 500 – A négy sola, négyszeres kizárólagosság
Ulrich Parzany
- 42 ISTEN TENYERÉN – Egy hajléktalan imája | *Tánczos Katalin*
- 44 APOLÓGIA – Az üdvösség fogalomköre | *Dr. Szalai András*
- 46 CSALÁD – Összefogva, szeretetben | *E. K. J.*
- 48 KITEKINTÉS | *Gémes István*
- 50 MISSZIÓ – Mozgásban az örömhír!
- 52 GONDOLATOK – Amiért a szíved sóhajt, azért jöttél a világra | *Büky Anna*
- 53 LUTHER – Luther gondolatai | *Göllner Pál*
- 54 RÁDIÓMISSZIÓ – Lélekhangoló műsor – felajánlás
- 55 DERÚ | *G.Y. J. S.*
- 55 REFORMÁCIÓ – A reformáció alapigazsága
- 56 ÉNEKEM AZ ÚR – Limesen égő
- 57 HÍREK – Válaszd az életet!
- 58 HÍREK – Az Evangélikus Missziói Központ fontosabb szolgálatai 2017 első felében
- 58 ÓRÁLLÓ – Az Evangélikus Missziói Központ állásfoglalása a homoszexuális életformával kapcsolatban
- 59 BESZÉLŐ KÉPEK – A temetőgondnok macskája – Amishok

500
reformáció

Nem Luther és Kálvin halt meg értünk, nem ők a nagy reformátorok, hanem a Názáreti, aki az élő vizet, az Istennel való közösséget hozta el a szomjazó emberiségnek. Jézus Krisztus a Reformátor, aki a deformálódott, mínuszba süllyedt egyházat és emberiséget jött helyreállítani. Ezért van még gyülekezet, ezért emlékezhetünk, ünnepelhetünk és reménykedhetünk a jövőt illetően.

Címlapfotó: Pitrolffy Zoltán

Impresszum

híd

evangélikus missziói magazin
2017. III. szám
megjelenik negyedévente

HU ISSN 1787-5749

Kiadó és szerkesztőség:

Evangélikus Missziói Központ –
Magyar Evangélikus Rádiómisszió
1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38–40.
tel./fax: 06 1 400 3057
e-mail: evmis@lutheran.hu
<http://misszio.lutheran.hu>
számlaszám: 11716008-20157087

Felelős szerkesztő:

Szeverényi János
tel.: 06 20 824 5463
e-mail: janos.szeverenyi@lutheran.hu
www.szeverenyijanos.hu

Munkatársak:

Balog Eszter, Erdészné Kárpáti Judit,
Farkas Charlotte, dr. Garádi Péter,
Kis Ferenc Balázs, Kovács László,
Stifner-Kóháti Dorottya, Szeverényi Jánosné,
ifj. Zászkaliczy Pál

Layout, grafikai tervezés, tördelés:

Kreatív Flotta Stúdió
Perl Andrea, Perl János
www.kreativflotta.hu

Nyomdai kivitelezés:

Pauker Nyomdaipari Kft.
www.pauker.hu

Egy szám ára: 400 Ft
előfizetési díj egy évre: 1600 Ft
Megrendelhető a kiadónál.
Az Evangélikus Élet hetilapban elhelyezett
példányok ingyenesek.

Adományokat kérünk és elfogadunk.

magyar
nyomdaipari
szövetség

Partnereink:

NOREA
MÉDIEMISZJON

Fotó: SzJ

Minden a tietek

Sokan azért tartanak a megtéréstől, mert azt gondolják, hogy fel kell venni valamilyen természetellenes viselkedést, elhúzódva a „világtól”, örömtől, állandóan imádkozni kell, és templomban gubbasztani, lehetőleg ájtatos, szomorkás arccal.

A megtérés által elsősorban nem felekezetet, kegyességi irányt, vallásos szokásokat veszünk fel. Az Isten szándéka szerinti megtérés visszahelyez elveszített emberségünkbe, a teremtettségbeli egészséges, normális állapotba. Isten embert teremtett (Adam=föld porából való ember), nem evangélikust, baptistát, liberálist vagy pietistát.

Kamaszkoromban azért nem akartam megtérni, mert a keresztyénséget nem láttam életszerűnek, természetesnek. Élni szerettem volna: enni, inni, szeretni, élvezni a természetet, sportot, művészeteket. Amikor egy vasárnap délután az Úr megszólított, ellenállhatatlan, örök, teljes szeretetével átölelt, akkor kezdtem csak igazán élni. **Attól kezdve minden szebb lett, színesebb, izletesebb, boldogabb, normálisabb.** Isten nem irigy. „Minden a tietek.” (1Kor 3,22b)

A megtérésre Isten szeretete segíti az embert, és nem magunk vagy mások noszogatása, erőlködése. „Szívünkbe áradt Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által.” (Róm 5,5)

Krisztus jelenléte, fénye, szentsége közegében átélem létem bűnösségét, hogy eddig nem vele éltem. Meglátom mindazt, ami elválasztott tőle és a tiszta, normális, ember-séges élettől.

A megtérés is ajándék. Amikor halljuk az igei felszólítást, hogy térjünk meg, ez csak azért lesz lehetséges, mert ezt Ő mondja azzal a szóval, amellyel Lázárt kihívta a sírból. Ha Isten hív, nem tudok nem megtérni. Emlékezzünk a példázatra: „Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt” (Lk 15,20). Ez a lényeg, és nem a fiú küszködése. A srácot az atyai ház vonzotta haza, na meg az üres gyomor. Bűnbánatos motyogása nem igazi megtérés. Az Atya ölelésében kezd igazán fájni a bűn. Azután ő állít lábra, ő hív be az otthon örömébe, és kezdődik a zene és a tánc...

SZEVEÉNYI JÁNOS

Szefi Mária Magdolnával

Caravaggio *Bűnbánó Magdolnája* előtt és után nem csináltam műtárggyal önarcképet. Nem is lett a fénykép egy tipikus szefi: nem posztoltam sehova. Ahogy most kerestem, úgy tűnik, hogy a fotó el is vészett. Arra emlékszem, hogy igazából csak dokumentációs jelleggel bírt. Sötét lett, és a kompozíció is elég esetlegesre sikeredett.

Három életet vizsgálok meg a festmény alapján, Jézushoz fűződő kapcsolatukat helyezve a gyújtópontomba.

Az első az ábrázolt nőalak, a magdalai Mária. Az ő életében nagyon drasztikus változást hozott az Úrral való találkozás. Miután Jézus hét gonosz szellemtől megszabadította, Mária követi mindenhova. Végül ő lesz az első, aki beszél a sírnál a feltámadott Krisztussal (Mk 16,9; Jn 20,16).

A második nőalak a kép modellje. Caravaggio ismert volt arról, hogy

prostituáltak segítségével jelenítette meg festményei nőalakjait. Ezt a művét, amit első vallásos alkotásaként tekintenek, nagy valószínűséggel Anna Bianchiniről formázta. A képet átható csendes szomorúság nagyon is valószínűleg tükrözheti Anna saját élményeit. Peter Robb Caravaggióról írott életrajzi könyvében a Bianchini életéről lejegyzettek alapján azt feltételezi, hogy a lány egy, akkoriban bevett szokás szerinti nyilvános, az erkölcsös élethez való visszatérésre ösztönző ostromozás után ült modellt a festőnek. Sajnos arról nincsen adat, hogy Anna személyesen megtapasztalta-e Jézus radikálisan más hozzáállását a bűnöshöz. Azt, hogy a kép enyhén felülről felvett perspektívája nem csak hideg lenézést jelezhet, hanem a hozzá lehajoló, az őt felemelő Isten nézőpontját és szívét is mutathatja. Az összetört gyöngyök múlttá

válhatnak, és a Krisztus mellett töltött jövőt jelző, olajjal teli üveg már a kép előterében várja.

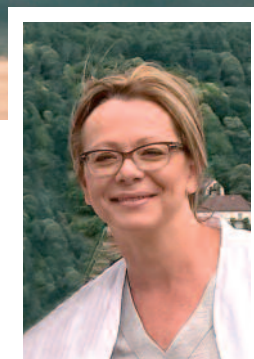
A harmadik lányalak saját magam.

A mű modelljével a megtérésem idején körülbelül egyidős lehetek. Átérezem a szomorúságát, és a kép egyszerű, pártostól mentes ábrázolásában közel jön hozzám, egészen annyira, hogy azonosulni tudok vele. Az én megtérésem Jézus egy mondatával kezdődött. Ahogy elolvastam, tudtam, hogy ennek a mondatnak, ha Jézus igazán kimondhatta, következményei vannak. A következő pár napban megbizonyosodtam személyének hitelességéről és a következményeket a mai napig is élem.

„Aki megtalálja az életét, elveszti azt, aki pedig elveszti az életét érterem, az megtalálja azt.” (Mt 10,39)

DELI ESZTER KINGA

Isten kegyelme rájuk talált

EKJ

Végzős gimnazistaként Wilhelm Bush *Jézus a mi sorsunk* című könyvét olvasva rájöttem, hogy egész más elképzeléseim voltak a világról, Jézusról. Megértettem, hogy ha mindaz igaz, amit én ott olvastam, akkor nagy bajban vagyok, mert nem tértem meg, nincs ott Jézus az életemben. Kavarogtak bennem a kérdések arról, hogy mi az életem értelme.

Akitől a könyvet kaptam, elhívott egy ifjúsági hétre is. Ott szimpatikus volt a vezetők közvetlensége, nagyon tetszetek az Istent dicsőítő énekek, és próbáltam értelemmel megragadni mindazt, amit hallottam, de beleütköztem (későbbi tanulmányaim során beazonosított) nagy teológiai kérdésekbe. Emlékszem, hogy a magvető példázata kérdéseket vetett fel bennem: Mi van, ha én vagyok például a sziklás talaj? Lehet ez ellen tenni valamit? Amikor egy csoportos beszélgetésen elhangzott, hogy a megtérés egy tudatos döntés, akkor hevesebben kezdett verni a szívem: Akkor erre nekem is van lehetőségem? De nem tudtam, hogy ez hogy megy végbe. Végül Isten elvezetett erre...

Jelentkeztem ezzel kapcsolatban személyes beszélgetésre, ahol még nem jutottunk dűlőre, de utána az esti alkalmon az *Egykor oly kedves dolgok, menjetek* kezdetű ének került sorra. Ez Pál szavaira utal, hogy Jézusért kárnak ítéli mindazt, ami nélküle volt az életében. Rádöbbentem, hogy ez rólam szól, hiszen elégedett voltam az én kis életemmel, mert jól tanultam, sportoltam stb., csak éppen a lényeg hiányzott belőle: Jézus. Megrendített, hogy Isten ezen az éneken keresztül velem beszélt. Az alkalom végén elvontam egyedül, és egy egyszerű imádságban kértem az Urat, hogy vegyen el mindent, ami elválaszt Tőle, és Ő vegye át az életem irányítását. Hálás vagyok Istennek, hogy elvezetett erre, és azóta is folyamatosan tisztítja az életemet.

Malik Péter Károly evangélikus lelkész

Aharmincas éveim közepéig nem foglalkoztam Istennel. Rendezett, jó életem volt. Ha hittem is valamiben, az önmagam volt. Ha valamit elrontottam, legyintettem rá: majd az élet megoldja. Mégis valami folytonos hiányérzet volt bennem, nem voltak válaszok a szorongató kérdéseimre, mint például hogy mi lesz velem halálom után.

Akkor a férjem révén a kispesti evangélikus gyülekezetbe kerültünk, ahol évekig jártunk különböző alkalmakra, befo-gadtak minket. Vágytam arra, amit a gyülekezetben másokon láttam – nekik voltak válaszaik. Velem vajon mikor fog megtörténni a változás? Hogyan?

Egy őszi csendeshétvégén Piliscsabán felmarta a lelkemet a jézusi mondat: „Menj el, és többé ne vétkezzél!” Megértettem, hogy Jézussal tökéletesen újat lehet kezdeni. Lelkem mélyéből elkezdtem zokogni, amikor a *Győzelmet* vettél éneket kezdtük énekelni. Mégis hónapokkal később tudtam csak megalázkodni Isten előtt. Féltem, hogy ha keresztyén leszek, akkor unalmassá válok, nem jó irányba fogok változni. De elkezdtem falni a keresztyén irodalmat, és minden bokorból Isten szólt hozzám, folyamatosan. Végül nem bírtam tovább, úgy éreztem, hogy bele kell ebbe vágni, Jézus kell nekem. Mindent elé vittem, és megtapasztaltam a bűneim bocsánatát. Azóta tudom, hogy az Úrhoz tartozom.

Úgy gondolom, hogy azért születünk a világra, hogy ez a megtérés megtörténjen az életünkben. Ezen áll vagy bukik minden. Számomra egyetlen válasz a bűnre, az ember eg-zisztenciális kérdésére, hogy Jézus Krisztus eljött a világra, és ebből a bűnfolyamból kirántott, és örök életet is adott.

Dr. Barra Annamária jogász

A mélységből kiáltottam, és Te meghallgattál

Harminchat éves vagyok. Jézust négy évvel ezelőtt ismer-tem meg. Sajnos nem kaptam vallásos neveltetést. Édesanyámnak és édesapámnak gyermeko-rukban meghaltak a szülei, ezért ők haragudtak Istenre. Isten nevét csak káromkodás és szitkozódás közben hallot-tam. Édesapám alkoholista volt, sokat bántott szóval és fizikailag, nemcsak engem, hanem édesanyámat és a testvé-remet is.

Otthon nem éreztem jól magam, korán elkezdtem az utcán lógni, csellengeni. Ti-zenkét éves koromtól cigarettáztam, al-koholt fogyasztottam és idősebb fiúk társaságát kerestem. Az iskolában a bal-

hésabb srácok közé tartoztam, sokat ve-rekedtem. Hasonló fiúkkal verődtem egy bandába, velük már tizenhárom éves ko-runkban elkövettünk kisebb stikliket, pél-dául bolti lopást és olyasmit, amiből pénzt tudtunk szerezni.

Akkoriban terjedtek el a játéktérme-k, amik nekünk nagyon tetszettek. Ott az idősebb fiúk már kábítószereket fogyasz-tottak, marihuánát használtak, és láttuk, hogy ettől milyen lazák és felszabadultak lettek. Tizennégy éves lehettem, amikor elszívtam az első füves cigarettát. Elég hamar kipróbáltam az összes elérhető szert, és végül a heroint választottam, mert megnyugvást adott és elnyomta a rossz érzéseket. Hamar a rabjává váltam. Tizenöt éves koromtól intravénásan hasz-náltam kábítószereket.

Tizenhét évig bele is ragadtam a fű-gőségbe. Rengeteg bűnt elkövettem, hogy megszerezsem rá a pénzt. **Csak az első két évben adott a kábítószer, utána már csak elvett.** Tizenöt év úgy telt el, hogy amikor használtam, azt kívántam, bárcsak le tudnám tenni, de amikor egy-két napig kibírtam nélküle, akkor sóvárog-tam utána. Már sehogy sem éreztem jól magam. Tizenöt év azzal telt, hogy próbáltam megszabadulni a kábítószer-től. Orvostudományba, nőkbe, pénzbe, min-denbe próbáltam belekapaszkodni, amit csak nyújthat a világ. Még nem voltam ti-zennyolc éves, amikor befeküdtem egy kórházba elvonó kezelésre, ahol gyógy-szert kaptam, hogy elmúljon a sóvárgá-som. Ezzel csak azt érték el, hogy még bátrabban drogoztam, mert tudtam, hogy ha nem lesz pénzem, akkor csak felíratom a gyógyszert, és kibírom nélküle. Így aztán keresztfüggőség alakult ki, gyógyszer-függő is lettem.

Huszonöt évesen kimentem külföldre dolgozni. Azt gondoltam, hogy ha lesz jó állásom, sok pénzem, akkor megoldódik az életem. Hiába kerestem jól, nem jött a megoldás. Több helyen jártam: Hollan-diában, Ausztriában, Belgiumban, Svájc-ban. Hollandiában egy időre azt gondoltam, megtaláltam a boldogságot,

de csak annyi történt, hogy egy időre át-váltottam könnyűdrogokra.

2010-ben Németországban próbáltam rendbe szedni az életemet. Fél év után a munkáltatóm elküldött orvoshoz, mert gyenge voltam, nem éreztem jól magam. Kiderült, hogy hepatitis-C fertőzésem van. A munkahelyemről azonnal elküldtek, itt-hon orvoshoz mentem, de azt mondták, hogy mivel aktív szerhasználó vagyok és pusztítom magamat, nekem nem jár a kezelés. Kezelés nélkül viszont tíz éven belül elrákosodhat a májам. **Ekkor el-engedtem mindent, úgy gondoltam, hogy nekem már mindegy.** Ausztriába mentem, mert ott könnyebben tudtam kábítószer-t, pénzt és gyógyszert szerezni. Úgy jártam a boltba lopni, ahogy más be-vásárolni.

2012-ben egy éjjel betörni indultam. Egy épületre másztam fel, amikor megcsúsztam és öt métert zuhantam. A kórházban tudtam meg, hogy eltörtt a bordám, ami átszúrta a lépemet és élet-mentő műtétet kellett végrehajtani rajtam. Azt hittem, ez csak olyan lesz, mint egy vakbélműtét, de szegycsonttól lágyé-kig végig voltam vágva, negyven kapocs tar-totta össze a sebet. Amikor felébredtem, annyi erőm sem volt, hogy felüljek az ágyban. Látták rajtam a szúrásnyomokat, és hogy milyen állapotban vagyok. Kap-tam pótszereket, amikkel ki lehet váltani a drogot, de így is rettenetesen szenved-tem az elvonási tünetektől. Ott feküdtem magatehetetlenül, csövekkel a testem-ben. Akkor gondoltam Istenre, és kértem, hogy ha létezik, szabadítson meg.

Az ottani kezelőorvosom megkérdezte, hogy mit akarok kezdeni az életemmel, ha kikerülök a kórházból. Mondtam, hogy nincs sok választásom, hepatitiszes és drogfüggő vagyok. A doktornő könnyes szemekkel mondta, hogy jól gondoljam meg, mit csinállok, mert úgy le vagyok gyengülve, hogy könnyen túladagolom magam, vagy a friss műtéti seb fog elfer-tőződni és nem sok esélyem marad. Be-szélt a rehabilitációról. Biztos előtte is sokan beszéltek nekem erről, csak nem

*„Akik az Úrban bíznak,
erejük megújul,
szárnyra kelnek, mint a sasok...”*

hallottam meg, de **ekkor úgy éreztem, hogy ez még egy esély lehet.** Az ottani rendszerbe nem tudtam bekerülni, nem volt biztositásom. Felvettem a kapcsolatot a családommal, akikkel már két éve nem is beszéltem. Hazahoztak, de még nem voltam olyan állapotban, hogy bármelyik intézmény fogadni tudjon. Pszichiátriára kerültem három hónapig, de ott sem tudtak velem mit kezdeni. Ahogy kikerültem a zárt osztályról, összevásároltam a többi betegtől a gyógyszereket, és drogot hoztattam be a kórházba. Szerettem volna szabadulni, de olyan erős volt a függőségem, hogy még egy ilyen helyen sem sikerült.

A pszichiáterem azt mondta, hogy rajtam már csak Isten segíthet. Lementem a kórházi istentiszteletre, és ott kaptam egy könyvet, amelyben a református Ráckeresztúri Drogrehabilitációs Központban gondozottak biztonyságtételei voltak arról, hogy Isten hogyan változtatta meg az életüket. Elkezdett vonzani ez a lehetőség. Két héten belül Ráckeresztúrra kerültem, pedig két hónapos várólista van, és sok elvárásnak kell megfelelni.

Ahogy beléptem, úgy éreztem, hazaérkeztem, olyan szeretettel fogadtak. Még mindig sok terhet cipeltem. Elkezdtem megismerni Jézust, és ahogy kitisztultam, úgy nehezedtek rám egyre jobban a bűnök. Annyira rossznak éreztem magam, hogy nem bírtam tükörbe nézni.

Ha tükröződött az arcom az ablaküvegben, nem bírtam arra nézni. Aztán egyre jobban megértettem az evangéliumot, hogy Jézus ezek miatt a bűnök miatt halt meg, és kezdtek lehullani rólam a terhek. Ez egy folyamat volt, nem egyik pillanatról a másikra történt. Tizenöt hónapot töltöttem ott. Elkezdhettem a betegségem kezelését is, fél év után eltűnt a hepatitisz-vírus a szervezetemből.

A neheze akkor kezdődött, amikor kijöttem az intézetből. Egy úgynevezett félutas házban lakhattam, ami támogatott lakhatást jelent, ahol vannak még szabályok, feltételek. Bejelentett munkahellyel kell rendelkezni, normális életvitelt kell folytatni, és jelképes összegért ott lehet lakni. Két évig lakhattam ott. Közben szépen kezdtek megoldódni a dolgok. Persze rengeteg nehézség is volt a civil élettel és munkával kapcsolatban. **Próbáltam Istenre hagyatkozni, és Ő formálta az utamat.**

Éreztem, hogy nem elég az, hogy van munkám, helyreállt az életem, hanem amit én tizenöt hónap alatt kaptam, abból szeretnék valamit visszaadni. Két éve megismerkedtem Hecker Christianéval, aki önkénteseket keresett. Az általa vezetett Befogadó Ház Alapítvány egy felekezeti keresztyén misszió, amely prevenciós munkát végez. Tízéves kor feletti, veszélyeztetett helyzetű, érzelmileg sérült, viselkedési zavarokat mutató, java-

részt az utcán csellengő tinédzserek, fiatalok számára kínál programokat, ingyenes szabadidős lehetőséget.

Amikor először mentem a Házba, ott is azt éreztem, mintha hazaérkeztem volna. Tudtam, hogy ez az a hely, ahol valamit vissza tudok adni a kapottakból. Nagyon vágytam társra is, és ott, az önkéntesek között ismertem meg a feleségemet.

Fiatalkoromban autófényező szakmát tanultam. Ezzel tudtam külföldön is pénzt keresni. Most is megélek belőle, de nem találok egy olyan helyet, ahol teljesen becsületesen mennének a dolgok. Körülbelül húsz munkahelyen fordultam meg tavaly. A munkámat mindenhol értékelik, azzal soha nem volt baj, de **szeretnék mindent tisztán, Isten dicsőségére, jó lelkiismerettel tenni.**

Szeretnék majd a közeljövőben munkát váltani és emberekkel foglalkozni, ezért újrakezdtem az iskolát. Jelenleg gimnáziumban tanulok, idén végeztem a 11. osztályt, nagyon jó eredménnyel. Jövőre fogok érettségizni, utána főiskolára készülök, ahol teológiát szeretnék tanulni.

„Elfáradnak és ellakadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak, de akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lakadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” (Ézs 40,30–31)

NÉMETH MIHÁLY

Még imádkozni sem tudtam...

Ateista és leszbikus voltam – végül egy istentiszteleten találtam magam

Janin, a kőkeményen ateista lány egyszer két fiatal hívő keresztyén mellett utazott a repülőgépen. Alig néhány hónappal később úgy, ahogy volt, szivárványszínűre festett hajjal elment Berlinben egy istentiszteletre, és olvasni kezdte a Bibliát. Teljesen megváltozott az élete – minden területen. A következőkben a huszonkilenc éves fiatal nő mondja el történetét.

2015 januárjában repülőgéppel utaztam Berlinből Stuttgartba a legjobb barátomhoz, Maikhoz. A repülőgépen egy fiatal pár mellé kerültem, akikkel beszédbe elegyedtünk. Ők Stuttgartban valami „holy”-val kapcsolatos koncertre igyekeztek. A fiatalemberről kiderült, hogy lelkésznek készül. Ez kíváncsívá tett, hiszen mindketten olyan fiatalok voltak, de szilárd meggyőződésük és

lelkessedésük megfogott. Azt gondoltam magamban: „Rólad el is tudom hinni, hogy jó lelkész leszel; ez király!” Én magam ateista és leszbikus voltam, telve előítéletekkel a hittel és az egyházzal kapcsolatban. De arra gondoltam, ha ők ennyire nyitottak a beszélgetésre, akkor itt az alkalom, hogy kérdezősködjek. Szimpatikusnak találtuk egymást, telefonszámot cseréltünk, és kapcsolatban maradtunk.

Nem sokkal később gondjaim támadtak a munkahelyemen. Utána hirtelen elhagyott az élettársnőm, akivel közös jövőt terveztem. Ebben a zűrzavarban eszembe jutott Leon, akivel a repülőn együtt utaztunk, és SMS-ben megkérdeztem tőle: „Mondd csak, ti hívők mit csináltok krízishelyzetben?” Ő egy bibliai idézettel válaszolt: **„Mindenkinek, aki segítségül hívja az Úr nevét, megmenekül”** (Róm 10,13).

2015. április 23-án, az éjszaka közepén érkezett hozzám ez az üzenet, de nem értettem. Másnap reggel, ahogy a gyorsvasúton ültem, újra elolvastam a mondatot, és hirtelen rám tört a zo-

kogás. Fogalmam sem volt róla, hogy miért. Amikor Leonnak elmeséltem, elhívott az aznap esti ifjúsági istentiszteletre a gyülekezetükbe.

Mintha lehullottak volna a láncaim

Akkor épp elég rossz hetem volt. Munkaidő után halálosan fáradtnak éreztem magam, minél hamarabb haza akartam jutni. Az északi vasútvonalra kellett szállnom, de túl későn vettem észre, hogy rossz vonaton ülök: a déli irányba menő szerelvény száguldott velem. Arra gondoltam, hogy tulajdonképpen elmehetnék a gyülekezetbe is. És így történt. Nemsokára megérkeztem a templomba. Én, az ateista, leszbikus nő, szivárványszínűre festett hajjal! Érdekes módon az emberek mégis szívélyesen fogadtak.

Aztán elkezdődött az áhítat. Másfél órán keresztül ültem az ifjúsági istentiszteleten – és végig sírtam. Pedig nem vagyok az a síró fajta. A téma megragadott: arról szólt, hogy Jézus vezeti az életünket. **Ha követjük őt, még egy mély szakadék fölött is átkelhetünk.**

Akkor épp ilyenek éreztem az életemet: mintha mély szakadék peremén állnék, és nem tudom, hogyan tovább... Úgy éreztem, aznapra éppen elegendő megrendítő hatás ért, ezért viszonylag korán indultam haza.

Amikor otthon lefeküdtem, arra gondoltam, most már tudni akarom, milyen egy rendes istentisztelet! A lakásomtól a gyülekezetig egy óra volt az út. Ezért vasárnap délelőtt kilenckor felültem a gyorsvasútra, és elindultam az istentiszteletre. Ott újra végigsírtam másfél órát. Úgy éreztem, mintha egész hegyek hullanának le a szívemről. Annyira enyhítő és felszabadító érzés volt, mintha súlyos láncoktól szabadultam volna meg.

Az istentisztelet után odajött hozzám az egyik ifjúsági vezető, és érdeklődött, hogy érzem magam. Elmondtam neki a felszabadító érzést, amit tapasztaltam, és azt is, hogy nem sokat tudok a hitről. „Szeretnél többet tudni róla?” – kérdezte. „Igen” – válaszoltam. A könyvtárszobába vezetett, és a polcra választhattam magamnak egy Bibliát.

Átkelés a szakadék felett

Hat hét alatt elejétől végéig elolvastam az Újszövetséget. Nagyon megérintett. Minden hétvégén elmentem az istentiszteletre. Tudtam: itt vagyok jó helyen, ezt kerestem. Átéltam Isten, az Atya szeretetét; Jézus közelségét, aki ezt mondta: „A te gyenge lényeden keresztül mutatom meg az erőmet, átviszlek a szakadékod felett.” Akkor még azt sem tudtam, hogyan kell imádkozni, de éreztem Jézus jelenlétét. Ő ott volt mellettem.

Egyik alkalommal azt olvastam a Bibliában, hogy nem szabad az olajlámpást letakarni, mert arra való, hogy bevilágítsa a helyet, ahová tették. Ahogy éjszaka ébren feküdtem az ágyamban, újra meg újra a „fény” és a „lámpa” szavak jártak a fejemben. Hirtelen olyan érzésem támadt, mintha a lelkemet egy megvilágított üregként látnám. **Lát-ható lett minden szemét, minden piszok, ami életem során összegyűlt bennem.**

Akkor értettem meg először: sokféle oka volt a múltamban, amiért leszbikus lettem. Világossá vált, hogy azért nem szerettem a férfiak társaságát, mert valahogy mindig az alkohollal kötöttem össze őket. Ki akarna bármit is agresszív, verekedős alakokkal kezdeni? Tehát a női nemhez kezdtem vonzódni. Nos, gondoltam, rendben, ha ezt most megértettem, akkor nem kell továbbra

is így élnem! Megkérdeztem Istentől: „Mit kívánsz tőlem? Kezdek férfakkal ismerkedni?” Ekkor hirtelen eszembe jutott Maik, a legjobb barátom. Tiltakoztam: „Felejsd el, Istenem! Maik még keményebb ateista, mint én voltam! Ő csak akkor kell nekem, ha keresztyén lesz.” Mindenesetre lehetetlennek tartottam az egészet.

„Jézus, itt az életem, kezdj valamit velem!”

Május végén ismét Stuttgartba utaztam. Maik és én egy mellékállásban végezhető közös munkát terveztünk, ennek kapcsán vettünk részt egy céges rendezvényen. Maik ott ismerte meg keresztyén barátaimat, a fiatal házaspárt. Őket Isten vezette egymáshoz. Maikra nagy hatással volt a történetük. Tudta, hogy én időközben miért változtam meg, de az őt érintő imádságaimról semmit nem sejtett. Később aztán különös dolog történt. Éppen egy továbbképzésen ültünk, amikor hirtelen rám tört a sírás. Maik nyakába borultam, és azt mondtam neki: „Te leszel a férjem, és a gyermekeim apja!” Ő pedig azt válaszolta: „Igen!”

Utólag mesélte el, hogy még a barátaimmal való beszélgetés után azt mondta Istennek: „Ha létezel, akkor adj nekem feleséget!” Úgyhogy két nappal később megvettük az eljegyzési gyűrűket. Novemberben tartottuk a polgári esküvőt. Még 2015-ben mindketten megkeresztelkedtünk, és 2016-ban volt a templomi esküvőnk.

A szívrávnásúknak most már teljesen mást jelentenek számomra: azt, hogy Isten megpecsételi a szövetségét velünk, emberekkel. Ezért amikor Maik és én összeházasodtunk, a tarka színek ezt a szövetséget jelképezték.

Egész életemben gyorsan és megalapozottan kellett döntenem. Azon a napon, amikor felismertem, hogy létezik Isten, aki az Atya, Jézus és a Szentlélek, akkor azt mondtam: „Jézus, itt van az életem, kezdj valamit velem! Bármit mondasz, megteszem.” Így adtam magamat Istennek. Úgy gondoltam, ha ő Isten, akkor mindent, amim van, neki akarok adni. Annyira mélyrehatóan, világosan, érthetően beszéltem hozzá! Mindent megmutatott, és elmagyarázta, amit nem értettem. Ezért tudtam őt követni. Csak ezért volt lehetséges, hogy az a sok változás ilyen rövid idő alatt végbemenjen bennem és körülöttem.

Heves viták

Családomban és a baráti körömben heves ellenállást váltott ki a bennem

végbement változás, de én teljesen nyugodtan tudtam velük beszélgetni. Megmondtam: „Így tartom helyesnek. Nem, nem bolondultam meg, és nem szedek kábítószert. Tudatában vagyok annak, mit teszek.”

Előtte tipikusan leszbikus nő voltam férfias külsővel, férfias viselkedéssel, férfias szókinccsel, színesre festett hajjal. És egyszer csak odaállok eléjük, és azt mondom: „Ő az a férfi, akivel össze fogok házasodni!”

A leszbikus baráti köröm teljes értetlenséggel fogadta a hírt. De a zárómondat mindig ez volt: „Na igen, ha így vagy boldog...” Érdekes módon nem szakadt meg velük a kapcsolat. Időnként megkérdezik: „Még mindig azzal a férfival vagy együtt?” Nem tagítanak tőlem, továbbra is kíváncsiak az életem alakulására.

A gyülekezetemben a keresztyének nagyon együttérzőek és barátságosak hozzám. Reményt merítettek a történetemből. Sokuknak vannak homoszexuális ismerőseik, és arra szoktak kérni, hogy imádkozzam értük. Egy dolog világos számomra: csak azért, mert bennem annyira gyorsan történt meg a változás, nem biztos, hogy másoknál is ugyanígy fog lezajlani. **Jézus minden emberrel személyre szabottan foglalkozik.** Egyeseknél a változás egy hónap alatt végbemeget, másoknál esetleg tíz évig is eltarthat. Mindig is fogok másokért imádkozni, de ilyen módon: „Jézus fogadd el ennek az embernek az életét, és legyél Te az útmutatója!”

Nagyon örülök mindannak, ami velem történt. Olyan, mintha az érzékelésem szűrőjét kitisztították volna. Észreveszem, hogyha a bibliaolvasást elhanyagolom, akkor az a napom olyan semmilyenre sikerül. Ha viszont reggeli áhitattal indítok, akkor a napom csodálatos lesz. **Ha Jézus segítségét kérem, ő szívesen megadja.** Természetesen mindig látja a szükségleteimet, de ő úriember. Csak akkor jön, ha hívom. Ezért mindig elmondom neki, miben is van szükségem segítségre. Amikor mélypontra kerültem, és Jézust hívtam, hogy a gyengeségemben segítsen, akkor azonnal készen állt, és mindig segített.

Lejegyezte: *Christina Bachmann*

Forrás: *Lydia magazin 2017. 1. szám; www.lydia.hu*

Fotó: (esküvői kép) *Willwin Wilson*

Megtérni = embernek lenni

A megtérés – értékrendcsere. Az önzés énközpontúságából a szeretet Krisztus-központúságára való visszatalálás. Azért van a megtérés körül annyi zűrzavar a fejünkben, mert nem értjük a szeretet és a hit összefüggését. Hinni akarunk szeretet nélkül, és szeretni akarunk hit nélkül. Szentek akarunk lenni úgy, hogy mindenáron hisszük, hogy különbek vagyunk, mint a másik, és sokszor úgy akarunk szeretni, hogy az Istenbe vetett hitet tagadjuk.

Luther a szeretet és a hit összefüggéséről ezt írta: „a hit abban tér el a szeretettől, hogy a hit személyre, a szeretet pedig cselekedetekre vonatkozik. A hit eltapossa a bűnt, kedvessé teszi és megigazítja az embert. Miután pedig az ember kedves és igaz lett, a Szentlélek megajándékozza őt a szeretettel, hogy szívesen cselekedje a jót.” Máshol, tömörebben így fogalmazott Luther: „A hit tehát a cselekvő, s a szeretet a cselekedet”. **A megtérés pedig nem a remetebarlangban van, hanem ott, ahol a hit a szeretet szabálya szerint cselekszik.**

Néhány hete arról beszélgettem egy régi keresztyén barátommal, hogy szükségünk van a naponkénti megtérésre, visszatalálásra ahhoz a szeretethez, amit Istentől naponta kapunk. A barátom elég szkeptikusan fogadta azt, amit mondtam. Elmondta, hogy keresztyén emberektől, akik hívőknek tartják magukat, sok jogtalan és

szeretet nélküli bántást kapott, ezért elidegenedett a templomtól, a keresztyén élettől. Nem tartja magát ateistának, de egyházas keresztyénnek sem. Mivel nekem is volt már ilyen tapasztalatom, hosszabb gondolkodás után közösen arra jutottunk, hogy az acélkemény szeretet erősebb, mint az ócska bántás-smirgli. A rozsdát lepucolja, de a lényegét, a szeretet alapvető bázisát nem bántja. A sértője fölé magasodik az az ember, aki a bántások miatt sem veszíti el a szeretetét. Csak az ilyen ember tud elmenni, segíteni azon, aki ellene vétkezett.

Ha a szeretet vezérli az intést, akkor mindig ketten tanulunk. A smirgli fáj, de a lélek nem sebesedik ki ekkor. Aki nem bántódik, az nem bánt, ha szeretni tud. Ha a másik bűne hidegen hagy, akkor egyedül maradok saját, magamról alkotott illúzióimmal, és soha nem tanulom meg, hogy mi a szeretet. Sokan éheznek és szomjúhoznak azért, mert a szeretet nélkül élők önző módon elragadják a másikat. Talán megtért igazaknak tartják magukat, de a kezüket nem tudják kinyújtani sohasem a másik botladozó felé. Ezek az „igazak” nem tudják, hogy a szeretet a megtérés örömeiből születik.

A megtérés nem azt jelenti, hogy Jézus valamit megkövetel tőled, hanem azt, hogy ő kész arra, hogy formáljon, mássá tegyen. Jézus a fazekas, aki a sárban is meg

tudja látni az értéket. A fazekas is azért szárítja, gyúrja, tisztítja az agyagot, hogy keze alá simuljon a sár. **Ez az egyetlen esélyünk arra, hogy többé legyünk önmagunk sáránál.** Aki nem akar a korongon formálódni, csak forogni szeretne rajta, az becsavarodik, torz formájú edény lesz belőle. Újjá kell a mesternek formálni. Nem a sár az érték, hanem a kiegészített, megpróbált edény. Ez a Mester műve, aki mindig úgy helyez a megpróbáltatások kemencéjébe, hogy előbb formál, értékessé tesz.

Alszeghy Zoltán írja az egyik tanulmányában: „Isten szeretete nem abban gyönyörködik, ami a mi életünkben érték, hanem bennünket tesz értékessé azzal, ha Ő bennünket szeret”. A megtérés nem az én művem, hanem Isten cselekedetének elfogadása, aminek nyomán értékesebbé, emberebbé leszek. Megtérni nem azért kell, hogy magammal elhissem, hogy már angyal vagyok, hanem azért, hogy tapasztaljam: úgy jó embernek lenni, ahogyan megteremtett engem az Isten. A megtérés visszatalálás az emberség igazi formájához, az örömhöz. Megtérni annyit, mint közös nevezőre kerülni önmagammal, Istennel és a másikkal. Tékázó fiúként hazatalálni. Újra tanulni bízni, remélni és szeretni. Egy szóval: embernek lenni.

SZIGETI JENŐ

A balzsamozás nem balzsam halálos sebemre

Jákób eltemetése volt az első *exodus*, az első *kivonulás* Egyiptomból (vö: 1Móz 50,1–13). Mi is kivágyunk gőgös-hamis Egónkból. Mindenki ott volt a kivonulásban, Jákób egész családjá, de nemcsak a család, hanem a gyászmenetben a magas rangú képviselő is mind ott volt. A menet egyúttal jelzi: Egyiptomban nem lehet „lecövekelni”. Egyiptom az *átmenetiség* országa, nem lehet ott megtelepedni, a hívő ember mindig úton van, örök zarándok ezen a földön. Jákób temetéséről rendelkezett, és ez *jel is lett*: így visz majd ki titeket is Isten egyszer Egyiptomból!

Ha eltemették őemberem, hamis énem a keresztségben, akkor így kell majd kivonulnom újra és újra. A keresztség egy főpróba. Krisztus halálába kereszteltek bele, Krisztussal támadtam fel (vö: Róma 6!). A keresztségem akkor érvényes, ha így gyakorolom! Ez a megtérés. De nem csak ennyi. Ígéret is: *már* megtörtént, aminek meg kell történnie. Már meghaltam a bűnnek és élhetek Istennek. Élek többé nem ÉN, hanem él bennem a Krisztus (Gal 2,20).

Másrészt Egyiptom nem lehet egy maradandó hely. Nem maradhatok a bűnben. Jézus az én maradandó Temetkező Helyem, és ez a hely az én igazi örökségem is. Részt vettél-e már a temetéseden? Táncoltál-e már a saját dagadt-hiú Egód sírján? Ahol ez történt, a régi neve: Gören-Háátád, ami azt jelenti: „tüskeszérű”, körülkerített cséplőhely. De a megújulás jeleként új nevet kap: ÁBÉL-MICRAIM. Ennek „az egyiptomiak gyásza” vagy „Egyiptom patakja” lehet a jelentése, ez egy héber szójáték: ábél = folyó, és ébel = gyász szavak jelentéséből. A halál a bűnnek halála, de az én halálom is; úgy mint itt, azt hitték a kánaániták, hogy Józsefék is egyiptomiak. Úgy tűnik, én csak bűnös vagyok, nem vagyok szent. Pedig hihetem: az vagyok! A keresztség patakja gyász is. De nem én sírok, hanem a legyőzött ellenfelem.

Én örülök, hogy sírhatok. Erre a boldog bűnbánatra utal a Luther tétele is.

Nincs balzsamozás, később meg is van tiltva: nem egyiptomi módon kell a meghalásról gondolkodni. Nem kell semmit tartósítani a régiből. Jézus ezt így mondta: Új foltot nem kell a régi posztóra varrni, új bort nem kell a régi tömlőbe tölteni. És nem kell a régibe se temetni, hanem az örökség földjén lehet eltemetni. Ezért ugyan József is elfogadja, hogy apját bebalzsamozzák, de kéri, majd vigyék ki Egyiptomból, s temessék el Kánaán földjén. Csak addig tartósítsák, míg odajut. Onnan az Isten fogja „tartósítani”, és majd feltámasztani.

A megtérés mindig akkor hiteles, ha arra utal: a balzsamozás erőlködése helyett hagyj, hogy Isten támasszon fel. Milyen ironikus: az egyiptomiak vallásosak voltak, hittek a feltámadásban, ezért balzsamoztak, hogy tartósítsák a halottat a túlvilágra. De nem hittek mégsem, mert ki tudja, talán nem bírják az istenek az ő tartósító „besegítésük” nélkül a holtakat feltámasztani, ezért ami biztos, biztos, balzsamoztak. Ezzel szemben Illés vizet töltött az áldozatra, ha Isten az Isten, akkor ennek ellenére is tüzet képes adni a nedves fára is. **A megtérés: végre ahhoz térés, hogy egyedül Istenre bízom magam, nem kell balzsamozni.** Nem lehet egyiptomi módon Istennek besegíteni, mert az végeredményben *hitetlenség!*

Végül pedig, ha egyszer már Egóm meg volt feszítve Krisztusban és Krisztussal a keresztség révén, akkor vigyázzak, ne tegyem a Krisztus-gyilkos Egót újra hőssé! Ez a legnagyobb izléstelenség, amit elkövethetek magammal szemben, és övele szemben is, arról nem is beszélve, hogy gonosz hálátlanság: „Siratták Krisztus gyötrelmes keresztségét, de a gyilkost megint hősnak nevezték” (Karinthy Frigyes).

HORVÁTH LEVENTE

Megemlékezés Széll Bulcsú evangélikus lelkész testvérünkről

Mi az, amit az embernek kell megtennie az életváltozásért, megtérésért, és mi az, amit az Istentől várhatunk?

Sokféle módon történhet, hogy megszólít az Úr, és megtalál valakit. Először is ez az Isten munkája. Az ő Lelke nélkül megfeszülhetek, mégsem lesz ettől senki az Isten gyermeke. Mindenesetre aki szolgál, és segíteni szeretne másoknak, először maga legyen már hívő.

Hogyan lesznek hívővé az emberek? Az egyik keresi Istent – a másik nem, és váratlanul megszólítja őt az Úr. Az én életemben ez úgy történt, hogy a barátaim hívtak el egy közösségbe. Jól éreztem ott magam, és nyitottá váltam az evangéliumra. Meghallottam, hogy elveszett ember vagyok, akit Jézus szeret és hív az ő követésére. Akkor erre válaszoltam.

Van, aki előbb hall Isten szeretetéről, és azzal válaszol erre, hogy rábizza az életét. Van, aki meglátja a bűnét, megérti, hogy elveszett és Jézus érte halt meg, és ennek nyomán indul el bűnbánattal az Isten útján. A lényeg az, hogy mind a kettőnek meg kell történnie.

Én fél megtérésnek szoktam nevezni, amikor vagy az egyik, vagy a másik történik meg csupán. Amikor nagy lelkesedéssel indul el valaki, mert jó az Úrral járni, szeret, velem van – elindul lelkesen, de mégis egy idő múlva elmarad. A másik pedig látja: sok a bűnöm, Jézus meghalt értem, és meg-

marad e körül a gondolat körül, hogy szörnyű ez a bűn, és mindig harcolni kell vele. És lesz egy szomorú, nagyon hűséges keresztyén, csak éppen boldog nem tud lenni. Viszont ha mindkettő megvan – előbb-utóbb –, akkor az egy olyan egészséges indulás a hitben, hogy bizonyára meg fog maradni egy egész életen át.

Interjúrészlet, 2015 márciusa

Széll Bulcsút 2017. június 7-én magához szólította az Örökkévaló. Az Útmutató aznapi igéje ez volt: „... az igazak örülnek, vigadnak Isten színe előtt” (Zsolt 68,4).

A gombai temető templommá változott június 16-án délután. A kiterjedt család, sok lelkész (más felekezetűek is), és a gyülekezetek tagjai átérték, hogy Isten mégis nagyobb mindennél: fájdalomnál, kísértésnél, halálnál. És nem csak „ott”, hanem már itt is letörli gyermekei könnyeit. Az elválás fájdalma mellett átérték a teremő ige és az evangéliumi énekeink erejét.

Az Útmutató igéje valóban üzent, utat mutatott: „Akkor majd az igazak fénylenek Atyjuk országában, mint a nap” (Mt 13,43a).

Jóval több volt ez búcsúztatásnál, Léleken és igazságban imádhattuk az Atyát, és hálát adtunk az embereken tett csodáiért. Istenünk még egy csodaszép szívárványt is ajándékozott erre az alkalomra.

SzJ

Névjegy

Széll Bulcsú József 1949. augusztus 31-én született Dombóváron. Győri Éva Magdolnával 1972. július 8-án kötött házasságot, és negyvenöt évet éltek le együtt boldogan. Házasságukból öt gyermek született.

1972-ben szentelték lelkészé. Bócsán, Lucfalván, majd 1989-től nyugdíjba vonulásáig Kispesztén szolgált.

Az Evangélikusok Közössége az Evangéliumért (EKE) egyik alapítója. Evangelizációs heteket szervezett Piliscsabán, és bibliaiskola alapításával kezdte el a laikusok képzését. A rendszerváltás után alapító tagja a Szentírás Szövetségnek, a Magyar Evangéliumi Rádióknak (MERA), a Vasárnapi Iskolai Szövetségnek (VISZ) és a Magyar Evangéliumi Szövetségnek, az Aliansznak. A kispesztői Reménység Ökumenikus Iskola alapító- és kuratóriumi tagja. Igazgatója volt az Üllői úti evangélikus szeretetotthonnak. Aktív, felelős tagja volt az Evangélikus Belmissziói Baráti Egyesület (EBBE) vezetőségének.

Lefordította John Stott *Hiszek az ige hirdetésben* című könyvét. A Károli Biblia revideálásában is tevékenykedett. Kispeszt díszpolgári címet adományozott neki, és egyházunk Ordass Lajos-díjjal tüntette ki.

A második megtérés

„A feltámadottság állapota nem lenne a teljesség állapota, ha nem volna képes megismételni a létünk legszebb pillanatait is. A mennyországban megisméltődnek életünk legszebb pillanatai.”
(H. Boulad)

Fotó: SzJ

A megtérést általában a tékozló fiú vagy a jobb lator megtérésével, a suli megtéréssel azonosítjuk. Gonosz voltam, és elindulok egy jó irányba Jézus felé a világosodás útján. De van egy második megtérés, amikor az Isten közvetlenebb látásába jutok. Ezt

hosszas, mély imádkozó út, keresztyén közösségi élmények, és leginkább a szenvedés hozza meg. „Nem tudom, miért történt ez velem, de kezdedbe ajánlom magam, Uram, szabad ennek megtörténnie.” Türelemre jutok, és észre fogom venni, hogy ott vagyok az utolsó vacsora termében, ahova Jézus belép, és azt mondja: „békesség nektek”, majd később: „vegyétek a Szentlelket”. Ez az igazi, mély Isten-tapasztalat. A tékozló fiú egyetlen dolga, hogy kimondja: „vétkeztem, Atyám, ellened, fogadj vissza”. Uram, Jézus, könyörülj rajtam! A második megtérésnél inkább az előbb említett „nem tudom, miért van így, de kitarok benned, Uram” kimondása a dolgom. Ez a szenvedés teremtő energiája, és

meg fog jönni a boldog megtapasztalás, Krisztus felismerése, látása – akár hétköznapi misztikus élmény formájában. Ez a feltámadás előérzete, amit megélünk itt, a földön.

Az emberi élet, bármilyen hosszú legyen, és értékes, csak a legparányibb részét tárja fel önmagából.

Egyetlen élet, de évmilliók sem lennének elegek, hogy kifejezzem, ami ott van a szívemben, a fejemben. Döntennem kell, hogy milyen legyek a bennem rejlő milliányi személyiség gazdag válsztékából. Be kell érnem, hogy egy legyek. Kétkézi munkás, takarítónő, pap, orvos, kereskedő, művész? Testem is tele van korlátokkal. Az olimpiai bajnokoknak, a zeneművészeknek is. Az öregedésben, betegségekben még inkább. Áldás, hogy vannak érzékeink, de még a világutazók is alig érzékelnek, látnak valamit a világból. Pedig képesnek kellene lennem arra, hogy kommunikáljak a világegyetem egészével.

Amikor kimondjuk, hogy „várom a test feltámadását”, olyan feltámadt testet várunk, aminek nincsenek korlá-

tai, ahogy Jézusénak sincsenek. Enni tud, megmutatja sebeit, mint a személyi igazolványát, megölelik a tanítványok, ugyanakkor csukott ajtón jön be, és egy pillanat alatt Galileában van. Ez a megtörtént valóság fog a feltámadásban beteljesedni. A feltámadott Jézus képes megélni újra a múltat, a legszebb közös élményeket a tanítványokkal. Ugyanez fog történni velünk is. Egyetlen dolog kell, hogy képesek legyünk bűnbánó jobb latorként élni és meghalni.

A keresztyénség nemcsak a lélek, de a test vallása is. A feltámadásban azoknak a sokszorosát is megéljük, amit nem tudtunk megélni korlátaink miatt. Aki tehetségtelen volt a zenéhez, Mozart lehet, aki a focihoz, az Pelé, aki a tudományhoz, az Einstein. **De ez mellékes ahhoz az örömhöz képest, amit Isten színéről színre látása eredményez.** Ezért ne búslakodjunk előrement szeretteink miatt. Ne irigyeljük őket Jézustól! A halál tehát az étellel nagyon szorosan összefüggő folyamat, amely lehetővé teszi, hogy megéljük a bennünket váró teljességet.

DR. CSÓKAY ANDRÁS

Hol találom Istent?

– Emlékszel azokra a szomszédokra, akik szemben, a második házban laktak?
– Kisékre?

– Igen, Kis Marciékra.

– A bácsi hegedült a városi zenekarban, a néni meg varrogatott. Szegényen éltek.

– Többen is laktak abban a városzéli öreg „podsztynás” csabai házban. Ők négyen, és még egy rokon család. Ott a férfi cipésmester volt. Magas deszkakerítésük volt az utcára, nem lehetett belátni, de emlékszel, hogy gyakran szűrődött ki énekhang estéenként valamelyik hátsó szobából?

– Akkor még nem volt tévé, a hatvanas évek elején. Igen, rémlik, hogy zsolnárokat énekeltek. Szektás emberek lehettek, visszahúzódva éltek.

– Tudtad, hogy a cipész korábban italos ember volt, de megtért egy iszákosmentő konferencián, és hátralévő életében Bibliával a kezében Krisztushoz hívogatott embereket?

– Nem, nem hallottam.

– Megtért.

– Mit értesz ez alatt – hogy megbolondult?

– Nem, egyáltalán nem. Hanem hogy gyökeresen megváltozott az élete.

– És jobb lett neki?

– Meggyőződésem, hogy igen.

– Miért, te is megtértél?

– Ez nem ilyen egyszerű. Ahány ember, annyiféleképpen ragadhatja meg őt Isten. Van, akit egy erős élmény vagy karizmatikus hatás, a Szentlélek ereje, Krisztus kegyelmének felismerése, esetleg súlyos betegség, reménytelenség vagy halálfélelem visz oda, de van olyan is, aki folyamatosan szövődik hozzá istenélményekkel, égi ajándékok felismerésével, és nem tud egy pillanatot megjelölni. Az én szüleim istenkereső emberek voltak. Édesanyám rendszeresen járt templomba, édesapám naponta olvasta a Bibliát, bár belső lelki életével kapcsolatban igen zárkózott volt. Háznál tartott bibliaórákra is rendszeresen járt, pedig tanáremberként megfigyelés alatt tartották.

– Akkor te beleszülettlél egy közegbe.

– Bele, de kellett tenni azért, hogy egy „világnézet” ne csak felszínes életforma legyen, ne csak szokás, hanem hogy meglegjem a mélységét, vagy mondhatnám úgyis, hogy a magasságát. Hogy ne

éljek úgy, mint akik nem ismerik, vagy nem hiszik Istent. Pedig ugyanúgy megvolt bennem is a vonzódás a „szabad”, felelőtlen élet után. Sőt, meg is kóstoltam, amikor a vágy legyőzte a józanságot. Aztán bántam, mint a kutya, mert nem akartam Isten nélkül élni. Nem akartam elhagyni Őt. Kerestem az utat vissza Őhozzá.

– Mit tettél?

– Sokat olvastam a Bibliát, a honvédséghez is vittem magammal. Bár ott csak titokban vehettem elő, őrségben, a mosdóban, vagy írnokként. Sokszor adtak vigasztalást az ígék. Rendszeresen imádkoztam is. Megtanultam kicsit ógörögül, mert az Újszövetség nyelvén sok minden kinyílt, megvilágosodott számomra, és igyekeztem „keresztény lelkülettel” tölteni a napjaimat. Jóleső érzés, hogy amikor szobaparancsnok lettem, sikerült megtörnöm a sok évtizedes hagyományt, és nem engedtem „megszívadni” a „kopaszokat”.

– Ez már régi történet. Volt más is?

– Volt több halálközeli élményem. Egyszer majdnem belefulladtam a Dunába, pedig jól tudtam úszni. Belekerültem egy örvénybe. Minél jobban kapálództam, annál lejjebb húzott. Már kezdett peregni előttem a film, de akkor eszembe jutott egy olvasmányélményem. És megfeszített utolsó erővel oldalt rúgtam magam. És kijutottam. Azután a gyerekeimmel kapcsolatban is volt több olyan helyzet, amikor már halva láttam őket, de az angyalok közbeléptek. De megmenekülésüknek én is tevékeny részese lehettem.

– Te hiszel az angyalokban?

– Tudom, hogy vannak, mert megtapasztaltam.

– Akkor te is megtértél?

– Én Lutherrel azt vallom, hogy az ember élete minden nap megtérés legyen. Ebben benne van a bűnbánat és a hozzá vezető út, mód keresése. A megtérés számomra az, hogy számolok Istennel, hogy döntéseimnél igyekszem figyelni Rá, mert a mindennapi munkámban is ott áll mögöttem.

– Istent hol találsz meg?

– Például a természet fenségében és csodáiban (Róm 1,19–20), a kertek, a virágok szépségeiben, a madarak énekeiben, pataksobogásban, galambbúgásban, a zene harmóniájában; a művészet kifejezőerejében; versek metafizikai kapunyitogatásai mögött; emberek önfeláldozásában, hitében, a szeretet erejében.

SZÁK KOCSIS PÁL

Abortusz – mi közünk hozzá?

„Mentsd meg azokat, akiket halálra visznek, és ne fordulj el azoktól, akiket a vesztőhelyre hurcolnak! Ha azt mondanád, hogy erről nem tudunk, az, aki a szíveket vizsgálja, beléd lát, és aki lelket őriz, ismer; ő megfizet az embernek cselekedete szerint.” (Péld 24,11–12)

Képesek lennénk-e nyugodtan aludni, ha tudnánk, hogy az otthonunk melletti épületben nap mint nap kivégeznek 80-90 ártatlan gyermeket? Ráadásul a hatóságok tudtával, teljesen törvényesen, és olyan nyira nyilvánvalóan, hogy a Központi Statisztikai Hivatal minden év végén nyilvánosságra is hozná az az évben kivégzettek számát. És ez alig zavarna valakit. Még azzal együtt is, hogy a gyilkosságok megrendelői – igaz, olykor kényszer hatására, de – minden esetben maguk az édesanyák...

Bár a nyugodt alvásra nagy szükségünk van, de őszintén felmerül bennem a kérdés, vajon megérdemeljük-e a nyugodt éjszakákat, amíg nem teszünk az ellen semmit, hogy – ha nem is az otthonunk melletti épületben, de – szeretett országunk területén naponta átlagosan kilencven ártatlan gyermeknek vegyék el az életét! Ráadásul a saját édesanyjának a méhében! Az Ószövetség eredeti, héber nyelvében az „anyaméh” és az „irgalom” szavaknak ugyanaz a töve. Az anyaméh ugyanis Isten tervében, és Isten látásmódja szerint az irgalom helye. **Mára az abortuszok gyakorlásának „köszönhetően” az anyaméh lett a világ legveszélyesebb helye.** Semmilyen más helyen nem ölnek meg annyi embert a világon, mint az anyaméhben: évente körülbelül ötvenhat milliót! És nincs egyetlen betegség sem, ami megközelítőleg annyi halált okozna, mint az abortusz. Összehasonlításképpen: egy évben tizenhét-tizennyolc millióan halnak meg a világon szív- és érrendszeri betegségekben, és nyolc-kilenc millióan

rákban. Az irgalom helyét az irgalmatlanság helyévé kezdjük átformálni.

Magyarországon különösen is tragikus a helyzet. 1956 óta, amikortól legalizálták az abortuszt, 2015-ig a KSH adatai szerint 5 919 737 abortuszt végeztek hazánkban. Azonos idő alatt az élve születések száma 7 703 240 volt. Ez azt jelenti, hogy ha valaki 1956 után született Magyarországon, akkor a szerencsésebb nagyobbik félbe tartozik, akiket engedtek megszületni! Ugyanis a születendő gyermekek 43,5%-át megölték már a saját édesanyja méhében.

Isten ezt mondta népének: „Tanúul hívom ma ellenetek az eget és a földet, hogy elötökbe adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. **Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is!**” (5Móz 30,19)

Érezzük mindnyájan, hogy Isten ítélete van rajtunk, hiszen az egyház fogy, az emberek pedig nem akarnak Istenhez fordulni. Szilárd meggyőződésem, hogy ennek egyik oka, hogy gyakorlatilag nem teszünk semmit az abortuszok ellen! Sőt mi, keresztyének, nem csak, hogy hallgatunk, de aktívan részt is vettünk és veszünk ebben a szörnyű népirtásban!

„Megfeledkezik-e csecsemőjéről az anya, nem könyörül-e méhe gyermekén? Ha mások megfeledkeznének is, én nem feledkezem meg rólad!” (Ézs 49,15)

És aki azt hiszi, hogy a gyermekek halála az egyetlen tragédia egy abortusz során,

az súlyosan téved. Egy abortusz elvesz egy életet: a gyermekét, és megnyomorít egy másikat: az édesanyját. A meddőségtől a rémálmokon át az öngyilkosságig számtalan súlyos következménye van és lehet az abortusznak az édesanya életében. Az egyetlen igazi segítség azoknak a nőknek a számára (is), akik abortuszon estek át, az értük meghalt és feltámadott Úrnak, Jézus Krisztusnak a bűnbocsátó kegyelme és szeretete. „Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.” (1Jn 1,7)

Mit tegyünk hát, amikor szembesülünk az abortuszok által végzett pusztítás borzalmaival? Először is törjön össze a szívünk, és lássuk meg, hogy mi magunk is bűnrészesek vagyunk, ha csak egyetlen egyszer is az önzés uralta gondolatainkat és a cselekedeteinket, és eltértünk Istennek az éltünkre adott útmutatásától! Ha Isten meg is óvott minket attól, hogy a bűneink egészen az abortuszig fajuljanak, az az Ő kegyelme, és semiképpen sem jogosít fel arra minket, hogy ítélkezzünk mások felett. És ha megengedtük, hogy a szívünk összetörjön, könyörögjünk Istenhez, és kérjük Tőle, hogy mutassa meg nekünk, mit tehetünk azért, hogy életek megmeneküljenek és helyreálljanak.

DOBÓ DÁNIEL

Egy zsidó hippilány megtérése

Facebookos bemutatkozása szerint Nathalie Zrihen Benmirjam egy „zsidó nő, akinek mindene a Messiása, Jézus, és aki odavan a férjéért és a családjáért”. Nathalie fiatal lány kora óta Angliában él. Magyarországon találkoztunk, ahol utcamissziós kampányban vett részt a *Zsidók Jézusért* szervezet önkénteseként. Megtérése nem zsidóságának megtagadása, hanem annak teljes megértése, kiteljesedése a Krisztusba vetett hit által.

Fotó: Szevényi

a léggör. Az én családi hátterem megnehezítette, hogy bízzam az emberekben, de velük percek alatt közvetlen voltam, és ők is velem. Máig emlékszem a dalra, amit egy fiatal fiú énekelt. Később elmondtam neki, hogy milyen sokat jelentett nekem az az ének. Azt mondta, hogy nem akarta aznap elénekelni ezt a dalt, szinte kényszerítették, hogy adja elő. Eldöntöttem, hogy mivel semmi más dolgom nincs vasárnap, újra elmegyünk a kislánnyal a templomba. Elkezdtem rendszeresen oda járni, a bibliórákra is.

Aztán nagyon megbetegedtünk, én és a kislányom. Amikor újra megjelentem köztük, éppen virágvasárnap volt. A korábban énekkel szolgáló fiú családja meghívott magához vacsorára és utána a bibliakörre. Emlékszem, hogy a bibliai részt kivetítették a szemközti falra, és az igét magyarázó **Máté evangéliuma 27. részéből, Jézus szenvedéstörténetéből olvasott fel.** Előtte én is olvastam már ezt a részt, de mint egy könyvet, nem mint a Szentírást – nagy a különbség a kettő között! A főpapok és a nép szavai váratlanul ragadtak meg.

Édesapám egyszer elmonda nekem a zsidó Biblia alapján, hogy ha valaki egy nagy bűnt követ el és meghal, akkor a gyermekeinek kell azt jóvátennie. És ez továbbszállhat az a következő generációra is. „Szóval – mondta – vigyázz, hogy ne tégy jóvátehetetlen bűnt, mert a gyermekekre száll a felelősség amiatt.”

Tehát azon az estén hallgattam az ige hirdetőt Jézusról és Poncius Pilátusról, aki megmosta a kezét és azt mondta, hogy ártatlan ez az ember. A tömeg pedig Barabbás szabadon bocsátását kérte, és azt mondta, hogy Jézus vére szálljon rájuk és gyermekeikre. Akkor értettem meg, mit is tettek ők. **Nagyon megharagudtam: hogy tehették ezt velünk?** Egyszerre azt is megláttam, hogy én is felelős vagyok

Huszonkilenc évesen jutottam hitre, de első alkalommal kilencévesen találkoztam Jézussal. Kicsi gyerekkoromtól rettegtem esténként, nem tudtam aludni. Kilencévesen megláttam egy nagy alakot az ágyam mellett, aki megérintette az ágyam végét és azt mondta: „Elég!” Soha többé nem láttam a démonokat táncolni az ágyamban. Most már tudom, hogy ő Jézus volt.

Utána is sokszor álmodtam vele, de még mindig nem voltam biztos abban, hogy mit jelent valóságosan Jézussal élni, benne hinni. Tudtam, hogy ha befogadom őt, akkor az egy életre szól, nem öt percre. El is háritottam a döntést, pedig számos alkalommal közel álltam ahhoz, hogy Krisztus-hívővé legyek, Izraelben és máshol is. Azonban zsidóként nőttem fel, a zsidóságom fontos volt számomra. Úgy gondoltam,

hogy Jézus Krisztus messiásként való elfogadásával fel kellene adnom zsidó identitásomat.

Aztán egyszer csak egyedülálló édesanyaként találtam magam. Megígértem magamnak, hogy nem drogok hatása alatt nevelem majd a kislányomat, nem úgy nő majd fel, ahogyan én. Nem vettem észre, hogy megismétlem a szüleim által vétett hibákat. **Nem tudtam másként tenni, mivel Jézus nem volt ott az életemben.**

Akkor már Angliában éltem, ahol egyszer meghívott egy zenés gyülekezeti alkalomra egy nem keresztyén barátom. Azt mondtam neki, hogy én szórakozni szeretnék. Végül jött még egy barát, hozott némi kábitószert, bevettük, elmentünk.

Mindenki tudta a gyülekezetben, hogy bedrogozva jöttünk, de nem ítélték el ezért. Olyan más, különleges volt

Összeállította: Kís Ferenc Balázs

mindezért. Nem is gondoltam rá, hogy Isten fia vagy sem, de egy ártatlan, igaz embert ölt meg az én családom. „Hogyan tudom ezt én jóvátenni?!” Behunytam a szemem: „Istenem, mi lesz ebből?” Hirtelen a holokauszt jelent meg a szemem előtt, és a nagyapám, aki, úgy éreztem, ezek miatt a szavak miatt volt öt évig koncentrációs táborokban. Ha nem is áll ez minden holokauszt-áldozatra, de igaz az én családomra, az én őseimre, a nagyapám őseire. Ezt fizettük érte. „Istenem, mit tegyek akkor én most? Hogy hozhatom helyre ezt a hatalmas bűnt? Jézus vére az én fejemen van. Kétezer éve történt, de engem terhel.”

Eldöntöttem, hogy nem beszélek arról senkivel, ami most megvilágosodott előttem. Nem akartam, hogy emberek befolyásoljanak, csak Isten hangját akartam hallani. Tőlem idegen módon nagyon csendesén tértem haza. Azt mondtam: „Istenem, Neked és nekem ma beszélgetnünk kell erről. Ha igaz, amit ma hallottam, akkor minden, amit Jézusról mondtak nekem, annak szintén igaznak kell lennie.” Akkor mindazt, ami eddig történt velem és körülöttem a világban, Jézus szemszögéből kezdtem látni, és minden értelmet nyert. Nem jutott eszembe, hogy megtérési imát mondjak, csak egyszerűen **tudtam, hogy ettől fogva biztonságban vagyok Jézussal.**

Nagyon boldog voltam, mindenkinek csak Jézusról beszéltem. Belépett Jézus az életembe, ami nagyon megváltozott ezután. „Elmondtad a megtérési imát?” – kérdezte egy barátom. „Nem, de én már tudom, hogy a szívemben él Jézus!” A barátom biztatására azért elmondtam végül, éppen nagypénteken.

A családomnak jóval később beszéltem a döntésemről. Édesanyám el akarta venni tőlem a kislányomat, hosszú ideig nem mehettem Izraelbe. Sok probléma következett, de most már örülök, hogy így döntöttem, mert látják, mennyi jót hozott ez az életemben. Letettem a kábítószer és az alkoholt. Látják azt is, hogy a gyülekezetem támogat és segít engem.

E. K. J.

Fotó: Révészné Bellai Csilla

Gondolatok a megtérésről

Keresztyénnek lenni többet jelent egy gyors megtérésnél – ez egy naponkénti folyamat, amely által egyre inkább Krisztushoz hasonlóvá válunk. – *Billy Graham*

*

A megtérésben elsősorban nem egy intézményhez, mozgalomhoz, hittételekhez vagy valamiféle viselkedési szabályokhoz kapcsolódunk, hanem egy Személyhez, és csak másodsorban ezekhez a dolgokhoz. – *E. Stanley Jones*

*

Gyerekként egyházi iskolába járva egy bizonyos mennyiségű vallásosságot magamba szívtam, azonban csak később, az egyetem során ébredt fel bennem az érdeklődés a vallás és a politika iránt. Nem hinném, hogy lett volna egy megtérési pillanatom, de a lelki utazásom akkor vette kezdetét. – *Tony Blair*

*

A megtérés tanulásra készítet. – *Henry B. Eyring*

*

Istent minden földi ügyletek közül egy bűnös megtérése dicsóítja a leginkább. – *Archibald Alexander*

*

Az emberek gyakran összekeverik a képzeletüket a szívükkel, és van, hogy már akkor úgy hiszik, hogy megtértek, amikor még csak azon gondolkodnak, hogy meg szeretnének térni. – *Blaise Pascal*

A világ nem 100%-os keresztyénekből, és 100%-os nem keresztyénekből áll. Sokan vannak, akik lassan kezdenek nem keresztyénné lenni, de még annak hívják magukat: egynémelyek lelkészek. És vannak olyanok, akik lassan éppen keresztyénné válnak, de még nem így hívják magukat. – *C. S. Lewis*

*

Az egyház nem egy teológiai fakultás, hanem a megtérés, bűnvallás, megbékélés, megbocsátás és megszentelődés műhelye, ahol hibákkal teli emberek Krisztusban kezdenek hinni, összegyűlnek őt jobban megismerni és szeretni, valamint egymást is, az ő szándéka szerint. – *Paul David Tripp*

*

A félelem vagy az önérdék nem képes megtéríteni a lelket. Megváltoztathatja a külső megjelenést, talán még a viselkedést is, de a legfőbb vágyat nem. Csak a szeretet képes megtéríteni a lelket, megszabadítva a méltatlan szándékoktól. – *Clairvaux-i Bernát*

*

A megtérés végül is nem egy pillanat, hanem egy folyamat, melynek során elfogadás és ellenállás, megvilágosodás és kértely váltogatják egymást. – *Sara Miles*

*

A megtért ember szeretni fogja a jót, amit egykor gyűlölt, és gyűlölni fogja a rosszat, amit egykor szeretett. – *Billy Graham*

Mit tegyek?

BAKAY PÉTER

Kíváncsi vagyok, vajon hányan olvassák végig az alább közreadott idézeteket, hiszen ez a cikk nem áll másból, csak (mennysiség) és csak (mineműség) bibliai citátumokból – mert hát általában a kegyességi irodalomban leginkább épp a bibliai idézeteket ugorjuk át. Egy normális cikktől nem idézetfolyamot várunk, hanem a cikkíró egyedi és újszerű gondolatait, érdekességeket, tanulságot stb. Ráadásul a fájoán radikális kényszerű kurtítás ellenére is hosszúnak tűnhet a felsorolás, sőt becsülettel végigragva a szöveget meglehetősen keménységgel megfogalmazott kellemetlen, szinte irritáló felszólításoknak leszünk kitéve. Ám aki mégis végigolvassa, vagy inkább meditálja, netán szembesíti magát a Biblia egészén végigfutó isteni akarattal, bizonyosan gazdagodni fog.

Megjegyzés: Az idézetsor végén két szavcskával találkozik majd az olvasó. Külön érdekesség, hogy ez a két szó ilyenformán nem található a Szentírásban – mégis megkerülhetetlenek. Ezért a két szavcskáért és annak kimondásáért íródott az egész Biblia – és ez a cikk is...

TÉRJENEK MEG!

Megnyitja fülüket az intelem befogadására, és meghagyja, hogy térjenek meg a gonoszságból. (Jób 36,10)

János keresztelt a pusztában és hirdette a megtérés keresztességét a bűnök bocsánatára. (Mk 1,4)

A tanítványok pedig elindultak, és hirdették az embereknek, hogy térjenek meg. (Mk 6,12)

Azért küldelek el (mondta Jézus Pálnak), hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek; hogy az énbennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát, és örökséget nyerjenek azok között, akik megszenteltettek. (ApCsel 26,18)

Pál mondja: először Damaszkuszban és Jeruzsálemben, majd Júdea lakóinak és a pogányoknak hirdettem, hogy térjenek meg, forduljanak az Istenhez, és éljenek a megtéréshez méltóan. (ApCsel 26,20)

TÉRJETEK MEG!

Ezért az Úr így intette Izráelt és Júdát összes prófétája és látnoka által: Térjete meg gonosz utaitokról, és őrizétek meg parancsolataimat és rendelkezéseimet, a teljes törvény szerint, amelyet őseiteknek adtam, és amelyet hozzátok küldtem szolgálaim, a próféták által! (2Kir 17,13)

Térjete meg, ha megdorgállak, és én kiárasztom rátok lelkeket, megismertetem veletek igéimet. (Péld 1,23)

Térjete meg, elpártolt fiaim! – így szól az Úr –, mert én vagyok a ti Uratok. Kiválasztok közületek városoként egyet, nemzetségenként kettőt, és elviszlek benneteket a Sionra. (Jer 3,14)

Térjete meg, hagyjátok el vétkeiteket, akkor nem fogtok elbukni bűneitek miatt! (Ez 18,30)

Hiszen nem kívánom a halandó halálát – így szól az én Uram, az Úr –, térjete hát meg, és éljete! (Ez 18,32)

Szíveteket szaggassátok meg, ne a ruhákat, úgy térjete meg Istenetekhez, az Úrhoz! Mert kegyelmes és irgalmas ő, türelme hosszú, szeretete nagy, és megbánja, még ha veszedelmet hoz is! (Jóel 2,13)

Ettől fogva kezdte Jézus hirdetni: Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa! (Mt 4,17)

Péter így válaszolt: Térjete meg, és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát. (ApCsel 2,38)

Barnabás és Pál így kiáltottak: Emberek, miért teszite ezt? Mi is hozzátok hasonlóan emberek vagyunk, és azt az evangéliumot hirdetejük nektek, hogy ezekből a hiábavaló dolgokból térjete meg az élő Istenhez, aki teremtette az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van. (ApCsel 14,15)

TÉRJÜNK MEG!

Inkább kutassuk, vizsgáljuk meg útjainkat, és térjünk meg az Úrhoz! (JSir 3,40)

Jöjjetek, térjünk meg az Úrhoz, mert ő megsebez, de meg is gyógyít, megver, de be is kötöz bennünket. (Hós 6,1)

Atyáitok idejétől fogva eltértete rendelkezéseimtől, nem tartottátok meg azokat. Térjete meg hozzám, és én is hozzátok térek! – mondja a Seregek Ura. De ti ezt kérdeztete: Miből térjünk meg? (Mal 3,7)

TÉRJEN MEG!

Elküldtem hozzátok szolgálóimat, a prófétákat, idejében küldtem, és ezt mondtam: Térjen meg mindenki a rossz útról! Jobbítsátok meg tetteiteket, ne kövessetek más isteneket, és ne tiszteljétek őket! Akkor azon a földön lakhattok, amelyet nektek és őseiteknek adtam. De ti nem figyeltetek és nem hallgattatok rám. (Jer 35,15)

De ha figyelmeztetted a bűnöst, hogy térjen meg újtjáról, és az nem tért meg újtjáról, akkor az meghal a bűne miatt, de te megmented a lelkedet. (Ez 33,9)

Öltsön zsákruhát ember és állat, kiáltsanak teljes erővel Istenhez, és térjen meg mindenki a rossz útról, és hagyjon fel erőszakos tetteivel! (Jón 3,8)

A tudatlanság időszakait ugyan elnézte Isten, de most azt hirdeti az embereknek, hogy mindenki mindenütt térjen meg. (ApCsel 17,30)

TÉRJ MEG!

Eltörölöm hűtlenségedet, mint a felteget, vétkeidet, mint a felhőt. Térj meg hozzám, mert megváltottalak! (Ézs 44,22)

Ha meg akarsz térni, Izráel – így szól az Úr –, hozzám térj meg! Ha eltávolítod színem elől förtelmes bálványaidat, ne ingadozz! (Jer 4,1)

Térj meg tehát e gonoszságodból, és könyörögj az Úrhoz, hátha megbocsátja neked szíved szándékát. (ApCsel 8,22)

Emlékezzél tehát vissza, honnan estél ki, térj meg, és tedd az előbbiekhöz hasonló cselekedeteidet, különben elmegyek hozzád, és ki-mozdítom gyertyatartódat a helyéből, ha meg nem térsz. (Jel 2,5)

Térj meg tehát, különben elmegyek hozzád hamar, és harcolok ellenük számnak a kardjával. (Jel 2,16)

Emlékezzél tehát vissza, hogyan kaptad és hallottad: tartsd meg azt, és térj meg! Ha tehát nem ébredsz fel, eljövök, mint a tolvaj, és nem tudod, melyik órában jövök el hozzád. (Jel 3,3)

Akit én szeretek, megfeddem és megfenyítem: igyekezz tehát, és térj meg! (Jel 3,19)

TÉRJEK MEG!

Megtérés a szabad akarat fogságából

Gyakran szokták emlegetni, hogy az ember pénztárcája tér meg legutoljára. Attól tartok, ennél is sokkal nehezebb az értelmünk megtérése. Pál apostol int, hogy mindenki „józanul gondolkozzék az Istentől kapott hit mértéke szerint” (Róm 12,3). Emberi logikánk ugyanis sokszor megcsal. Ezért nekünk nem az a dolgunk, hogy alaposan kövessük az emberi logika szabályait, hanem hogy „okos istentiszteletként” (Róm 12,1) szánjuk oda magunkat Istennek. Az Újszövetség szóhasználata Isten igéjét idézi elénk, a *logoszt!* Tehát a logosz-logikát, Isten igéjében kijelentett logikáját kövessük!

Csillagászati érdeklődéstől indíttatva gyermekkorom óta a természettudományos gondolkodás hat át, mint itatóst a nedv – fizikus lettem. Gondolkodásom mégis jelentősen megváltozott megtérésemkor. A matematikai logika szerinti gondolkodás valóban át kell alakuljon a logosz-logika szerintire. Hadd idézzem reformátorunkat: „Az értelemnek vízbe kell fulladnia a keresztségben, és ez így is történik.”

Ehhez bizony kőkemény megtérésre van szükségünk, értelmünk teljes hátraarcára! Akkor is, ha a többség hallani sem akar a megtérésről. Korunk inkább csak a megtérülést ismeri... A megtérés szava az Ószövetség héber nyelvében a visszatérést, a hátraarcot, az Istenhez visszafordulást jeleníti meg, míg az Újszövetség görög nyelvében a gondolkodás hátraarcát, az isteni gondolatokhoz való visszatérést. **Legnehezebben a szabad akarat eszméjének fogságából térünk meg.**

Luther Erasmusnak felel *A szolgálai akarat* című művében. A szabad akarat azon kérdését feszegeti ezért, hogy az üdvös-

ség dolgában képesek vagyunk-e úgy cselekedni, hogy az az örök élet, illetve a kárhozat felé fordítson. A világi élet dolgában lehet (szabad) választása az embernek, az üdvösség kérdésében valójában rabszolga: vagy Krisztus, vagy a Sátán foglya. Luther: „lelkiismeretem Isten igéjének foglya.” *A keresztyén ember szabadságáról* című művében ezzel szemben a földi élet Krisztusban nyert szabadságáról ír Luther. A keresztyén szabadság tehát nem a szabad akarat kérdése.

A szabad akarat fogságából szükséges hát megtérnünk, és ehhez talán a három legfőbb pont ez: 1. A Krisztusban nyert szabadság megkülönböztetése a szabad akaratról. 2. A szabad akarat üdvösségre, illetve hétköznapiakra vonatkozó értelmének megkülönböztetése. 3. Isten igéje alapján annak felismerése, hogy az üdvösségre vonatkozóan nincs szabad akaratunk, csak szolgálai akaratunk, amely lehet Krisztus foglya, egyébként pedig a Sátán foglya.

Nagyon jól tudom, hogy az ilyen beszéd sokakat felháborít, az emberi ész számára elfogadhatatlan. Nem is az értelmünk kell, hogy győzzön, hanem a keresztté lett Igéje győzzön értelmünk felett. Ez által az ige által élheti át a keresztyén ember önnön akaratának megtérését, a szabad akarat fogságából való megtérést.

Írásom terjedelmi keretein belül nem telik több e témában – inkább tekintsd, Kedves Olvasóm, kötelező olvasmány-nak reformátorunk művét, *A szolgálai akaratot!* Végül pedig már csak egy húsba vágó kérdés maradt: Mikor térsz meg végre a szabad akarat fogságából?!

SZAKÁCS TAMÁS

Hirdetni kell az ő nevében a megtérést

Lk 24,47

Különböző okoknál fogva elnémult közöttünk a megtérésre hívó szó. Pedig a földi élet rövid, és örök életre sorsdöntő, hogy megtérünk-e. Tapasztalatom szerint Isten egyénre szabottan végzi, nagyon is személyesen, újjáteremtő munkáját.

Tizenegy éves voltam, amikor a Deák Téri Evangélikus Gimnáziumban néhány osztálytársam konfirmációs előkészítőre járt Keken András lelkészhez. Sugárzó örömmel újságolták, hogy megtértek. Mi, többiek, vitakoztunk velük; mi szükség van megtérésre, hisz eddig is hittek Istenben, olvasták a Bibliát, imádkoztak. De ezek az osztálytársak nagyon megváltoztak. Szelídek, szívesek lettek. Irigyelni kezdtem az örömeiket. Imádkoztam, bár csak én is megtérhetnék.

A következő nyáron Tahiban vettem részt egy ifjúsági konferencián. Az egyik szünetben a bibliakör vezetőjének száján keresztül maga Isten szólított meg: „Ne félj, mert megváltottalak, neved szólítottalak, enyém vagy!” (Ézs 43,1) Egész valómat átjárta Megváltóm személyesen nekem szóló szeretete, valósága! Övé vagyok! Hazamenve még be sem léptem „Megtértem!”. Furcsán fogadta a hírt, mintha attól félt volna, hogy becsaptak, hisz eddig is sokat beszélgettem lelkész

édesapámmal Isten dolgairól (ő már meghalt, amikor kilencéves voltam). **Számomra mégis örök életre szóló esemény maradt ez a személyes találkozás.**

Férjem, Győri József, tizennyolc évesen vett részt egy gyenesdiási konferencián. Őt Ézsaiás 6,5–9 szavaival szólította meg Isten. A vele beszélő, őt elküldő Úr hűségesen vezette egész földi életén át, és vallhatta: „Ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk” (Róm 14,8).

Édesanyám hét éven át gyászolta idősebb bátyámat, aki sportbaleset során a Dunába fulladt. Amikor nyolcvanhat évesen csipőműtét után hirtelen rosszul lett, azonnal hívtuk Széll Bulcsú lelkészünket, aki az intenzív osztály „előszobájában” elmondta a huszonharmadik zsoltárt, majd néhány szót fűzött hozzá. Édesanyám elgondolkozva megvalóította, hogy az Úr hűséges pásztorolását egész életében tapasztalta. „Csak egyet nem tudtam elfogadni, a fiam halálát” – mondta. Ezután imádkoztak. Édesanyám tüdőembóliája ellenére gyorsan javult. Ezekben a napokban földöntúli békesség, bölcsesség és szeretet töltötte be. Aztán hirtelen újra rosszul lett, és karjait az ég felé tárva, mint aki látja az őt befogadót, fejezte be földi életét. Újjászületve.

Két és fél éves Sámuel dédunokám harmadik nagy, nyitott szívűműtétére készültünk. Szülei rendszeresen olvasták vele a Bibliát. Nagyon érdekelte a bűnbétes története, kérte édesanyját, hogy beszéljenek erről. Majd bocsánatot kért Jézustól, és kérte: „Jézus, legyél a legjobb barátom örökre!”. Ezek után jöttek a nehéz vizsgálatok, a hosszú műtét, szövődmények. Jézus, a Barátja, nem hagyta el sem őt, sem a szüleit.

Életkortól függetlenül, személyesen találkozhatunk Megváltónkkal. A Szentlélek segítségével megtapasztalhatjuk szerető jelenlétét. Ha Urunk irányítására nem figyelünk kellően, könnyen saját utunkra tévedünk. A céltévesztés egyenlő a bűnnel. „Aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnt” (Jn 8,34). De mi Isten gyermekei lettünk, akiket Megváltónk kiváltott a szolgaságból. Térjünk vissza hozzá!

„Merjük megkérdezni magunktól, másoktól: megtértél? Hirdessük szükségességét! Imádkozzunk magunk, mások, sokak megtéréseért, ébredésért!” (Ordass Lajos)

**DR. GYŐRI JÓZSEFNÉ
DR. DRENYOVSKY IRÉN**

Könyvajánló

VAK VOLTAM, MOST LÁTOK... – EVANGÉLIKUSOK VALLOMÁSAI

Evangélikus Missziói Központ – Magyar Evangélikus Rádiómisszió, 2009

Mindenki körülményeihez, temperamentumához mérten tapasztalja meg Isten munkáját. A személyes tapasztalat teszi hitelessé a keresztyén meggyőződés tételeit: aki értem meghalt, velem él. A gyűjtemény huszonhárom bizonyosságtételt tartalmaz.

ISTENKERESŐK ÉS KÉTELKEDŐK KÁTÉJA

Evangélikus Missziói Központ – Evangélikus Belmissziói Baráti Egyesület, 2013

Honnan tudhatom, hogy Isten létezik-e egyáltalán? Honnan tudhatom, hogy megtértem-e? Minden ember örökké él kárhozatban vagy üdvösségben? Miért legyek tagja az egyháznak, nem az a lényeg, hogy hiszek Istenben? – Harminckét gyakran elhangzó kérdés, amelyre a könyvben Ribár János evangélikus lelkiész válaszol.

AKARSZ-E MEGGYÓGYULNI? SEGÍTSÉG ALKOHOLBETEGEKNEK

Evangélikus Missziói Központ – Magyar Evangélikus Rádiómisszió, 2014

Jézus a radikális fordulatot kínálja fel kérdésével: Akarsz-e meggyógyulni? Ha igen, akkor nem valamiféle megfoghatatlan „szabadságra” van szükséged, hanem az élő, személyes Szabadítóra. A kötet szerzői mint teljes empátiát és szolidaritást vállaló útitársak vallanak az ő hatalmáról, a gyógyulás nehéz, de járható útjáról, s a szabadulás megtapasztalható örömeről.

A könyvek megrendelhetők az Evangélikus Missziói Központtól: 06 1 400 3057; e-mail: evmis@lutheran.hu

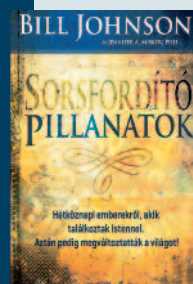

Sükös Pál:

A KESKENY ÚTON

Immánuel Alapítvány

A regény bemutatja egy lelkipásztor személyes ébredését, majd ezt követően annak a gyülekezetnek az ébredését, amelyben szolgált. A könyv minden olvasónak tanulságokkal szolgál. A megfáradtak új reményt kaphatnak, a Krisztustól távol levők felébredhetnek. Rámutat, hogy érdemes odaszánni életünket a lelkeket ébresztő Krisztus szolgálatára.

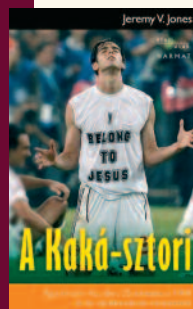
Bill Johnson:

SORSFORDÍTÓ PILLANATOK

Immánuel Alapítvány

A könyv bepillantást enged Isten meglepő módszereibe, melyek által hétköznapi embereket használt a történelem megváltoztatására. Föltárja, hogy Isten miként kíván működni mindannyiunk életében, hogy beteljesítse terveit ma, holnap és az eljövendő évek során. A szerző sok jól ismert ébredési vezető életéről, megtéréséről ír. Erő van abban, ha megismerjük olyan férfiak és nők életbizonyosságait, akik egy sorsfordító pillanatban megtapasztalták Isten.

Az Immánuel Alapítvány könyvei megvásárolhatók a Good News könyvesboltban: 1073 Budapest, Dob u. 7. <http://goodnews.hu>

Jeremy V. Jones:

A KAKÁ-SZTORI

Harmat Kiadó, 2011

Kaká aranylabdás brazil labdarúgó, akit ma a világ egyik legjobb középpályásaként tartanak számon. Pályafutását a brazil labdarúgó-válogatottban kezdte, majd az AC Milan csapatában játszott, 2009 óta pedig a Real Madrid játékosa. Életrajzából megtudhatjuk, hogyan segítette hite, kemény munkája, kitartása és alázata abban, hogy labdarúgó világklasszisként a csúcsra jusson.

Megvásárolható a kiadónál: 1113 Budapest, Karolina út 62.; <http://www.harmat.hu>

Fotó: SzJ

A megtéréshez méltóan

Sokszor írtam már arról, hogy az apostoli igehirdetésben az evangélium és az evangéliumból következő etika elválaszthatatlanok egymástól. Mivel a kegyelemről szóló evangélium és az egyedül hit által való megigazulás tana (a reformáció egyik dogmatikai sarokköve) könnyen azt a benyomást keltheti (és magától Páltól tudjuk, hogy már kezdetektől keltette is – vö. Róm 6,1), hogy az etika és Isten törvénye nem lényeges. Szükségesnek tartom újból és újból hangsúlyozni, hogy aki megismerte Krisztust, az az apostoli tanítás szerint **nem élhet már úgy, hogy figyelmen kívül hagyja Isten életszentségre vonatkozó akaratát.**

Néhány napja olvastam Pál Agrippa király előtt elmondott beszédét, ahol a következőképpen fogalmazza meg apostoli küldetését (az Úr ezt mondta neki): „Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek; hogy az énbennem való hit által megkapják bűneik bocsá-

natát, és örökséget nyerjenek azok között, akik megszenteltettek.” (ApCsel 26,18) Pál küldetése tehát az, hogy az Istenhez való megtérésre hívja az embereket, hogy higgyenek Krisztusban, és a Krisztusban való hit által kiszabaduljanak a sötétség és a Sátán fogságából, megkapják bűneik bocsánatát és Isten szent népéhez tartozva örököljék Isten országát.

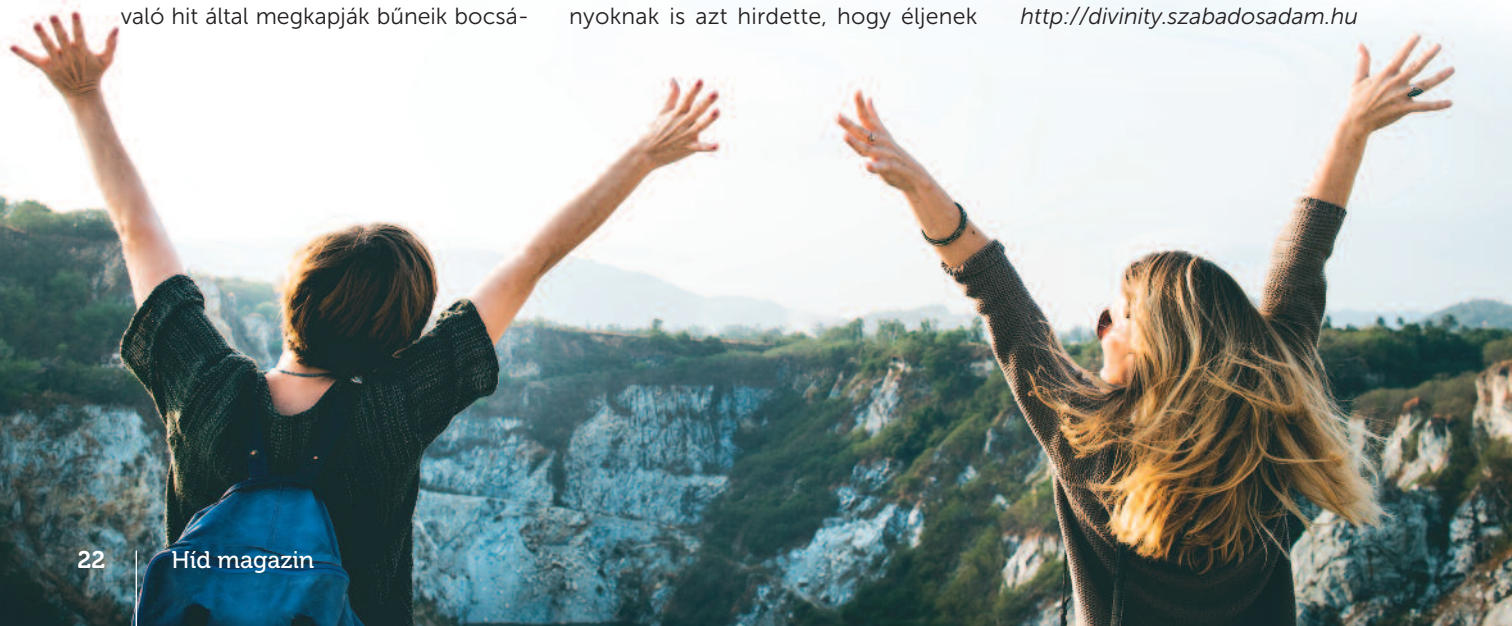
Pál így teljesítette a küldetését: „Ezért, Agrippa király, nem voltam engedetlen a mennyei látomás iránt, hanem először Damaszkuszban és Jeruzsálemben, majd Júdea lakóinak és a pogányoknak hirdettem, hogy térjenek meg, forduljanak az Istenhez, és éljenek a megtéréshez méltóan.” (ApCsel 26,19–20) A zsidóknak is és a nem zsidóknak is azt hirdette Pál, hogy forduljanak Istenhez, térjenek meg. **A megtérés elengedhetetlen része a Krisztusban való hit, és ugyanilyen elengedhetetlen része az életük irányának megfordulása.** Az apostol nemcsak a zsidóknak, hanem a pogányoknak is azt hirdette, hogy éljenek

a megtérésnek megfelelően. A megtéréstől és a Krisztusban való hitből új élet következik: a „hit engedelmessége” (Róm 1,5).

Egy világi hivatalnok tudósítása szerint a korai keresztyének Bithüniában esküvel kötelezték magukat arra, hogy nem lopnak, nem követnek el házasságtörést stb., vagyis arra, hogy az Istenhez való megtérésükhöz méltóan fognak élni. Tudták, hogy az evangéliumból új élet következik. Az evangélium ma is elválaszthatatlan az evangéliumból következő etikától. Jézus szerint a legkisebb lesz a mennyek országában, aki úgy tanítja az embereket, hogy a parancsolatokból akár egyet is eltöröl (Mt 5,19), hiszen ő nem azért jött, hogy a törvényt eltörölje, hanem azért, hogy azt betöltse. Minden más – Bonhoeffer szavaival – „olcsó kegyelem”. Ha Jézusban hiszünk, éljünk a megtérésünkhöz méltóan! Akkor is, ha ez olykor nehéz.

SZABADOS ÁDÁM

<http://divinity.szabadosadam.hu>

HAZA, HOZZÁD, HÉT HÍDON ÁT

Haza, Hozzád, hét hídon át!
 Sietni síró síneken!
 Utánad, ezer út után!
 Fergetegek, fordulatok
 fogatagából csak Feléd!
 Tévelygésekből Rádtalálni:
 roskadásban Téged remélni:
 törtetésekben törekedni,
 törötn is törödni Véled!
 Kötöttségekből szabadulva
 ragaszkodni megkötözötten!
 Terméketlen gondok után
 termő gondodról gondoskodni!
 Hitegetések hálójából
 kivetődni a hit partjára!
 Küzdelmek gólyalábairól
 leszállni és melletted járni:
 keserű szájjal kedveskedni:
 ökleimet kinyitni ölben,
 bújkálás után Hozzád bújni:
 és örök-éber életünkben
 életre ébredni, éledni!
 Roskadásban Téged remélni!

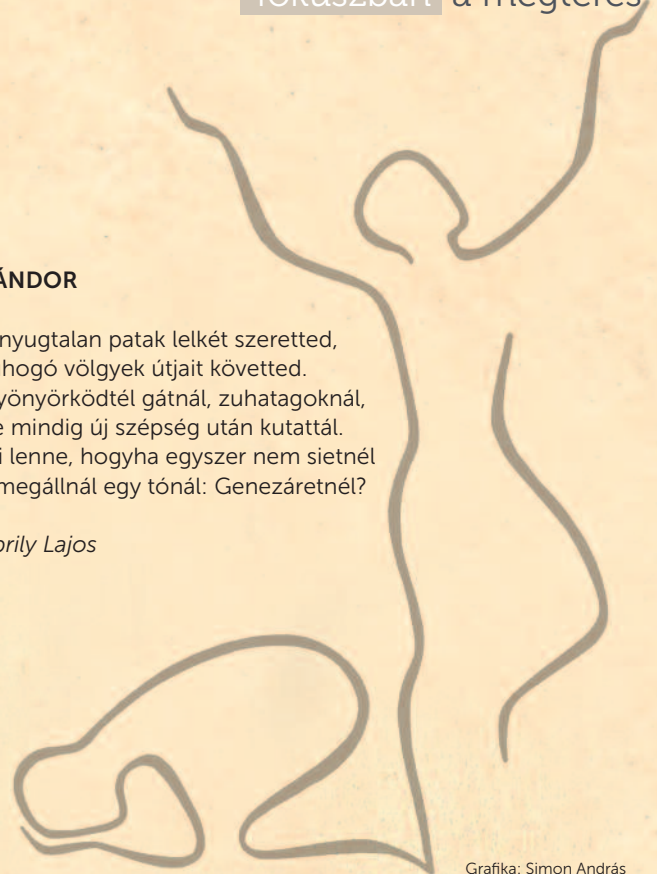
Tévelygésekből Rádtalálni!
 Forgatagok, fordulatok
 fergetegéből csak Feléd!
 Utánad ezer út után!
 Sietni síró síneken
 haza, Hozzád, hét hídon át!

Váci Mihály

VÁNDOR

A nyugtalan patak lelkét szeretted,
 suhogó völgyek útjait követted.
 Gyönyörködtél gátnál, zuhatagoknál,
 de mindig új szépség után kutattál.
 Mi lenne, hogyha egyszer nem sietnél
 s megállnál egy tónál: Genezáretnél?

Áprily Lajos

Grafika: Simon András

MEGTÉRÉSEK

„Megtértem” – mondod halkán, én
 hittell bólintom rá az áment.
 Itt járt, lelkedhez ért a Szél,
 ki tudja, honnan jött, s hová ment.

„Hát megtértem, apám...”
 – Ha te tudnád ebben a részed,
 így szólnál szelíden, meg-megakadva,
 fiam:
 „Megragadott az az Úr, AKI van,
 AKIRŐL te beszéltél,
 AKI elől a szívem
 éveken át menekült”.

Füle Lajos

MERT ÍGY IGAZ

Barátaim azt hiszik, hogy fekszem,
 nem tudják, hogy járnok tanulok
 megadóan, Isten oldalán.

Zelk Zoltán

Luther a megtérésről

Luther nem egyik napról a másikra vált a rendi regulát kínosan betartó szerzetesből reformátorrá. Lelki fejlődését tekintve a 95 tétel megírása nem jelentett mérföldkövet. A Szentírás doktorának teológiai látását reformátorivá érlelő toronyszobaélmény a 95 tétel kiszögezésekor már a múlté. A világtörténelem és az egyháztörténet lapjain azonban mégis 1517. október 31. és a wittenbergi vártemplom kapujára kiszögezett 95 tétel jelenti a fordulópontot.

A 95 tétel adja meg az egész reformációnak azt az alaphangját, ami egykor Keresztelő János igehirdetésének és a világ nyilvánossága előtt első ízben megjelenő Jézus igehirdetésének, a megváltás evangéliumának is alaphangja volt: „Térjetelek meg, mert elközelgett az Isten országa!” Ezt az alaphangot visszhangozzák a 95 tétel kiszögezése Luther kalapácsütései is: „Amikor a mi Urunk és Mesterünk, a Jézus Krisztus így szól, »Térjetelek meg!« –, azt akarja, hogy a hívők egész élete folytonos megtérés legyen!”

Így hangzik a gyakran idézett első tétel, amihez Luther az 1518. augusztus 21-én kiadott magyarázatában ezt a kommentárt fűzi: „Ezt a tételt állom, és annak igazságában éppenséggel nem kételkedem. Mindamellett – tekintettel az avatatlanokra –, igazolom azt először is magából a görög szóból. »Metanoieite« annyit jelent, hogy »Térjetelek meg«, amit egészen szó szerint latinul a »transmentamini« szóval fejezhetünk ki, vagyis ilyenformán: **Öltözzetek fel más érzületet és értelmet, legyetek ismét okosak, hagyjatok fel eddigi gondolkodásokkal és lelki irányotokkal,** és más életet élve, ezentúl ti, akik eddig csak a földieken csüngtetek, mostantól a mennyekiekre viseljetelek gondot. Az Apostol a Róma 12,2-ben ezt így fejezi ki: »Változzatok meg értelmetek megújulásával!« E megújulás eredménye, hogy a bűnös ismét észre tér és megutálja bűnét. Tiszta dolog azonban, hogy ezen észretérésnek vagy önmagunk megutálásának egész életünkön át kell tartania, ama mondas szerint: »Aki gyűlöli életét a földön, megtartja azt az örök életre.« Szintúgy: »Aki fel nem veszi a keresztjét és úgy nem követ engem, az nem méltó hozzám.« És ugyanott: »Nem békességet hozni jöttem a földre,

hanem fegyvert.« (Máté 10,34–39) És Máté 5,4 szerint: »Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak.« És Pál a Róma 6-ban és a Róma 8-ban, valamint más fejezetekben is meghagyja, hogy »Aki itt e földön élünk, a testet feszítsük meg tagjaival együtt.« A Galata 5. arra int, hogy »A testet feszítsük meg minden kívánságával együtt.« És a 2. Korinthus 6,4 ezt mondja: »Úgy ajánljuk magunkat, mint Isten szolgálói, hosszútűrésben, munkában, virrasztásban, böjtölésben«, és így tovább. Másodszor... Krisztus nem a betű, hanem a lélek mestere, és az ő igéi is lélek és élet, ezért ő csakis olyan megtérésre int, ami lélekben és igazságban megy végbe, nem pedig olyanra, amit külsőképp a legönhittebb képmutatók is megcselekedhetnek, akik böjtölvén ábrázatukat eltorzítják, akik az utca-sarkokon megállva imádkoznak és kürtöt fúvatnak, amikor alamizsnát osztanak. **Krisztus csakis olyan megtérésre int, amit bármilyen státusban megcselekedhetünk,** amit végrehajthat a király a maga bíborában, a pap a maga ékességében, a fejedelem a maga méltóságában éppúgy, mint a barát vagy a koldus a maga csuhájában vagy rongyában; minőt Dániel és az ő társai Babilon falai között is gyakoroltak. Mert Krisztus tanításának minden emberre, vagyis bármilyen állásban lévő emberre alkalmazhatónak kell lennie. Harmadszor, mi egész életünkön át így imádkozunk, és kell is, hogy így imádkozzunk: »Bocsásd meg a mi vétkeinket!« Következésképp egész életünkben gyakoroljuk a megtérést és elégedetlenkedünk önmagunkkal, ha csak bolond módra azt nem véljük, hogy nekünk csupán színből szükséges bűneink bocsánatáért naponta könyörögnünk. Mert azok a bűnök, amikért kötelességünk nap mint nap könyörögni, bizony valóságos és nem

csekély bűnök. De még ha bocsánatosak is, hogyha meg nem bocsátatnak, nem üdvözülhetünk." Eddig Luther saját magyarázata. Ezzel készíti elő a bűcsú elleni frontális támadást.

A bűcsú a bűn evilági, időleges, és halál utáni, örökké tartó következménye alóli mentesüléssel biztatott, a saját bűnös természetünkkel való radikális leszámolás követelménye nélkül.

Luther azt a felfogást veszi célba, amire nemcsak a bűcsú, de a középkori egyház egész bűnről és bűnbánatról szóló tanítása épült. Ezt a bűn vulgáris felfogásának is lehet mondani, ami egyébként ma is népszerű. Lényege, hogy az embert a vétkes cselekedetei teszik bűnössé. Luther ezzel szemben rámutat, hogy – a Szentírás tanúsága szerint – Ádám óta nekünk a születéssel örökölt természetünké lett a bűn. Nem vétkes cselekedeteink visszahatásaként leszünk bűnösök, hanem a természetünké vált bűn hat minden cselekedetünkben. Ezért a megoldást sem kereshetjük olyan technikákban, melyek a vétkes cselekedetek következményétől úgy mentesítenek, hogy az igazi okot, bűnös természetünket érintetlenül hagyják. **Mert amíg természetünk a bűn, addig az Istennel való közösségből száműzve vagyunk.**

Luther felfogásában a megtérés tehát nem más, mint a bűnös természetnek, az úgynevezett régi Ádámnak, vagy óembernek szüntelen és folyamatos öldöklése. Ezt – az Újszövetség nyomán – különböző képekkel fejezi ki. Egyszer a bűnös természet, a bűnös óember Krisztussal együtt történő keresztre feszítéseként írja le, máskor a régi Ádámnak a keresztség vizében történő naponkénti megfojtásáról beszél. Ám ez a folyamat csak a test halálának óráján teljesülhet be maradéktalanul. Az óember, a régi Ádám – mint mondja –, csak a sírásó koporsóknál fölött tett utolsó kapavágásával tűnik el végérvényesen. Addig csak agonizálhat. Ezért naponkénti szakadatlan megtérésben élni annyi, mint az óembert, a bűnnel egyé lett természetünket agóniára kényszeríteni és az agónia állapotában tartani.

Csak így kelhet életre bennünk a Krisztus természetét hordozó új ember.

A megtérés tehát nem külsőség, de kétségtelenül van külső jele: a Krisztus természetének döntéseinkben, szavainkban, cselekedeteinkben való meg-

„Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem...”

nyilvánulása. Így érti Pál is, amikor a Galata levél 2. fejezetének 20. versében ezt írja: „Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amelyet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem...” Amennyire igaz, hogy Pál visszafordíthatatlannak érzi a benne végbemenő folyamatot, annyira igaz az is, hogy **önmaga keresztre adásáról és a benne életre kelő Krisztusról nem egymásutániságban, hanem egyidejűségben beszél.** Ezt Luther sem érti másként.

Luther nem próbál azzal vigasztalni, hogy Isten akkor is elrendez mindent, ha bűnös természetünk állandó agóniára kényszerítését elmulasztjuk. Ellenben azzal vigasztal, hogy az óember agóniára kényszerítésében Isten nem hagy minket segítség nélkül. Ad belső, és ad külső segítséget is. A belső segítséget a Szentlélek adja, aki az ige és a szentségek által viszi véghez bűnös természetünk megöldöklését, hogy ezzel egy időben Krisztus természetét életre keltse bennünk. A külső segítséget pedig a ránk nehezedeő keresztek, a minket érő szenvedések jelentik. Ezekben mindig Isten atyai kezét kell felismerünk, amint éppen Ádám bűnös természetét fojtja meg bennünk.

Mert Ádámtól örökölt természetünknek mindenképpen pusztulnia kell. Ez Isten megmásíthatatlan ítélete. Mégis van rá lehetőség, hogy ezután Krisztus éljen bennünk, és így e világban Krisztus-hordozókként, az örökkévalóságban pedig majd Krisztusban élhessünk, mint Isten megváltott gyermekei. Ma még ezt a lehetőséget kínálja Isten az evangé-

liumban, amely egykor ezzel a felszólítással kezdődött, és ma a mi szívünkön is ezzel kopogtat: **„Térjete meg, mert elközelített az Isten országa!”**

VÉGHELYI ANTAL

Fotó: SzJ

Isten igéje a megtérésről

Fotó: SzJ

Fontos látnunk a megtérés bibliai lényegét, mind a két szövetség valóságában. Ha a krisztusi szintkülönbségtől eltekintünk a két szövetség között, akkor érzékelhetjük, hogy a spirituális lényeg ugyanaz, csak a Biblia első felében sok történelmi küzdelemmel társul a téma tállalása, a második felében pedig Krisztusban szelíden lecsendesül, legfeljebb az egyéni küzdelmekre kerül a hangsúly. De a lényeg ugyanaz: vissza az élet forrásához! Vissza ahhoz, akitől az életet és annak rendjét kaptuk!

A megtérés eseménye nem egyetlen izolált mozzanat, hogy megtörtént és kész. Isten Lelke irányításával szerepe van benne a bűnbánatnak (élet-helyzet felismerése), a bűnbocsánat elfogadásának (újjászületés), és a hálás reflexiónak, azaz az új életre törekvésnek (megszentelődés).

Érdekes és tanulságos fejlemény az Ószövetségben, a próféták korában, amikor nyilvánvalóvá válik, hogy hiába a korábbi próféták – és rajtuk keresztül Isten – energikusan biztató szava, olykor ígéretekkel, olykor fenyegetésekkel összekötve, a választott nép magától

nem képes Istenhez térni, mert romlott, „mert parázna lelkület van bennük, nem ismerik az Urat” (Hós 5,4). S szóba kerül az emberi lélekben lakó istenellenes gög (Hós 7,10), és később ugyancsak az idézett próféta Istennek a szócsöve, amikor ezt olvassuk: „népem megrögzötten elfordul tőlem” (11,4kk-ben).

Pedig korábban a Zsoltárok is, a próféták is felemlítették, hogy mennyire észszerű és célszerű lenne Istenhez térni, mert akik dicsérik az Urat, mindig jóllaknak (Zsolt 22,27), vagy akik „az Úrhoz folyamodnak, nem nélkülözik a jót” (Zsolt 34,11). **Ámós próféta is belekiáltja Isten szavát a világba:**

„engem keressetek, és éltek” (Ám 5,4). S az a rettenetes, hihetetlen helyzet állt elő, hogy a megszólított választott nép nem volt hajlandó Istenéhez megtérni. Talán az egyik legfájdalmasabb felsorolás Ámósz 4,4–13-ban olvasható, hogy Isten mennyiszere intette, fenyegette meg őket, és minden strófa után szívbe markolóan ismétlődő rímként hangzik fel, hogy „mégsem tértek meg hozzám.” Ötször csendül fel ez a panasz.

A próféták általában az Istenhez való megtérés szükségességét egy-egy súlyos vagy kevésbé súlyos fenyegetéssel is megspékelik, mint például Zofóniás, akinél ezt olvassuk: „keressétek az Urat... mielőtt rátok tör az Úr izzó haragja” (Zof 2,2). Hóseáznál odáig fokozódik a lelki helyzet, hogy elhangzik az elképesztő fenyegetés, hogy vagy vissza kell menniük Egyiptomba (ahonnan őseik Mózes vezetésével menekültek meg a kínos rabszolgaságból), vagy ki kell menniük a pusztába, mert Izrael elfejtette alkotóját, és ezért „újra sátorlakókká lesznek” (Hós 12,10).

Pedig prófétai tanácsot is kapnak a megszólítottak, mi is lenne a helyes megtérés: „Szíveteket szaggassátok meg, ne a ruhátokat, úgy térjete meg Istenetekhez, az Úrhoz” (Jóel 2,13).

Nem követhetjük végig a nagyon gazdag megtérési repertoárt az Ószövetségben. **Fedezzük fel ismételten azt a belátást, hogy a nép (és általában az ember) magától nem képes Istenhez térni,** ezért megszólal több helyen az igéretes isteni irgalom, s ezek között az egyik legszebb megfogalmazás: „Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek...” (Ez 36,26)

Az Ószövetségben a megtérés Isten felé fordulást jelent, de történjen ez teljes szívvel és lélekkel (1Kír 8,46–53). Ez magában foglalja az imádságot (Bír 3,9, 1Sám 12,10.19), de a Törvényt is, ahogy az Mózes könyveiben megszólal, s az Istenhez való megtérés magában foglalja még a bálványistenek határozott elutasítását is. Mindez aligha segíti át a népet a megtérési képtelenségén, valami másnak kell történnie, annak, amit Jeremiás, Ezékiel keresztlül ígér az Isten a már idézett igék szerint: „új szívet adok...”

De hogyan és mikor?

S így következik az Újszövetség: vagyis Jézus Krisztus, akinek előfutára Keresztelő János. Megszólalásaikban mindketten nagy hangsúlyt helyeznek a megtérésre, de van egy-két lényeges különbség.

Keresztelő János a megtérés keresztességéről beszél „a bűnök bocsánatára”

(Mk 1,4; Lk 3,3), és követeli a „megtéréshez illő gyümölcsöt” (Mt 3,8 és Lk 3,8), mert különben következik a „szórólápatos” ítélet (Mt 3,12 és Lk 3,17).

Mindezzel szemben, amikor Jézus megszólal (Mk 1,14–15), akkor az idő titokzatos beteljesedéséről és Isten Országának közeledéséről beszél, és ezért ez a szent tanács hangzik el a részéről: „térjete meg, és higgyetek az evangéliumban!” Íme, az örömhír szólal meg. A megtérés görög szava (metanoia) a korábbi hiábavaló gondolkodásmód radikális megváltozását, megfordulását jelenti. S akiben ez megtörténik, elindulhat – a Lélek vezetésével – egy olyan úton, ami a „megtéréshez illő gyümölcsöt” eredményez. De Jézusnál nem az ítélet miatt, hanem a kegyelme következtében. Pál apostol ezt így fejezi ki Agrippa király előtt: „Júdeai lakóinak

Jézus és előfeltétel nélküli szeretete felé fordultak, és ráleltek az üdvösségre vezető keskeny útra.

és a pogányoknak hirdetem: hogy térjenek meg, forduljanak az Istenhez, és éljenek a megtéréshez méltóan” (ApCsel 26,20).

Keresztelő János „csak” hirdette a megtérés szükségességét, **Jézus azonban egész lényével, tanításával, művével hatalmas demonstrációt tartott a témában.** Megbocsátó szeretettel fordult a bűnösök felé (ld. Zákus, Mária Magdaléna és mások), akik ennek a hatására Őfelé, az agapé (előfeltétel nélküli szeretet) felé fordultak, és ráleltek az üdvösségre vezető keskeny útra. Példázatai adtak segítséget a megtérés lényegét kifejező témában (a farizeus és a vámszedő). Majd pedig a golgotai kereszten bemutatott engesztelő áldozatának – amikor ezt szívünkkel és értelmünkkel felfogjuk valamennyire is – lehet óriási hatása ránk, akik adott élethelyzetünkben szembesülünk a bennünk szunnyadó vagy tomboló elégedetlenséggel, boldogtalansággal, amorf rossz érzéssel, amit gyakorta kivétitünk valakire vagy valamire.

Lukács evangéliumában Jézus a mennybemenetele előtt a tanítványait azzal bízta meg, hogy hirdetniük kell „az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot” az egész világon (24,47), s nemskára ezután Péter apostol – feladatát teljesítve – így szólítja meg élete első nyilvános igehirdetésében a hallgatósa-

gát: „**térjete meg, és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és (akkor) megkapjátok a Szentlélek ajándékát**” (ApCsel 2,38).

Még három fontos dolgot mondok: először is a megtérés lehetőségét Istentől kapjuk meg, és nem a saját érdemünk (vö. ApCsel 11,18); másodsor Jézustól tudjuk, hogy a mennyben „egyetlen megtérő bűnös miatt” nagy öröm lesz, az Isten angyalai örvendezni fognak (Lk 15,7.10). A harmadik pedig az, hogy ennek a nagy fordulatnak, azaz az Úr felé való fordulásnak következménye, folytatása van, és ennek egyik – talán a legjelentősebb – megfogalmazása Luther 95 tételének az első tétele: „Mikor Urunk és Mesterünk azt mondta: »Térjete meg!« – azt akarta, hogy a hívek egész élete bűnbánatra térés legyen (Mt 4,17)”.

RIBÁR JÁNOS

Rejtvény

Hol van megírva, és ki mondta?

1

A tudatlanság időszakait ugyan elnézte Isten, de most azt hirdeti az embereknek, hogy mindenki mindenütt térjen meg.

2

Térjetek meg, mert elközelített a mennyek országa!

3

Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Istennek szájából származik.

4

A megtérés és a higgadság segítene rajtatok, a béke és a bizalom erőt adna nektek!

5

Hogyan születhetik az ember, amikor vén? Bemehet-e anyja méhébe és megszülethet-e újra?

8

Szíveteket szaggassátok meg, ne a ruhátokat, úgy térjetek meg Istenetekhez, az Úrhoz! Mert kegyelmes és irgalmas ő, türelme hosszú, szeretete nagy, és visszavonhatja még a veszedelmet!

7

Térj hát meg Istenedhez, ragaszkodj az irgalomhoz és az igazsághoz, és reménykedj szüntelenül Istenedben!

6

Inkább kutassuk, vizsgáljuk meg útjainkat, és térjünk meg az Úrhoz!

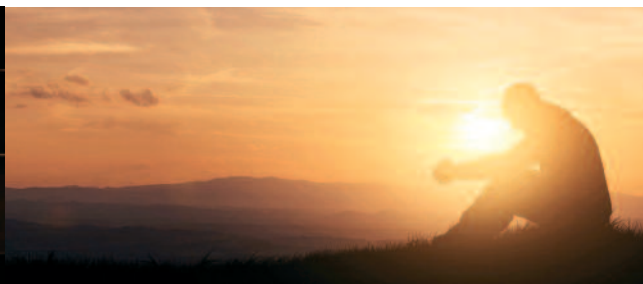
A. Jn 3,4	a. Jézus
B. Hós 12,7	b. Jóel
C. Mt 4,4	c. Jeremiás
D. Jóel 2,13	d. Hóseás
E. JSir 3,40	e. Jézus
F. Ézs 30,15b	f. az Úr
G. Mt 4,17	g. Pál apostol
H. ApCsel 17,30	h. Nikodémus

	Igehely	Név
1		
2		
3		
4		
5		
6		
7		
8		

Az előző számban megjelent rejtvény megfejtése: **1.** Jn 11,35–36 VII, **2.** Lk 7,38 V, **3.** Zsolt 56,9b VI, **4.** Jel 21,4 III, **5.** Mt 2,18 IV, **6.** Mt 13,41–42 VIII, **7.** Mt 26,75 X, **8.** JSir 1,2a II, **9.** Lk 8,52b IX, **10.** Jel 5,4 I

A helyes megfejtéseket a szerkesztőség címére várjuk:
Evangelikus Missziói Központ, 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38–40.

Fotó: Révészné Bellai Csilla

Imádkozzunk!

„Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.”
(Jak 5,16b)

Dicsérjük Istent, mert...

- Ő az egyetlen, rajta kívül nincs más isten, nincsen szabadító;
- szeretetből szeretetre, vele való közösségre teremtett bennünket,
- szeretetének számtalan kézzelfogható jelét érezhetjük nap mint nap!

Valljuk meg, hogy...

- Isten nélkül éljük az életünket, nem kérdezzük meg Őt, nem kérjük a vezetését, úgy érezzük, hogy képesek vagyunk kézben tartani az életünket;
- ha bajban vagyunk, mégis hozzá kiáltunk, olykor még vádoljuk is a nélküle hozott döntéseink következményeiért;
- azt gondoljuk, nincs szükségünk megtérésre, az csak a bűnözők számára lenne fontos!

Könyörögjünk...

- valódi bűnbánatért, Isten szerint való szomorúságért, mert csak az érti meg a kegyelmet, aki átéli, hogy reménytelenül elveszett;
- személyes megújulásért, mert családjunk, gyermekeink megtérése a mi megtérésünkkel kezdődik;
- ébredésért a keresztyén közösségekben!

Adjunk hálát, mert...

- Isten előbb szeretett minket, és elkészítette a szabadulás útját, amikor mi még gondolni sem tudtunk arra, hogy szükségünk van szabadítására;
- Jézus mindent odaadott értünk, amit mi ingyen kegyelemből kaphatunk meg, az neki mindenébe került;
- örökké tart szeretete, századszor is visszafogadja a megtérő bűnöst!

A. L.

Istenem!

Meghajlok előtted, aki a mennynek és a földnek Teremtője vagy. Hiszem, hogy engem is Te alkottál. Elismerem, hogy bűnös ember vagyok, és sokat vétkeztem ellened. Nélküled éltem eddig, és nem vettem figyelembe, hogy milyen életre szántál engem. Minden bűnömmeled téged bántottalak meg, és megérdemlem a büntetésedet. Viszont megértettem és hiszem, hogy Fiad, Jézus helyettem áldozta fel magát, ő hordozta el a bűneim súlyát. Jézus Krisztus, bocsásd meg a bűneimet, teremts bennem tiszta szívet! Lépj be az életembe, a szívemet te töltsd be! Légy az én Megváltóm, Szabadítóm és Uram, egyedül benned reménykedem. Köszönöm, hogy értem, helyettem is meghaltál és feltámadtál, és örök élet vár engem a megérdemelt kárhozat helyett. Köszönöm Szentlelkedet, formáld általa azzá az emberré, akivé szeretnéd, hogy váljak. Ámen!

Fotó: Révészné Bellai Csilla

Mindig vissza Istenhez

Egy evangélikus mozgássérült testvérünk, Rusznák Emese hangskönyvének felvétele után beszélgettünk Huszárik Katával a Magyar Evangélikus Rádiómisszió stúdiójában.

Miert vállaltad, hogy a hangodat add Emese történeteire, verseire? December-január környékén írt nekem Emese magáról és az ötletéről. Azt gondoltam, hogy amikor tudok időt szánni rá, szívesen felolvasom az anyagot. Nem akarok jótévesztésben tetszelegni, néha kell olyasmit is csi-

nálni, amit az ember nem pénzért végez. Csak mert kedves emberekkel találkozhatok, és talán tényleg van értelme annak, amit csinálunk.

Minden, mások elé bocsátott szöveg minőségét az határozza meg, hogy az mennyire őszinte. Emese írásaiban ez fogott meg engem; ő hiteles ember. Ha ő képes mozgásképtelenül megtenni, amikről ír, akkor nekem is kutya kötelességem valamit kezdenem magammal. Ha csak ez az üzenet átmegy az emberekhez a hangskönyv által, akkor már megérte.

Mennyire jellemző, hogy azonosulni tudsz az általad előadott szerepekkel?

Létezik a munkáknak egy megélhetési bűnözés része. Vannak szinkronszerepek, szappanoperák, ahol nem keresem a kapcsolódási pontot önmagam és a szereplők között. Nyilván azoknál

a munkáknál, amelyek fontosak számomra – legyen az színházi feladat vagy egyéb –, természetesen törekszem megérteni, hogy mi köt össze engem a szereppel. Ez pozitív hős esetén élvezetesebb feladat. Ha negatív karaktert játszik az ember, akkor ez nehezebb. Ez az ember önismeretét fejleszti; jó kis szembenézés önmagunkkal felismerni azt, hogy itt is vannak kapcsolódási pontok.

Nem titok, hogy van egy kiskamasz fiad, akit éppen ide érkezésed előtt vittél el az iskolába. Ő mit érzel abból, hogy épp ilyen vagy olyan szerepre készülsz?

Neki szerintem teljesen természetes ez, én és anyu is színészek vagyunk, ebben nőtt fel – ahogy én is. Elfogadja azt az időbeosztást, esetemben a teljes rendszertelenséget, amiben létezőnk. Van, amikor belehallgat abba, amit otthon tanulok, és érdeklí, hogy ez most mi is. Ha úgy ítélem meg, hogy neki való, meg is nézi az előadásomat.

Az általunk civileknek nevezett közönség azt feltételezi, hogy ez egy bohém világ. Le kell, hogy lombozzam az olvasókat: teljesen normálisan él a színészek többsége. Ugyanúgy zajlik az életünk, mint másnak, csak eltérő időbeosztásban.

Gergő fiad érdeklődik a színházi világ iránt? Látod már, hogy mihez van tehetsége?

Egyelőre úgy látom, hogy az iskolát is a legkevesebb energiabevittel próbálja megúszni, és semmi nem érdeklí különösebben. Egy dolgot látok, és szerintem ez fontos képesség, hogy rendkívüli érzékenység, empatikus készség van benne. Letapogatja, hogy az emberek mit miért csinálnak. Akármi lesz, ez nagyon fontos adomány számára.

Te magad evangélikus vagy – továbbadod a kisleadnak is a hit fontosságát?

Igen, mindenképpen. Ő egy katolikus egyházi iskolába jár, egyedüli evangélikusként az osztályban, de ebből soha nem volt probléma. Én azt gondolom, hogy egy az Isten. Nem járunk minden vasárnap templomba, bár jó lenne, de

Fotó: Horváth Adrienne

zajlik az élet, és sokszor elsodor bennünket. De azt gondolom, hogy Gergő is hívő, és én is az vagyok, és az evangélikus egyház közösségébe tartozunk.

Én annak idején a Bosnyák téren konfirmáltam, nagyon szeretem azt a gyülekezetet azóta is. Szerethető, emberi és életközeli közeg tapasztalható ott. Szeretem, hogy az istentisztelet közben a gyerekek jönnek-mennek. Pontosan tudja ott mindenki, hogy ez azért van, mert gyerek az illető. Aztán pedig összeszedik a gyerekeket, beszélgetnek velük, foglalkozást tartanak nekik. Azt hiszem, ez tetszik az Istennek, sok esetben jobban, mint a rigorózus szabálykövetés.

Tetten tudod érní, hogy Isten hol lépett az életedbe?

Nem tudok egy pillanatot megnevezni. Úgy nőttem fel, hogy számunkra ez nem volt kérdés. Anyu hívő katolikus, nagymamám volt evangélikus, sokat voltam nála Domonyban. Vele minden hétvégén jártam templomba; az általa készített pruszlikban, keményített szoknyákban, kötényben.

Kamaszkoromban volt egy időszakom, amikor tiltakoztam. A nagyi mondta, hogy kellene konfirmálnom, de én nem akartam előkészítőre járni. Az volt bennem, hogy nem akarok szent uborkák közé beülni hetente kétszer, helyette mennyi mindent csinálhatnék. Az is olyan helyes dolog volt ott, Zuglóban, hogy rám bízták, hogy csak egyszer jöjjenek el, utána meglátom, jövők-e még. De mivel ott van mellette a teológia, éneklés, gitározás volt – így utána is

örömmel mentem minden alkalommal.

Azt gondolom, hogy az Istenrel való találkozásnak csak egy része, hogy megkeresztelik az embert, konfirmál; az igazi találkozás Vele valahol ott bent történik. Néha a legváratlanabb pillanatokban. Én a természetben gyakran úgy érzem, hogy lehetetlen, hogy Isten nem létezik. Ez nem is hit, inkább valami bizonyosság. Nem tudok úgy az égre nézni egy nyári napon, hogy ez csak úgy van... Ezt adja még nekem egy-egy klasszikus zene, például Bach zenéje.

Milyen helyzetben szólitod meg Istent, akiről ilyen bizonyosságod van?

Szoktunk esténként imádkozni, de kérem őt például előadások előtt is. Nem is sikert kérek, hanem azt, hogy tudjak valamilyen csatornánként működni. Amikor az ember tehetséges állapotában van és jól játszik, akkor ez nem a maga produktuma. Töreksem arra is, hogy megköszönjek dolgokat. Időnként a legnagyobb megköszönnivalók nem is a jó dolgok, hanem a rosszak. Én hiszek abban, hogy ha valami nem jó történik velem, amögött is van egyfajta szándék, így az is értem történik.

Úgy gondolod, hogy végül is Isten az, aki mindent – jót, rosszat – a te javadra ad?

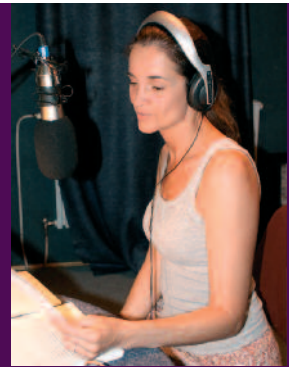
Javamra adja, illetve lehetőségeket ad. Nem hiszek abban, hogy mindent Ő dönt el helyettem. Helyzeteket kapok, időnként nem könnyű helyzeteket.

Többször volt olyan, hogy ítélkeztem valaki felett, és egy hónapon belül az övéhez nagyon hasonló helyzetben találtam magam. Nem tudtam ezt másnak vélni, mint hogy Isten koppint az orromra, mondván: „Lássuk, akkor, te most hogy döntesz?” Nem mindig tudtam jobb lenni, mint a másik...

Hogy lehet kezelni az élet kanyarait?

Nem hiszem, hogy a kanyarok hiábavalóak. Furcsa talán, de nem mindig az egyenes út a legrövidebb. Ha az ember rosszul dönt, akkor a legelső dolog, hogy önmagának beismerje ezt, ne tegyen úgy, mintha minden rendben lenne, noha ez egyáltalán nem így van.

A mi hitünk szerint – és ez nagyon klassz dolog! – nincs olyan távolra vezető kanyar, ahonnan ne lehetne visszajönni. Pusztán attól, hogy rájövök, hogy valamit rosszul csináltam – és ez nyilván

Névjegy

Huszárik Kata színésznő Huszárik Zoltán filmrendező és Nagy Anna színésznő gyermeke. 1994-ben végzett a Színház- és Filmművészeti Főiskolán. A Katona József Színház, ezután a szolnoki Szigligeti Színház társulatának tagja, majd a Nemzeti Színház színésze, vendégművésze. 2014-től a Maladype Színház társulatának tagja. Színházi bemutatásainak száma eléri a hetvenet. Színházi, tévé-s és filmszerepei mellett rendszeresen szinkronizál. Egy kislánya van, Gergő, aki tizenkét éves.

megbánással jár –, lehetőségek nyílnak, amik visszafelé vezetnek.

Tudatosan tanítod Gergőt mindarra, amire rájöttél?

Nagyon sokat beszélgetünk, mindenféléről, de nem akarom ezeket egy az egyben átplántálni belé. Szerintem az egyik nagy feladat mindenkinek, hogy saját maga jöjjön rá ezekre. Ha el is mondom, az nem lesz ugyanaz, mint ha a saját kanyaraiból, tapasztalataiból tanulja meg, mik az összefüggések.

Régen volt annyi időnk egymásra, mint ezen a nyáron. Egész évben, ahogy folynak az előadások, az életünk a maga rendszertelenségével, az ember inkább „kifele” ad. Az utóbbi időszakban próbáltam „befele juttatni” valamit. Úgy érzem, lesz jövőre megint mihez nyúlni.

Milyen gondolat fogott meg, állított meg téged legutóbb?

Ez az ige: „A szél arra fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy: így van mindenki, aki a Lélektől született” (Jn 3,8).

ERDÉSZNÉ KÁRPÁTI JUDIT

Mindenki szolgája

Mesteri Gáncs Aladár élete és szolgálata

Gáncs Aladár és felesége

Dédnagyapám, mesteri Gáncs Aladár kistermetű, halkszavú, szelíd ember volt, aki kissé énekelve prédikált. Külső adottságait tekintve nem volt figyelmet felkeltő jelenség. Ráadásul nem is élt hosszú életet, mindössze negyvennégy évesen halt meg, fiatal özvegyet és három kis árva gyermeket hagyva maga után, akik közül a legidősebb is csupán tizenkét éves volt akkor – ő lett később a nagyanyám. Ebből a tényből is érthető, hogy Gáncs Aladárt én személyesen nem ismerhettem, mégis jelentős hatást tesz rám a mai napig, ha életével foglalkozom. De ebben nem vagyok egyedül. Mert akármennyire jelentéktelennek tűnik a fakuló fényképeken alakja, bármennyire rövid élet is adatott neki, aktív kora hiába távolodott a történelem évszázadnyi messzeségébe, hatása a mai napig elevennek mutatkozik. Ezért kell most itt is róla megemlékeznünk.

A FORMÁLÓDÁS ÉVEI

Gáncs Aladár Székesfehérváron született 1891. január 12-én mesteri Gáncs Jenő evangélikus lelkész és kistatai Tatay Vilma harmadik gyermekeként. Családfáján több vonalon is látunk papként, tanárként szolgáló neves elődöket, de felmenői között például olyan evangélikus lelkész is akadt, aki *August Hermann Francke* tanítványa volt Hallében.

Aladár komoly, szemlélődő, elmélyedő személyiségében korán megmutatkozott a filozofikus hajlam. A fehérvári elemi iskola után a ciszterekhez járt gimnáziumba, és ott is érettségizett 1910-ben, majd a pozsonyi teológiai akadémia hallgatója lett. Itt is leginkább a filozófia és a vallástörténet érdekelte, de behatóan foglalkozott az ókori nyelvekkel is. Az akadémia büszkesége volt, írónak, tudósnak, filozófusnak készült, és környezete is bizonyos volt abban, hogy egykor a katedrán lesz a jövője. **Tanulmányai végére azonban valami fokozatosan megváltozott benne**, így amikor elhagyta a teológiát, nem *Schopenhauert* és nem *Nietzscht* találjuk a kezében, hanem

Mária és Aladár Piliscsabán

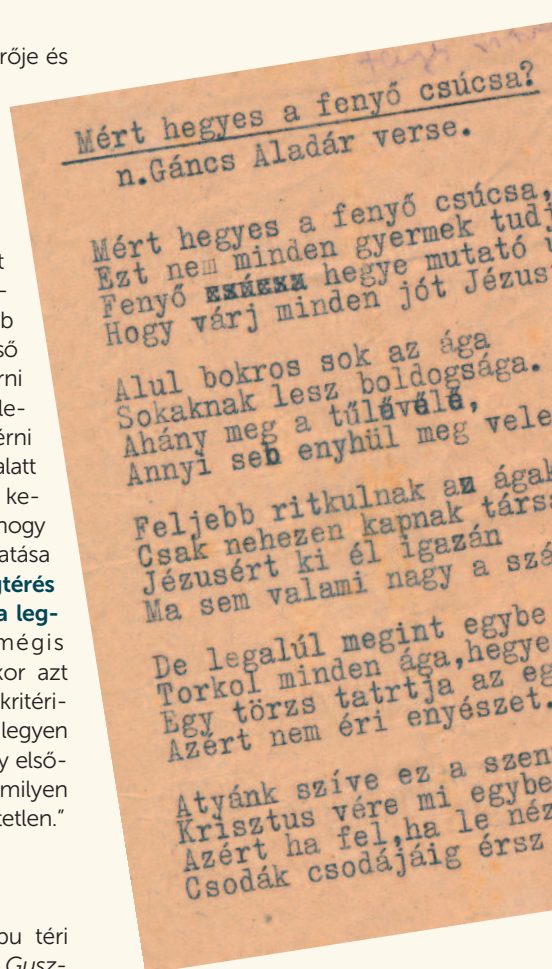
Piliscsaba, Béthel

Isten ígését, melynek alapos ismerője és fáradhatatlan hirdetője lett.

Megtérése, nagy életfordulása nem köthető csupán egy eseményhez, nem Pál apostol módjára egyszerre és hirtelen vakul bele Krisztus fényességébe, de az egészen bizonyos, hogy az ő életét is teljesen átforrósította és beragyogta a Feltámadott. Erről később egy konferencián így vallott: „Az első időkben az állt előttem: megtérni annyi, mint Istennek adni át az életünket. Azután ezt láttam: megtérni annyi, mint a magam bűnössége alatt összetörni s a keresztfán felkínált kegyelmet elfogadni. Azután láttam, hogy [...] a megtérés az, aminek folytatása van. **Ma már látom, hogy a megtérés fogalmi meghatározása egyike a legnehezebb dolgoknak.** Ha mégis mondanom kellene valamit, akkor azt mondanám, hogy a megtérés fő kritériuma, hogy az Istennek alányúlása legyen nyilvánvalóvá az életünkben. Hogy első sorban melyik ponton és hogy milyen egymásutánban, az megrendelhetetlen.”

„...HOGY MINÉL TÖBBEKET MEGNYERJEK”

1915. október 23-án a Bécsikapu téri evangélikus templomban Scholtz Gusztáv bányakerületi püspök együtt avatta

MÉRT HEGYES A FENYŐ CSÚCSA?

Mért hegyes a fenyő csúcsa,
Ezt nem minden gyermek tudja.
Fenyő hegye mutatóujj,
Hogy várj minden jót Jézustól.

Alul bokros, sok az ága
Sokaknak lesz boldogsága.
Ahány meg a túlévelé,
Annyi seb enyhül meg vele.

Feljebb ritkulnak az ágak,
Csak nehezen kapnak társat.
Jézusért ki él igazán
Ma sem valami nagy a szám.

De legalul megint egybe
Torkol minden ága, hegye
Egy törzs tartja az egészet
Azért nem éri enyészhet.

Atyánk szíve ez a szent törzs,
Krisztus vére, mi egybeköt.
Azért ha fel-, ha lenézel
Csodák csodájáig érsz el.

GÁNC S ALADÁR

Piliscsabai konferencia résztvevői

Mária, Aladár és Kálmánka szüleikkel

Esküvő, 1922

Gáncs Aladár fiatalon (a kép jobb szélén ül)

lelkésszé gyermekkori barátjával, a nála két évvel fiatalabb *Türóczy Zoltánnal*. Előbb Komáromba került segédlelkésznek, majd Székesfehérvárra a nála mellé, akitől 1916. szeptember 3-án vette át a gyülekezet vezetését. Már 1915-ben kapcsolatba került a református diákszövetséggel, 1917-ben pedig egy felhívást tett közzé az egyházi lapokban egy evangélikus diákszövetség szervezése érdekében. Az egyesületekre úgy tekintett, mint a megújulás eszközeire, melyek újra megtölthetik a népegyházi gyakorlat ürességét.

**Jellemző volt rá, hogy minden esz-
közt az ébredés szolgálatába állított.**

1919-ben például azt írta barátjának, hogy „vetítőgépes belmissziói munkát” folytat. Szimpatizált az Evangéliumi Munkások Szövetségének indulásával, majd a kommün bukása után 1920-ban megszervezte az első teológus-lelkész konferenciát Ostffyasszonyfán. Ez a konferencia tekinthető a magyarországi evangélikus egyházi ébredés nyitányának, melynek hatása egy évtized múlva vált igazán érezhetővé. Bekapcsolódott a Bethánia Egyesület munkájába is, előadásokat tartott konferenciáin. Gyülekezetében is komoly ébresztő munkába kezdett, itt „a nagy magyar ébredésért” külön imaórákat is indított 1921 tavaszán.

1922. július 26-án jegyezte el di Gleria Rózát, akivel az év októberében házasságot kötött, majd egy év múlva megszületett első gyermekük, Mária Róza. 1924. december 8-án részvételével megalakult a Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület, melynek már ekkor titkára lett. 1925 januárjától szerkesztette a *Fénysugárt*, a Fébé mozgalmi lapját. Ebben az évben májusban megszületett Aladár fia. Sok imádság és útkeresés után 1925. szeptember 25-én kis családjával elbúcsúzott a székesfehérvári gyülekezetől, és Piliscsabára költöztek, hogy a Fébé lelkésze lehessen.

Hittel vállalták ezt az új, bizonytalan utat.

Itt egyre inkább tágabb körben kezdett gondolkodni: 1926-tól elkezdte szervezni a piliscsabai Béthelben a nyári teológus-lelkész konferenciákat. Bár alázatosan a háttérben maradt, mégis ő volt az igazi motor, ő gyűjtötte, hívogatta, buzdította a lelkeket. 1927-ben megszületett harmadik gyermekük, Kálmán, aki azonban szívbetege miatt négy hónaposan meghalt.

**„...AZ ÖSSZES GYÜLEKEZETEK
GONDJA”**

1929 nyarán jött világra negyedik gyermekük, Magdolna. Ez év őszén elhunyt *Pauer Irma*, a Fébé első főnökkasszonya.

Én Uram, Jézus...

Gáncs Aladár

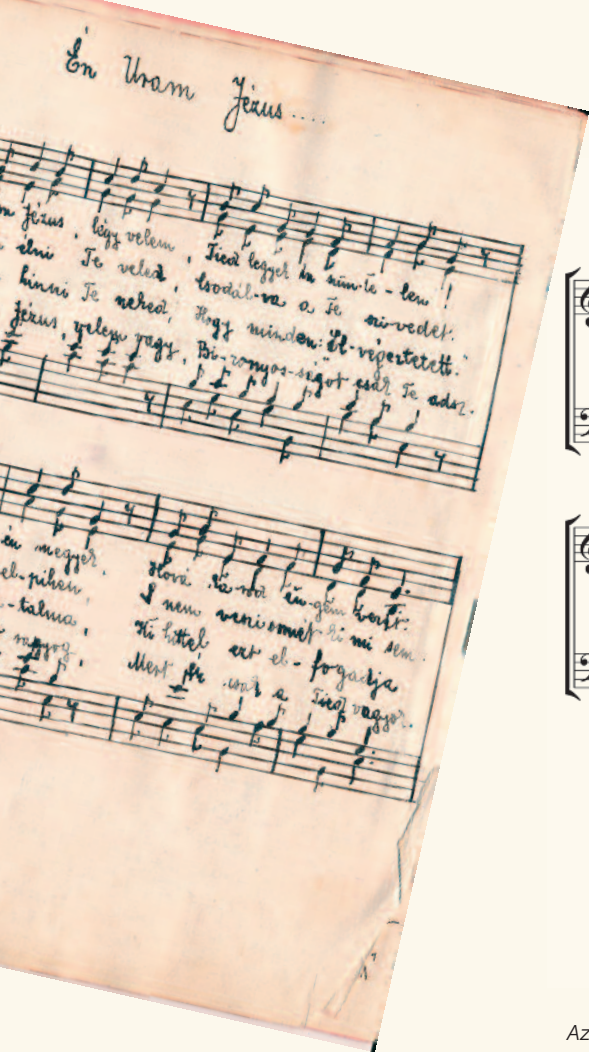

2. Mily öröm élni Teveled,
Csodálva drága szívedet!
Szívem szívedben elpihen,
S nem űzi onnan el mi sem.

3. Mily öröm hinni Teneked,
Hogy minden „elvégeztetett”.
Nincs azon sátán hatalma,
Ki hittel ezt elfogadja.

4. Én Uram, Jézus, velem vagy,
Bizonyosságot csak Te adsz.
Te élsz, és élted itt ragyog,
Mert én csak a Tiéd vagyok.

Az ének az 1920-as évek elején született, lejegyezte: a szerző felesége

Ez is sietette benne azt az érelődő döntést, hogy a Fébétől megváljon, ezért 1930-ban vallás tanári állást vállalt Budapesten. Naponta négy-hat hittanórát tartott, szemléletesen, a diákokat aktívan bevonva. Tudatosan törekedett arra, hogy a tanítványaival személyes kapcsolat alakítson ki.

1931-től az Evangélikus Misszióegyesület jegyzője, majd 1932-től titkára lett. 1931-ben többekkel együtt megszerkesztette a Baráti Mozgalom alapokmányát, és ezzel egy olyan szerveződést indított el, mely „imádkozó és szolgáló munkaközöségbe hívja mindazokat, akik szívükön hordják evangélikus egyházunk és magyar népünk lelki ébredését”. Folytatta az Ostffyasszonyfán megkezdett konferenciák sorát, de immár egy szélesebb körre kiterjesztve: Sárszentlőrincen (1932), Kádarkúton (1933), Apostagon (1934), Budakeszin (1935). A misszióegyesület közgyűléseit is konferenciákká bővítette ki, és ezt összekötötte egy-egy vidéki gyülekezeti evangelizációval is. Ilyen alkalmak voltak Szarvason, Nyíregyházán, Celledömölkön és Mezőberényben. Megszervezte a Missziói Gyermekszövetséget is, és rendszeresen írt a kicsinyeknek a *Kis Harangszó* című újságba.

„Több imádságot, több imádságot!”

1931-től a külmissziót is felvállalta, szerkesztette a *Missziói Lapokat*, előkészítette *Kunst Irén* Kínában szolgáló misszionáriusnő és *Chistananda* indiai lelkész magyarországi látogatását. Mindenre volt ideje: személyes beszélgetésekre, szerető levelezésre, előadásokra, cikkek írására, kórházlátogatásra, imádkozásra és buzgó fogházmisszióra. A Markó utcai börtönben külön fogházmissziói imáorát kezdett el, és igyekezett egyengetni a szabaduló rabok elhelyezését és megsegítését is.

„... AZ ÉLETEM SEM DRÁGA NEKEM”

1935. december 2-án még előadást tartott – életében az utolsót. Már korábban kiderült róla, hogy szívbeteg. Ám ő mit sem törődve ezzel, fáradhatatlanul dolgozott. December 4-én azonban, amikor nyomdába vitte a *Kunst Irén*ről szóló emlékkönyvének kéziratát, rosszul lett. Azonban amint egy kicsit jobban érezte magát, tovább dolgozott. December 5-én – mivel már írni nem tudott – feleségének tollba diktálta utolsó munkáját: két kis elmélkedést a *Harangszó* számára, amelyet egy betegeknek szóló imakönyvbe írt. December 8-án, vasárnap vitték be a Bethesda kórházba, ahol álla-

pota válságosra fordult. Fájdalmi miatt morfiuminjekciókat is kapott. Szervedése ettől fogva már csupán pár napig tartott, igaz, ez az idő szerettei számára végtelen hosszúnak tűnt. Földi életének utolsó hajnalán ezt mondta: „Több imádságot, több imádságot!” 1935. december 11-én délután két óra után néhány perccel dobbant utoljára a szíve.

Gáncs Aladár alakját az egyház mai megújulásáért munkálkodva érdemes emlékeztünkben tartanunk. Gondolatai, hittapasztalatai ma is aktuálisak, különösen azok számára, akik újból az ébredésért küzdenek. **„Senkik kerestetnek” – írta egykor, s erre az ő élete volt példa.** Ő alázatosan a háttérben tudott maradni, szerényen, csendesén, imádkozó szívvel mégis hatalmas munkát végzett, sokszor mások helyett is zúgolódás nélkül dolgozott. Túróczy Zoltán hiteles képet rajzolt róla sírjánál: „Ő volt a mai magyar evangélikus lelkésznevezeték legegységesebb lelkipásztora. Nem külső tényezők tették azzá. Kenyérkereső hivatala az emberi tekintélymérlegen könnyűnek találtatott volna. A termete igénytelen volt, az egyénisége visszahúzódó, háttérben maradni szerető. Mégis az ország papja volt.”

GYŐRI TAMÁS JÓZSEF

„Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa”

Brazíliaiban huszonöt évvel ezelőtt a lakosság kevesebb, mint 1%-a volt protestáns, ma viszont 25%-uk protestáns keresztyén. Részt vettem egy braziliai lelkészkonferencián, ahol örültek, hálat adtak azért, hogy ők a föld sója, a világ világossága, és ahova Isten küldi őket, ott ébredés történik. Nor-

vég keresztyének között pedig azt tapasztaltam, hogy erről egészen más hangulatban tárgyaltak, mint a brazilok. Panaszkodtak, arról beszéltek, hogy sóvá és világossággá kellene lenni. Nem volt semmi örvendezés, hálaadás. Megállapították, hogy a protestáns egyházak mindenütt fogynak. Mindkét helyen ugyanazokkal az igék-

kel foglalkoztak, de teljesen eltérő módon, eltérő eredménnyel.

A görög szövegben az áll, hogy: ti vagytok (só és világosság), nem pedig az, hogy ti lesztok, vagy legyetek azzá. A só és a világosság elengedhetetlenek az élethez. Elveszítheti-e a só az ízét? Elvileg nem, de ha keveredik más anyagokkal, akkor igen. Elképzel-

hető, hogy Nyugat-Európában a keresztyénség mint só elveszítette az ízét?

Ugyanez a helyzet a világossággal. Isten önmaga a fény: „Az Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség” (1Jn 1,5). Azért jött Jézus a világba, hogy ő legyen e világ világossága. Pál apostol Isten gyermekeit nevezi világosságnak: „Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljetez úgy, mint a világosság gyermekei” (Ef 5,8). Világosságnak lenni azt jelenti, hogy e világba beleviszük Isten igazságát.

Jézus elsőként arról beszél, hogy hogyan jutunk el ebbe az állapotba, majd a következményekről. A Mt 5,13–15 a szíve ennek tanításnak: „Ti vagytok a föld sója. Ha pedig a só megízetlenül, mivel lehetne ízét visszaadni? Semmire sem való már, csak arra, hogy kidobják, és eltapossák az emberek. Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város. A lámpást sem azért gyújtják meg, hogy a véka alá, hanem hogy a lámpatartóra tegyék, és akkor világít mindenkinek a házban.” **Jézus azt szeretné a tanítványoknak megmagyarázni, hogy ők valójában kik, identitást szeretne nekik adni.** Csak így fogják tudni a közösségi életet, az erkölcsöt, a társadalmat megváltoztatni.

A „boldogok vagytok” megfogalmazás az Ószövetségből jön. A boldogság egy olyan állapot, amely egy folyamatot indít el, mint amikor egy mondat végére kettőspontot teszünk. Ez azt jelzi, hogy valami következik ezután. Németül ez nemcsak boldogot, de áldottat is jelent. Az, hogy boldog valaki, azt jelenti, hogy ennek valami következménye lesz.

Az egyik amerikai exegéta szerint a lelki szegénység azt jelenti, hogy ezek az emberek nem a saját erejükben és képességeikben bíznak. Ezek a lelki szegények nem a saját kontrolljuk alatt tartják és uralják az életet. Ezek az emberek belátják, hogy saját erejükből nem sokra képesek, felismerték tehetetlenségüket. Ők képesek Isten perspektívájából nézni a dolgokat, nem saját ítélőképességükre építenek. Ez a gondolkodás szembemegy az elmúlt kétszázötven év humanista gondolkodásával. René Descartes francia filozófus így fogalmazta meg: „gondolkodom, tehát vagyok”. Mi azt mondjuk, hogy tanultunk, tehát képesek vagyunk gondolkodni, dolgokat megítélni. A probléma az, hogy amit

tudunk, abból vezetjük le az identitásunkat. **Az afrikaiak és a brazilok azt mondják, hogy valahová tartozom, ezért vagyok.** Az identitásom nem belőlem ered, hanem abból, ahová tartozom.

Az európai ember így gondolkodik: amit megtehetek, amit birtoklok, amit megtanultam, az vagyok. A lelkem vágyai határozzák meg a minőségemet.

Azok a boldogok, áldottak, akik lelki szegények. Ezután jön a következő mondat: „mert övék az Isten országa”. Ha Isten országa betör a világunkba, akkor olyan dolgok történnek, amelyeket nem tudunk értelmünkkel megfogni. Ezt látjuk Jézusnál. A betegek ráhelyezi a kezét és egészségesek lesznek. A halott Lázárnak parancsol, hogy jöjjön ki a sírból, és ő kijön. Jézus azt mondja, hogy már most a lelki szegényeké az Isten országa, nem majd egykor lesz az övék.

Németországban egy koldus óriási pénzt örökölt (több mint 30 millió eurót), de nem vette át a pénzt, nem ment el a bankba, mert azt gondolta, hogy csak szórakoznak vele. Szegényen halt meg, pedig nagyon gazdag volt.

Az európai keresztyénség nem a tudás hiányában szenved, hanem bizalomhiányban. A hit nem valamilyen igazság helyességéről való meggyőződés, nem Isten létét kell az eszünkkel elfogadnunk, hanem Istenben kell hinnünk, ami Benne való bizalmat jelent.

Minden igaz tanítás, teológia önmagában kevés, nem fogja a kettőspontot kitenni, ami után a megújulás következik. A mi teológiánk pont, kérdőjel, felkiáltás, de soha nem kettőspont. A kettőspont a boldogmondás áldott állapota, ami a bizalomról szól. Aki szeretné az evangéliumot megtagasztalni, annak rá kell bíznia magát az evangéliumra.

DR. JOHANNES REIMER

A szerző a Dél-afrikai Egyetem németországi Ewersbach teológiai főiskoláján a missziológia professzora

Az áhítat a Révfülöpön, az Ordass Lajos Oktatási Központban, 2015 júniusában tartott ökumenikus lelkesítő, munkatársi konferencián hangzott el

„Ti vagytok a föld sója...

Ti vagytok

a világ világossága.”

Emberhalász leszél!

Dr. Garádi Péterrel Erdészné Kárpáti Judit beszélgetett

Milyen családból indult, és mit kapott otthon a hitbeli növekedéséhez?

Felmenőim kemenesaljai evangélikus ágát egészen 1652-ig sikerült visszavezetni. Sok lelkész volt közöttük a XVIII–XIX. században. Szüleim 1949-ben házasodtak össze, mindketten evangélikusok voltak. Az ötvenes években, a nagy evangelizáció idején Isten kegyelméből megújult az életük, és mi ebbe a hívő családba születtünk négyen. Kisgyermekkorunktól fogva vittek minket a gyülekezetbe. 1958-tól kezdve az óbudai gyülekezetben szolgálatot is vállaltak: gyermek- és ifjúsági munkát. Apám jogász volt, bíró, édesanyám pedig otthon nevelt bennünket.

A gyülekezetbe járás folytonosságát nem zavarta ez a háttér? Azokban az időkben, főleg egy bíró családjában ezt nem nézték jó szemmel.

Apám elég karakán volt és azt mondta, hogy ha nem engedik meg, hogy az Istennek szolgáljon, akkor otthagyja a szakmát. Isten megtartotta őt, nem büntetőügyeket tárgyalt, hanem polgári pereket. Ő rengeteget olvasott Szentírás-magyarázásokat, Luther-műveket. Sok ismerete volt, és otthon képzett bennünket is.

Volt az életében megtérés, egy fordulópont a gyermeki hit után?

Igen, volt egy ilyen pont. A kamaszkor engem is elbizonytalanított, mint sok más fiatal, akik aktív családi hitéletet éltek. Azt éreztem, hogy vagy teljesen háttal fordítok az egésznek, vagy teljesen odafordulok, de középen maradni nem lehet. Az odafordulás mellett döntött Isten. Ő döntött mellett, de kimondatta velem is. Szükségünk van erre, de még a döntésünket sem tudjuk kimondani az ő kegyelme nélkül.

Mit hozott az életében ez a döntés, ez az isteni beavatkozás? Fontosabbá vált a szolgálat? Huszonkét évesen már presbiter lett.

Apám azt mondogatta kamaszkorunkban, hogy soha ne felejtjük el, hogy Isten nagyon szeretne bennünket megáldani a két „P”-n, a pályaválasztáson és a párválasztáson keresztül.

Istentől próbáltam elkérni, hogy mi az én jövőm, és ő mindig úgy alakította a dolgokat, hogy abba az irányba haladjon az életem, amit ő tervezett velem kapcsolatban. Így alakult a házasságom, a pályaválasztásom és a gyülekezeti életem is, ahol valóban huszonkét évesen presbiter lettem.

A lelkész, id. Görög Tibor felkért, azért, hogy legyen egy fiatal hang is a presbitériumban.

Milyen pályát választott, és hogy indult a családi élete?

Agrártudományi egyetemet végeztem. Az édesvízi halászhoz kerültem közel, és évtizedeken keresztül halgazdaságban dolgoztam itthon és külföldön.

A feleségemet először hatéves koromban láttam. Együtt jártunk vasárnapi iskolába, együtt konfirmáltunk és nőttünk fel. Az egyetemi évek elején kezdtem neki udvarolni, és most már negyvenegy éve együtt vagyunk. Isten négy gyermeket adott nekünk, és a tizenegyedik unokánál tartunk.

Volt idő, külföldi tartózkodásuk alatt, amikor valóban a „család papja” volt.

Volt ilyen négy év a brazilai nyolc évünkéből. A délelőtti istentisztelet kicsi gyerekekkel a negyvenfokos hőmérsékletben nagyon megterhelő lett volna, az esti istentiszteletek idején pedig már aludtak. Én jártam gyülekezetbe, a családnak pedig vasárnap délelőttönként tartottam áhítatot a hétköznapi csendességinken túl. A gyerekeknek gyerek szinten, magunknak pedig felolvastunk egy-egy igehirdetést, amit Magyarországról lelkészek küldtek nekünk. A mai napig hálás vagyok, hogy így lelkigondoztak bennünket.

Milyen helye van a nem lelkészi végzettségű keresztyén hívőknek Isten szolgálatában?

Vidéken, ahol élek, a lelkészünknek hat istentiszteleti helye van, ebből négy helyen minden vasárnap szolgál. 200–250 istentiszteletet tart egy évben. Ezen kívül még huszonkét település tartozik hozzá. Hogyan lehet emellett még a misszióval kilépni a templomkapun kívülre, az egyház határain kívülre is? De ki kell lépni, és ez nemcsak a lelkész dolga, hanem minden hívő emberé.

A Felvidékre is járunk. Ott az evangélikus lelkészek és a magyar ajkú lelkészek száma drasztikusan lecsökkent. Gyakorlatilag, ha a laikusok nem állnak szolgálatba, akkor az egyház népe ellátatlan marad.

Csökkenő létszámú falvakba olyan sokfelé lehetne menni és vinni az evangéliumot, de nincs elég ember. Az egyháznak gőzerővel kellene képeznie a nem lelkészeket, és az arra illetékeseknek nyitott szívvel

kellene keresni közöttük az alkalmas embereket, felhívni a figyelmüket arra, hogy laikus szolgálóként is vihetik az Isten igéjét.

Azt hallottam, hogy megesett, hogy a templomba nem érkezett meg a lelkész, ezért előre ment, és ígérel, imádsággal szolgált. Ezt nem tenné meg akárki.

Én sem így kezdtem. Első alkalommal, úgy harmincöt évvel ezelőtt egy szombat estén hívott a lelkészünk, hogy Nyíregyházáról hazafelé jövet elakadt a hóban, nem ér haza a reggeli istentiszteletre. Este tíz órakor már nem tudott helyettes kollégát találni, tart-sam meg az istentiszteletet.

Egy másik alkalommal a Balaton-parton, ahol nyaraltunk, elmentünk az imaházba, és hiába vártuk a lelkészt. Utólag kiderült, hogy egy nagy baleset miatt lezárták a hetes fő-utat. Húsz percig vártunk, aztán előre mentem. Elmondtam, hogy nem vagyok lelkész, nem készültem igehirdetéssel, de vasárnaponként el szoktam olvasni az oltár előtti felolvasásra és az igehirdetésre kijelölt ígéseket. Ezeket felolvastam, az énekeskönyvből énekeltünk, imádkoztunk, és mondtam néhány szót. Amikor már a záróéneket énekeltük, beesett a lelkész. Csodálkoztam, azt hitte, már mindenki hazament. Ezek kényyszerhelyzetek.

Amikor néhány éve a Balaton-felvidékre költözött, a környezetében is megtalálta a szolgálat lehetőségét és a kereső embereket.

Ott is egy kényyszerhelyzettel indult a szolgálat. A diplomamajtóban mondta egy illető, hogy elmarad az istentisztelet, most telefonált a lelkész, hogy a szórványból hazafelé menet rosszul lett a kocsiban. Azt mondtam, hogy nem vagyok lelkész, nem készültem, de elolvastam, hogy mi lesz az ige. Ha elfogadnak – és ha találok a templomban egy Bibliát –, akkor megtartom az istentiszteletet. Volt egy 1800-as évekből való, régi fordítású Biblia, abból felolvastam, énekeltünk, imádkoztunk, és nem mentünk úgy haza, hogy Isten ne adott volna valamit nekünk.

Később a lelkésszel beszélgetve – ahogy Felvidéken is – feltárult az a végtelen magára hagyatottság, kiszolgáltatottság, hogy „nincs embere” a lelkésznek, mint a Bethesda-tavi betegnek. A vidéki lelkészek nagy részének nincs embere. Akkor kezdtünk el arról beszélgetni, hogy miben tudnék segíteni. Így bizta rám a bibliáórak tartását.

Az is kiderült, hogy amikor ő odakerült, három éven keresztül nem is volt szabadságon. Akkor azt mondtam, hogy kezdjünk új fejezetet, ahogy mindenki más elmehet szabadságra, úgy a lelkésznek is el kell mennie. A helyettesítést pedig majd megoldjuk valahogyan.

Milyen adottságokra, elhívásra van ahhoz szükség, hogy valaki vállalja egy lelki alkalom levezetését?

Valamilyen képzettség mindenképpen szükséges. Akár úgy is, hogy valaki önmagát képzi. A másik az, hogy egyeztessen a lelkészével, a harmadik pedig, hogy a lelkész meggyőződjön arról, hogy teológiailag rendben vannak a dolgok, nincs tévtanítás. Megvan a módja annak, hogy a szolgálatba fokozatosan nőjön bele az ember. Nem kell azonnal istentisztelet tartásával kezdeni. Egy bibliáórát, vagy egy ifiórát tart a laikus szolgáló, majd kettőt, hármat, ötöt, aztán már rá lehet bízni rendszeresen.

A felkészülés, a tisztességes hozzáállás, a komolyság fontos, ne úgy álljunk ki, hogy azt mondjuk, ami éppen eszünkbe jut. A Szentlélek erre nem hatalmazott fel minket.

Milyen szolgálatokban volt jelen, amíg Budapesten éltek?

1996-tól – amikor külföldről hazajöttünk – 2012-ig a budaörsi gyülekezet felügyelője voltam. Gyülekezet született itt, ami Isten egyik legnagyobb ajándéka volt számomra az addigi életemben. Isten megengedte, hogy meglessem, hogyan munkálkodik, mint amikor valaki bekukucskál egy kulcslyukon és nézi, hogy odabent valaki hogyan farag egy szobrot.

Ez alatt az idő alatt született az Evangélikus Belmissziói és Baráti Egyesület (EBBE) is, az egyházon belüli őrállói szolgálatra. Később felkértek arra is, hogy legyek a vezetője. Kezdetben néhány kiadványt adtunk ki, illetve havi rendszerességgel voltak buda-pesti alkalmaink. Pillanatnyilag az EBBE átalakulásban van: a „hernyó-korszak” lezárult, „bebábozódott”, és most jön a „lepke-korszak”. Már nem havi, hanem napi rendszerességű feladataink vannak.

Miben van még feladata jelenleg, az EBBE keretein kívül?

A Híd magazinban volt egy rovatom, a Hogyan tovább, egyház?, amit most befejeztem, és meglátjuk, hogy milyen lehetőségek és igények lesznek még a jövőben az írásimra.

Ami a jelen szolgálatait illeti, ahogy említettem, a Balaton-felvidéken járunk gyülekezetbe, és a gyülekezethez tartozó helységeken három helyen vannak ökumenikus bibliáóraink. Egy felvidéki településre, Somorjára havonta járok, ahol magyaroknak hirdettük meg az alkalmakat, de szlovákok is jönnek.

Folyik még a K3 klub (Keresők Kíváncsiak Kételkedők Klubja), ami havi alkalom. Nem én szerveztem, engem csak megkértek, hogy készüljek föl az Isten dolgairól, a Bibliáról, és beszéljek olyanoknak, akiknek semmilyen felekezethez nincs kötődésük.

Névjegy

Dr. Garádi Péter 1952-ben született, 1966-ban, 14 évesen „terítette magához” Isten.

Agrártudományi egyetemet végzett Gödöllőn. Magyarországon és Brazíliában édesvízi halgazdálkodással foglalkozott. A Magyar Agrárgazdasági Kamara munkatársaként ment nyugdíjba 2014-ben.

Gyülekezetei: budavári, óbudai, budafoki, blumenauai (Brazília), budaörsi, kővágóörs-révfülp-p-kapocsi evangélikus gyülekezetek.

Presbiterként szolgált Óbudán és Budafokon. Jelen volt a budaörsi evangélikus gyülekezet megszűlésénél, ahol felügyelőként szolgált 1996-tól 2012-ig.

Gyülekezeten kívüli szolgálatai: Evangélikus Belmissziói Baráti Egyesület (elnök); felvidéki misszió; előadások gyülekezetekben, konferenciákon, presbiterképzőben; számos cikk és több könyv szerzője.

15-en, 16-an szoktunk együtt lenni. Érdekes, hogy több a férfi, mint a nő.

Amikor az egyik klubtársunk először jött – egy nyugalmazott egyetemi tanár –, azt kérdezte, hogy ez evangélikus alkalom-e. Mondtam, hogy nem, itt felekezettől függetlenül vagyunk együtt, és beszélgetünk. Azt mondta, hogy akkor marad.

Ebből meg kell értenünk, hogy az emberek nem ugranak azonnal a nyakunkba, ha megtudják, hogy evangélikusok vagy katolikusok vagyunk, ők szekularizált környezetből jönnek. Keresik a maguk helyét, kóstolgatnak. Innen tudjuk, hogy elég nagy az éhség az emberekben. Van érdeklődés, Isten pedig nyitogatja az ajtókat.

A Magyar Evangéliumi Szövetség (Aliansz) elnökségének állásfoglalása a migráció kapcsán

„Megjelentette, Ember, megmondta neked, hogy mi a jó, és hogy mit kíván tőled az Úr! Csak azt, hogy élj törvény szerint, törekedj szeretetre, és légy alázatos Istennel szemben.” (Mik 6,8)

„Az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakjon az egész föld színén, meghatározta elrendelt idejüket és lakhelyük határait.” (ApCsel 17,26)

Állásfoglalásunkkal meg szeretnénk szólni az egész társadalmat, és evangéliumi irányt kívánunk mutatni Krisztus követőinek. A jelenlegi népvándorlás és az azzal összefüggő menekültkérdés világjelenség, ami most különös súllyal nehezedik Európára és jelentős hatást gyakorol társadalmunkra is. Krisztus követőiként nem lehetünk sem némák, sem tétlenek ez ügyben.

Az okok és a következmények

A néptömegek útrakelésének elsődleges okaként az euroamerikai civilizáció bűnei határozhatók meg, másodlagos oka pedig a klíma kedvezőtlen alakulása, mely részben szintén visszavezethető a telhetetlen és felelőtlen emberi tevékenységekre.

1. a gyarmatosítás, a világháborúk, a tömeggyilkosságok – és a megvallatlan, rendezetlen bűnök szellemi örökök hagyása;

2. a rossz lelkiismeret Isten nélküli feloldási kísérlete a humanista szemléletű, ún. „politikai korrektség” ideológiája által;
3. individualista indítékokból a saját magzatok százezeres abortálása – ezáltal jött létre a népesség drámai csökkenése is, ami például a munkaerőhiányt is előidézte;
4. kényelemszeretetről modern kori rab-szolgák tömegeinek importálása az alacsony presztízsű munkákra, főként a korábbi gyarmatokról;
5. konfliktusok szándékos előidézése a világon, a kapitalizmus piaci éhségének kiszolgálása katonai és titkosszolgálati eszközökkel – a demokrácia exportálásának és az emberi jogok kiterjesztésének leple alatt;
6. Istentől való elhajlás, és az európai társadalmak évezredek óta mozgó és szabályozó zsidó-keresztény értékek megtagadása;
7. a természet egyesülőképességének megbontása, súlyos éghajlati válság okozása (a profit növelése érdekében és jóléti társadalom létrehozására és fenntartására).

Mit vall és tesz a Magyarországi Evangéliumi Aliansz?

1. Elismerjük, hogy mi, európai népek, méltók vagyunk az Isten ítéletére. Bűnbánatot tartunk a nyugati posztkeresztény világ nevében, és könyörgünk Istenhez bocsánatért az elmúlt száza-

dokban népeink által elkövetett bűnök miatt. Ezt a gyakorlatot ajánljuk testvéreinknek is.

2. Elismerjük Isten jogát ahhoz, hogy a megváltás személyessége mellett az emberiséget népekként, nemzetekként kezeli, ítéli, gondozza, úgy az Ószövetség és az Újszövetség időszakában, mint ahogy napjainkban is. Ezért nem látjuk jónak a népek összemosására irányuló törekvéseket – inkább a nemzetek békeességét támogatjuk és az evangélium hirdetését minden nép számára.
3. Valljuk, hogy Istentől származik minden hatalom. Az államok és kormányok felelőssége gondoskodni a rájuk bízott népek és határait védelméről, a társadalmuk egészséges működéséről. Krisztus testének, az Eklézsiának a szerepe elsősorban az evangélium hirdetése és megélése, az embereknek az üdvösség útjára való segítése. Isten igéjének igazsága, a Biblia erkölcsi, társadalmi értékrendjének nyilvános képviselője hatást gyakorolhat a törvényhozókra és az állampolgárookra egyaránt.
4. Támogatjuk a háborúk által sújtott területeken élő embertársaink megsegítését, elsősorban eredeti lakhelyükön, vagy az ahhoz földrajzilag, kulturálisan és vallásilag legközelebb eső területen, hogy a helyzet rendezését követően saját szülőföldjükre minél könnyebben visszatérhessenek. Helytelennek tartjuk

Fotók: SzJ

a menekülőknél vagy a jobb élet-körülményre vágyóknál különféle hamis ígéretekkel való hitegetését és Európába csalogatását. Tapasztaljuk, hogy a vallási és kulturális különbözőségek az erőltetett együttélésben rendkívüli veszélyhelyzeteket hoznak létre. Ezekről a kérdésekről szélesebb körben is egyeztetünk, és állásfoglalásunkat az üldözött Krisztus-hívőkkel közösen alakítottuk ki.

5. Ezzel együtt aktívan részt veszünk a hozzánk érkező menekültek fizikai és lelki megsegítésében – bármilyen nemzethez és valláshoz tartoznak is. Hittestvéreinkkel különösen igyekszünk jót tenni. Ebben a szolgálatban a Magyar Evangéliumi Aliansz együttműködik több egyházzal és missziós szervezettel, továbbá kéri a menekülttáborokhoz közel lévő gyülekezeteket, hogy hittel és szeretettel munkálkodjanak a menekültek között.
6. Támogatjuk a teremtett világ és a népek értékeinek megőrzésére és a természeti kincsek, erőforrások igazságos és méltányos elosztására, gazdaságos hasznosítására irányuló törekvéseket.

2017 júniusa

A négy sola – négyszeres kizárólagosság

A mikor Péter és János apostolt Jeruzsálemben letartóztatták, azzal vádolták őket, hogy az evangélium hirdetésével zavarják a köznyugalmat. A kihallgatáson eképpen beszéltek Jézusról: „Nincsen üdvösség senki másban; mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk” (ApCsel 4,12).

Luther, Kálvin és mások az egyházon belüli zavaros vallásos nézetek ellenében érvényre juttatták az újból felfedezett üzenetet: **egyedül Jézus által!** Isten maga teszi lehetővé számunkra, hogy a megfeszített és feltámadott Jézuson keresztül megbékéljünk vele. A bűnök bocsánata ajándék, tehát kegyelem. Nem megvásárolható, nem kiérdemelhető. Ajándékként kapjuk: **egyedül kegyelem által!**

Ha hiszünk Isten eme ígéletében, akkor elfogadjuk az ajándékot. A hit nem csupán annyit jelent, hogy valamit sejtünk, vagy elméletileg lehetségesnek tartunk, hanem a bizalmat az élő Istenben. Hit – öbenne! Jézus Krisztuson keresztül személyes, bizalmi kapcsolatban élhetünk Istennel, az Atyával. Tehát: **egyedül hit által!**

Honnan tudjuk ezt? Isten az Ószövetségben először Izrael né-

pének, majd később Jézus Krisztuson keresztül az egész világ számára kinyilatkoztatta magát. A Biblia ennek a kinyilatkoztatásnak a dokumentuma. Biblia nélkül a saját elképzeléseink korlátoznak bennünket. Isten kinyilatkoztatása nélkül nem tudhatjuk azt, hogy ő van, és hogy ő kicsoda. Emiatt volt fontos a reformátorok számára, hogy **egyedül a Szentírás**. A Biblia a mérce, ami alapján megítéljük a hagyományokat, véleményeket az egyházon belül és kívül.

Egyedül Jézus Krisztus által, egyedül a kegyelem által, egyedül a hit által, egyedül a Szentírás által. Semmi sem fontosabb manapság az evangélikus gyülekezeteken belül, minthogy ezt a négyszeres kizárólagosságot újra érvényre juttassuk. Ugyanis ezt elfelejtettük, elferdítettük, letagadtuk, elárultuk. Ebben a négyszeres kizárólagosságban van összefoglalva az evangélium, a megmentő hír minden ember számára. A keresztyének adóssága tehát, hogy minden ember számára hirdessék az evangéliumot. Az evangélikusság ugyanis az evangéliumból ered.

ULRICH PARZANY

A szerző német evangélikus lelkész, a ProChrist evangelizációs mozgalom vezetője. 2017. október 7-én az országos evangelizáció igehirdetőjeként hallhatjuk őt a Deák téren.

Egy hajléktalan imája

Az én Miatyáinkom

Mikor a szíved már csordultig tele,
Mikor nem csönget rád soha senkise,
Mikor sötét felhő borul életedre,
Mikor kiket szeretsz, nem jutsz eszükbe:
Ó, „Lélek”, ne csüggedj! Ne pusztulj bele!
Nézz fel a magasba – reményteljesen,
S fohászkozd: MI ATYÁNK! KI VAGY

A MENNYEKBEN...

Mikor a magányod ijesztően rád szakad,
Mikor kérdésekre választ a csend nem ad,
Mikor körülvesz a durva szók özöne,
Ó, „Lélek”, ne csüggedj! Ne roppanj bele!
Nézz fel a magasba, és hittel rebedj:
Uram! SZENTELTESSÉK MEG A TE NEVED!

Mikor mindenfelől forrong a „nagyvilág”,
Mikor elnyomásban szenved az „igazság”,
Mikor elszabadul a „Pokol” a Földre,
Népek homlokára a „Káin” bélyege van sütve.
Óh „Lélek”, ne csüggedj! Ne törjél bele!
Nézz fel a magasba: hol örök fény ragyog,
S kérd: Uram! JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD!

Mikor beléd sajdul a rideg valóság,
Mikor életednek nem látod a hasznát,
Mikor magad kínlódsz, láztól meggyötörve...
Hisz a bajban nincs barát, ki veled törődne,
Ó, „Lélek”, ne csüggedj! Ne keseredj bele!
Nézz fel a magasba – hajtsd meg a homlokod...
S mondd: Uram! LEGYEN MEG A TE
AKARATOD!

Mikor a kisember fillérekben számol,
Mikor a drágaság az idegekben táncol,
Mikor a „gazdagság” milliót költ, hogy éljen,
És millió szegény a „nincstől” hal éhen,
Ó, „Lélek”, ne csüggedj! Ne roskadj bele!
Nézz fel a magasba, tedd össze két kezed,
S kérd: Uram! ADD MEG A NAPI

KENYERÜNKET!

Mikor életedbe lassan belefáradsz,
Mikor hited gyöngül, sőt ellene támadsz,
Mikor, hogy imádkozz, nincs kedved, sem erőd,
Mikor lázad benned, hogy tagadd meg „Őt”...
Ó, „Lélek”, ne csüggedj! Ne egyezz bele!
Nézz fel a magasba, s hívd Istenedet:
Uram! Segíts – S BOCSÁSD MEG VÉTKEIMET!

Mikor hittél abban, hogy téged megbecsülnek,
Munkád elismerik, lakást is szereznek,
Mikor veritékig hajszoltad magadat,
S később rádöbbenél, hogy kihasználtak.
Ó, „Lélek”, ne csüggedj! Ne ess kétségbe!
Nézz fel a magasba, sírd el Teremtődnek:
Uram! MEGBOCSÁTOK AZ ELLENEM
VÉTKEZŐKNEK!

Mikor a „nagyhatalmak” a békét megtárgyalják,
Mikor a BÉKE sehol – csak egymást gyilkolják!
Mikor a népeket vesztükbe hajtják
S kérded: Miért tűröd ezt?! MIATYÁNK!
Ó, „Lélek”, ne csüggedj! Ne pusztulj bele!
Nézz fel a magasba, s könyörögve szólj:
Lelkünket kikérte a „Rossz”, támad, tombol!
Uram! Ments meg a kísértéstől!
MENTS MEG A GONOSZTÓL!

UTÓHANG

S akkor szólt az Úr Jézus, kemény-szelíden:
Távozz Sátán! Szűnj vihar! BÉKE, SZERETET,
És csend legyen!
Miért félték – ti kicsinyhitűek?
Bízzatok! Hiszen Én megígértem Nektek:
Pokoli hatalmak rajtatok erőt nem vesznek!
Hűséges kis nyájam, Én Pásztorotok vagyok,
És a végsőkig VELETEK MARADOK!

TÁNCZOS KATALIN – hajléktalan

Lejegyezte Dr. Eőry Ajándok 1999. november 18-án

Tánczos Katalint 2017. május 26-án kísérték utolsó földi útjára.

Tánczos Katalin mint „titok, idegenség”, néhány plédbe burkolózott egy padon azon a novemberi éjszakán, amikor először találkoztunk 1999-ben. Kegyetlenül rosszul volt, elláttuk gyógyszerekkel, azonban nem akart kórházat. Kitartott a padon, és másnap megírta a *Menekülésem* című versét.

Nem tudtunk semmit akkor költői munkásságáról, szokás szerint fáradtan, olvasatlanul tettük félre azt a *Fedél nélkül* újságot, amit köszönetképpen kaptunk tőle. Pedig az újságban ott volt az egyik verse, talán éppen *Az én Miatyáinkom*. Emlékszem, hogy a döbbenet és a segíteni akarás hatása alá kerültem, amikor másnap elolvastam.

Azóta eltelt tizenegy év, ezalatt a padon újabb gyönyörű versek születtek. Sehol sem volt maradása, 2007 telén mégis el-

fogadta egy ismerősöm télen lakatlan víkendházát. Sajnos a faház leégett, és minden kézírata odaveszett. Ekkor jött a versek összegyűjtésének nehéz időszaka. Időközben felbukkant *Az én Miatyáinkom* az interneten is, dr. Papp Lajos szívsebész professzornak tulajdonítva a szerzőséget, aki ezt mindig tagadta, de így a mű kikényszerítette a verseskötet megjelenését.

Ha elolvassuk a verseket, látjuk, mélyen istenhívó a szerző, istenes versei a nyomorúságban születtek.

Én Istenem, adjál szállást végre minden hozzá hasonló, büszke magyar hajléktalannak!

Részlet Eöry Ajándok, *Az Én Miatyáinkom* című kötethez írt utószavából (Kairosz Kiadó, 2012)

Az üdvösség fogalomköre

ÜDVÖSSÉG

Az evangélium lényege, hogy lehet üdvözülni, mert van Üdvözítő. „Üdvözülni” az eredeti héber és görög kifejezések jelentéseit figyelembe véve annyi, mint megszabadulni vagy megmenekülni. A jó hír az, hogy meg lehet szabadulni a bűn rabságából, meg lehet menekülni Isten ítéletétől, mert Isten úgy döntött, hogy nem ítélni akar, hanem megbocsátani, és nem büntetni akar, hanem megszabadítani. Isten nem úgy üdvözít, hogy ha teljesítettük a feltételeket, akkor cserébe megteszi, vagy ha már mindent megtettünk, amit tudtunk, majd akkor megkegyelmez. **Isten már kétezer évvel ezelőtt egyoldalúan úgy döntött, hogy megkegyelmez.** A bűnbocsánat alapját Krisztus helyettes áldozata, azaz helyettünk bűnhődése lehetővé tette, így Isten az üdvösséget ajándékba adja.

Az üdvösség azonban, csak mert ajándék, még nem válik „olcsó” dologgá, hanem ellenkezőleg: mivel megfizethetetlen, ezért csak ajándékként lehet a miénk. És azért lehet szá-

munkra „ingyen”, mert Jézusnak mindenébe került. Az üdvösség tehát „nem tőlünk” van, hanem Istentől, és nem a mi „cselekedeteinkért” cserébe vagy azok kiegészítéseként kapjuk, hanem ajándékba. Az ajándékot csak elfogadni lehet. Elhinni a jó hírt, bizalommal fordulni a jó hír Küldőjéhez. Aki ebben hisz, aki Benne bíz, és Hozzá hűséges, az elérte hite célját, lelke üdvösségét.

Az üdvösség azonban nem pusztán a jövőbeli ítélettől való megmenekülés, hanem olyasmi, ami az ember egész lényére és földi életére is hatást gyakorol. A valódi hitből tettek fakadnak. **A Szentlélek munkálkodása révén a hívő ember Isten „alkotásává” vagy „művévé” válik.** Többé nem csupán önmagának, hanem mások hasznára is élhet. A kegyelem így nem csupán a hívő egyéni örök sorsát érinti, hanem megváltoztatja a másokkal való kapcsolatát, a jellemét és az életútját. Isten üdvözítő emberszeretete emberszeretetre szabadít fel ebben az embertelenné vált világban.

Az üdvösség tehát, bár elsöre csupán Isten és az egyes ember közötti magánügynek tűnik, igazi közügy, mert az emberi közösségre is kihat. Az Újszövetség szerint azonban még ennél is többről van szó: kozmikus jelentősége van. Nem csupán egyének lelki újjászületéséről szól, hanem az egész teremtett világ majdani újjáteremtéséről, végső soron Isten teljes égi és földi Uralmáról.

MEGTÉRÉS

Mindez az úgynevezett „megtéréssel” kezdődik. Ez a régies magyar kifejezés eredetileg visszatérést jelentett, és tulajdonképpen ez a bibliai igék pontos jelentése is. Visszatérni természetesen Istenhez kell, a visszatérés pedig hosszabb vagy rövidebb folyamat. **Az embertől ugyanis azt követeli, hogy Isten nélkül járt útjait átgon-dolja, és magába szállva mélyen megbánja.**

Ehhez az embernek csak azért lehet lelki ereje, mert a hazahívó üzenet (az evangélium) nem csupán elítéli a jelen

helyzetet, amin van mit bánni, hanem új helyzetet teremt azáltal, hogy a bánnivalók eltörölhetők: van bocsánat, van kegyelem, van újrakezdés! Aki az evangéliumban hisz (és nem valami másban), aki a Krisztusban bíz (és nem valaki másban), az magába szállva, helyzetét átgondolva, tetteit megbánva va-

lóban az Üzenőhöz térhet vissza, akármi-lyen messze is távolodott el Tőle. Aki pedig tényleg vissza-

fordul Istenhez, az ugyanakkor elfordul a bűntől. Az Istenhez való visszatérés az „üdvözülés” folyamatának nem csak nyilvánvaló kezdete, hanem állandóan ismétlődő eleme is. **A hívő az élet során eltávolodhat Istentől, de mindig ugyanúgy vissza is térhet.** Van kihez, és van miért.

ÚJJÁSZÜLETÉS

Az Istenhez való visszatérés az embernek az Isten előtti helyzetét és magát az embert is megváltoztatja. Isten ugyanis a Krisztusban hívőt örökbe fogadja (megváltozik a helyzete), aztán pedig neveli (megváltozik ő maga).

Szüleink erre a lenti, földi világra szültek, a Lélek a fenti, mennyei világra; ezért élünk egyszerre két világban. Aki visszatér Istenhez, az hamar rájön, hogy nemigen illik bele Isten családjába, de Isten – úgymond – sokat tapasztalt pedagógus. Úgy fogad el minket, ahogy vagyunk, hogy aztán olyanná tegyen minket, amilyenek Nélküle sosem lehetnénk, de amilyenek mindig is szeretnénk volna lenni. **Mert nélküle is lehetünk erősek, okosak, ügyesek vagy szépek, de csak általa lehetünk igazak és szentek.**

MEGIGAZULÁS

A megtérő ember magába szállva és dolgait újragondolva belátja, hogy Istennek igaza van: nem tud elszámolni minden tetteivel, szavával és gondolataival. Isten igazságos, és joggal kéri számon rajtunk az életünket, de mi nem tudjuk magunkat igazolni, azaz bűnösök vagyunk; és ha Isten csak igazságos, akkor végünk van. Ezért halljuk örömmel az evangéliumot, hogy Isten szerető Isten is, aki minket még bűnösökként is szeretett.

De nem „csak úgy” bocsát meg nekünk, hanem képes volt egyszerre ér-

vényt szerezni igazságosságának és bizonyítani a szeretetét. Krisztusban ugyanis **a Szent és az igaz lett értünk bűnné és átokká: az ártatlan bűnhődött a bűnösök helyett.** Isten tehát önmagával szemben volt igazságtalan, hogy velünk ne kelljen igazságosnak lennie. Krisztus helyettünk bűnhődött,

feltámadt, ma is él, ezért van „közbenjárónk” Isten előtt, aki igazol minket. Ő már bűnhődött helyettünk, ezért nekünk már nem kell. Békességünk van Istennel. És nem pusztán arról van szó, hogy ő már nem haragszik ránk, pedig volt miért, hanem arról, hogy ő békitget minket önmagával: nincs miért haragudnunk rá, nincs okunk ellene lázadni.

Krisztusban hívőként tehát nem lehetünk önigazultak, hiszen tudjuk, hogy rászorulunk valaki más igazolására, a Krisztuséra. **A hívő a végítélet szempontjából igazolt ember, és ezért Isten előtt már most igaz ember.**

Minden, amit azért teszünk, hogy Isten elfogadjon minket, legyen az sok vagy kevés, végső soron rólunk szól. Mintha eleget kellene tennünk neki, mintha el kellene érünk egy pontot, ami után már neki is el kellene fogadnia minket – talán mert eleve az az érzésünk, hogy nem fogad el. Krisztus óta a vallási teljesítményünkre hivatkozni, és Istentől ilyen alapon elfoga-

dást várni egyszerűen anakronizmus, nyitott kapu döngetése.

MEGSZENTELŐDÉS

Istenhez visszatérve nem csupán a helyzetünk változik meg, hanem az állapotunk is. Visszatérésünkkor ugyanis a Lélek lakozást vesz bennünk, és elkezd minket belülről átforgatni. Eleve azért kellett Istenhez visszatérnünk, mert a Szentlélek hatására végre beláttuk, hogy képtelenek vagyunk olyan életet élni, amivel odaállhatnánk Isten elé: saját magunkkal szemben nincs erőnk. Halandó voltunk, testi és lelki fogyatékaink, szenvedélyeink, indulataink, sérüléseink és hiányaink miatt az akaratumk szükség-szerűen újra meg újra csődöt mond, azaz vétkezünk, bár nem akarunk. **Saját magunknak sem tudunk megfelelni, nemhogy Istennek!**

Ez az „adámi törvényszerűség”, ami megtörik annak az életében, akiben a Szentlélek munkálkodik. Bár korábban nem voltunk képesek nem vétkezni, és most még képesek vagyunk vétkezni, már képesek vagyunk nem vétkezni is. A hívő nincs többé magára utalva, hanem a Szentlélek küzd benne a bűnös vágyak ellen. A neki engedelmeskedőnek erőt ad saját magával szemben, és így benne lassan, kitar-tóan egy új jellemet alakít ki, ő pedig egyre jobban Krisztushoz hasonlóvá formálódik.

DR. SZALAI ANDRÁS

www.apologia.hu

Összefogva, szeretetben

„A kudarcok ellenére mindig azt éreztem, hogy Isten tart és átvizs a mélységek fölött az óvodában és a családban is” – vallja Lassu Tamásné, aki huszonhatodik éve vezet a várpalotai Forrás Evangélikus Keresztyén Óvodát. Férjével, Lassu Tamással együtt vállvetve hordozzák hitben családjukat és szeretett városukat.

Mit jelent számotokra Várpalota?

T.: Mindenki várpalotai volt a családomban. Az általános és a középiskolát is ott végeztem. Soha nem jutott eszembe, hogy elköltözzek. Műszaki tárgyakat tanítottam a szakmunkásképzőben és a szakközépiskolában, a gimnáziumban pedig műszaki rajzot. Nagyon jó volt a korábbi tanáiraival együtt dolgozni. A katolikus egyház is köt a városhoz.

A helyi sportkör elnöke is voltam. Nem is tudnám magam elképzelni máshol, csak Várpalotán.

Zs.: Számomra az otthont, a barátokat, a testvéreket, a gyülekezetemet jelenti, ahová gyerekkorom óta járok.

Minden gyermeketek Várpalotán folytatta a felnőtt életét?

Zs.: A legidősebb lányunk ügyvéd Várpalotán. A második lányunk is az evangélikus óvodában dolgozik óvónőként. Az ő családjában van két kisgyermek, ők is az evangélikus óvodába járnak.

A fiunk eljegyzett egy biharkeresztesi lányt. A legkisebb lányunk pedig Budapesten dolgozik. Ők ketten jövőre tervezik az esküvőjüket. Persze szomorú, hogy nem Várpalotán fognak élni, de el kell tudni engedni őket.

Hogyan sikerült átadni nekik a számotokra fontos értékeket?

T.: Az összetartozást és a hitet, amit ott-honról hoztunk, azt próbáltuk Zsuzsával – úgy hiszem, nem eredménytelenül –

továbbadni a családban. Ez a két legfontosabb kötelék, ami egyensúlyban tartja az embert.

Zs.: A hitet, ami a házasságunkban is fontos volt, kezdettől fogva megéltük a gyerekeink előtt. Nem továbbadni akartuk, mert az nem lehet, hanem megismertetni őket Krisztussal. Fontos őket imádságban is Isten elé vinni.

Nem okozott gondot, hogy egyikőtök hívő katolikus, a másik hívő evangélikus? Volt-e különbség a hitéletetekben?

Zs.: Én voltam mindig, aki ragaszkodott ahhoz, hogy a mi felekezetünk az „igazi”. Ezek a viták jók voltak arra, hogy meg tudtuk beszélni és el tudtuk fogadni, hogy a másik máshogy tanulta, és végül kialakult, hogy tiszteletben tartjuk egymás hitéletében azt, ami különbség.

Akkor történt fordulat, amikor Piliscsabára kezdtünk járni nyaranta a családos hétre. Az óbudai és a kelenföldi evangélikus gyülekezetet, Bálint László és Bálintné Varsányi Vilma szervezésével indult ez az évtizedek óta tartó családos csendeshét. Vilma várpalotai, innen volt a kapcsolat, és együtt mentünk erre a konferenciára.

Fontos, hogy lett egy olyan közösség, ahol együtt hallgattátok az igét? Vagy lehet egészen külön hitéletet is élni egy családon, házasságon belül?

T.: Nálunk ez nem okoz problémát, a kezdeti időszakban sem volt éles elentét, de külön jártunk a saját felekezetünkhöz. Nekem is fontos a katolikus egyház. Középkorokig ministráltam, a fiunk is kiskora óta oda jár. De örömmel mentünk Piliscsabára, amikor ez a lehetőség adódott, hiszen hívő keresztyének közé mentünk.

Zs.: Krisztus az, aki összeköt bennünket, ez nem templomfüggő. A mi életünkben minden nyáron ez a konferencia volt a fix pont. Ehhez igazítottuk a többi programunkat. Most már a lányoméék családostul jönnek velünk.

Milyen módon próbáljátok megélni a hiteteket a környezetetekben vagy a városban?

Zs.: Amiért annak idején otthagytam egy nagy óvodát, az a lehetőség volt, hogy gyerekeknek hivatalosan is taníthatunk bibliai történeteket. Aztán, ahogy Isten vezetett és formált, egyre fontosabbnak tartottam, hogy másoknak is átadjam a hitet. A jelenlegi szülői generáció hitoktatás nélkül nőtt fel. Felelősségérzet ébredt bennem, hogy tudniuk kell arról, hogy ki Jézus Krisztus, miért halt meg, és hogy nekik is lehet örök életük. Amikor az óvoda a mostani helyére költözött, lehetőség nyílt arra, hogy előadásokat, fórumokat szervezzünk. Ökumenikus alkalmakat tartunk, és a városban is meghirdetjük ezeket, bárki eljöhet.

T.: Nekem ilyen direkt módon nincs alkalmam hirdetni az evangéliumot, de az ember az életével példázza azt. Mindig is tudták rólunk, hogy rendszeresen templomba járunk. Mielőtt összeházasodtunk, az igazgató és a párttitkár megkérdezték tőlem, hogy ugye nem lesz templomban az esküvő. Mondtam, hogy nem egy, hanem két templomban.

Később, amikor városi képviselő voltam, hoztak egy határozatot, hogy a Zrínyi iskolát be kell zárni. Ez a város legrégebbi iskolája, négyszáz gyerek járt oda. Eredetileg apácák vezették. Elmentem az érsek úrhoz, november-től februárig tartottak a tárgyalások és végül az egyház megvette az iskolát.

Tehát soha nem volt gond a korábbi időkben sem, hogy felvállaljátok a hiteket?

T.: Nem, a mai napig sincs, sőt most már ha például meghívnak egy névnapra, akkor nem bort viszek, hanem egy keresztén témájú könyvet.

Mit jelent számodra Jézus Krisztus? Mindenkinek eljön egy személyes pillanat, amikor igazán fontossá válik ő?

T.: Nincs előttem, hogy ez mikor történt, de például Piliscsabán mindig egyértelműen szembesültem ezzel a kérdéssel, és mindig megerősödött bennem az az érzés, hogy Krisztushoz tartozom.

Nálad hogy volt ez?

Zs.: Nekem a fóti kántorképző volt meghatározó élmény, ahová nyaranta rendszeresen jártunk. Ott Kiss János bácsi egyik esti áhítatán, 12-13 évesen szembesültem azzal, hogy mennyi rosszat követtem el, és Jézus mennyire szeret engem, hogy az életét adta értem. Ott volt velem akkor is Varsányi Vilma, és vele együtt imádkoztunk.

Nem tartom jobbnak magamat, magunkat családként, mint bárki más, de ami mégis jobb vagy több, az az, hogy ha vétünk, vitatkozunk, netán haragszunk is, el tudjuk azt rendezni. Századszor is tudunk bocsánatot kérni, és ezredszer is átéljük, hogy van megbocsátás, és akkor átéljük azt a csodát, hogy Krisztus által van bűnbocsánat.

Jó, hogy ezt mondd, hiszen nem a tökéletesség a cél, hanem, hogy Krisztus szeretetében bízva mindig fel tudjunk állni. Az óvodás korosztály milyen módon tudja befogadni a Krisztusról szóló üzenetet?

Zs.: Érzelmileg lehet őket megközelíteni a történeteken keresztül. Átélik és tudják, hogy Jézus mennyi jót, csodákat tett, gyógyított. Semmi rosszat nem tett, mégis megbüntették, méghozzá úgy, hogy meg is halt, de harmadnapra feltámadt és legyőzte a rosszat, mert ő az Isten Fia. Hallják, megtanulják, és Isten ígéje elvégzi bennük a munkát, ezt viszik magukkal. Bennünk pedig ott a reménység és a hit, hogy az elvetett mag majd megtermi a gyümölcsöt. A gyermekszív jó föld.

T.: Nagyon meghatározóak azok az élmények, amelyek ebben a korban érik a gyereket, és jó, ha ezt később egy egyházi általános iskola, középiskola meg tudja erősíteni.

Van-e előttek esetleg egy ige, ami a szívetekhez szólt?

Zs.: „Isten országa hasonló a mustármaghoz, amelyet főtt egy ember és elvetett a kertjében, az pedig felnövekedett és fává lett”. Ez a hitünk reménye, az óvodánk reménye, hogy vetjük a magot, és az felnövekszik.

T.: Én annak idején a vállalkozásomban mindent magam akartam megoldani, és nagyon el voltam keseredve. Akkor eléim jött ez az ige, ami az én igém: „Elég neked az én kegyelmem” (2Kor 12,9).

E. K. J.

Kitekintés

Kairó, Egyiptom. Az elmúlt karácsony óta már 114 kopt keresztényt öltek meg iszlamista szélsőségesek. Az ország 80 millió lakosából 10 millió a kopt keresztvény, 400 ezerre tehető a protestánsok és 200 ezerre a római katolikusok száma.

Washington, USA. Az iszlám ramadán ünnep alkalmából nem tartják meg a Fehér Házban a néhány év óta szokásos hivatalos fogadást. Iszlám egyesületek „barátságtalannak” tartják Trump elnök tiltó lépését.

Hannover, Németország. A Német Egyházszövetség (EKD) hivatalosan is bocsánatot kért azoknak a leszármazottaitól, akiket Namíbiában, az egykori német gyarmati országban bántalmaztak vagy kivégeztek. A namíbiai kormány egyre hevesebben követel anyagi és erkölcsi jóvátételt a Német Szövetségi Köztársaságtól.

Berlin, Németország. Olyan nagy mértéket öltött az egyházakból való kilépések száma, hogy az már aggasztó: az utolsó tíz évben több, mint másfél millióval csökkent a tartományi egyházak létszáma.

London, Anglia. Egy felmérés szerint az elismertségi skála huszonnégy foka közül csak a tizenhetedik jutott az egyházaknak. Az angolok legjobban a biztosítóintézetekben és a hadseregben bíznak. Utolsó helyen kullognak a politikai pártok és a sajtó.

Washington, USA. Sajtójelentések szerint az új amerikai elnök a megválasztását nagy mértékben a déli államok hívő keresztvényei szavazatának köszönhette, míg ellenfele szinte minden kapcsolatot megszakított a keresztvény közösségekkel. Alig féléves elnöksége után most, érdekes módon, éppen ezek a választók csalódtak és elégedetlenek az elnökkel, és ezt egyre szaporodó tüntetéseken mutatják ki.

Aidlingen, Németország. A németországi protestantizmusnak nem csak a kétévenként megrendezett „Kirchentag” a nagy seregszemléje. Az ország húsz nagyobb városában évenként rendeznek pünködsdi találkozót a pietista gyülekezetek. Tavaly 45 ezer, idén már több, mint 50 ezer résztvevőt számláltak. Legtöbbjük bajor vagy württembergi volt.

Dzsakarta, Indonézia. A világ legnagyobb muszlim országában mindeddig példás rendben és békességben éltek az alkotmány által biztosítottan a különböző vallások tagjai. A jelenlegi muszlim világstratégia hatása azonban ide is benyomult. Egyre többször fordul elő, hogy a muszlimok a más vallásúakra, így a keresztvényekre is, rátámadnak, felgyújtják templomaikat.

Rehe, Németország. Német régészek heves ellenállásába ütközött Ze'ev Herzog tel-avivi régész állítása, miszerint zsidók sose éltek Egyiptomban, nem

vándoroltak negyven évig a Sínai-pusztában, és sohasem foglalták el Kánaánt. Szerintük régészeti kutatások eredményei bizonyítják, hogy a zsidók a Kr.e. XV–XIV. században foglalták el új hazájukat, úgy, ahogy arról a Szentírás tudósít.

Stuttgart, Németország. A város repülőterén imaautomatát állítottak fel, amely gombnyomásra a nagy világvallások imádságait szolgáltatja. Az egykor a pietizmus fellegvárának tartott tartomány-kormány viszont megtiltotta a bíróságoknak, hogy tárgyalótermekben vallásos szimbólumok – tehát például a kereszt – függjenek a falakon. Vallásosabb a légikikötő vezetése a kormánytól?

Vatikánváros. Vatikán állam a világ száznyolcvan országával tart fenn diplomáciai kapcsolatokat. Ezek legtöbbje nagyobb szerepet játszik, mint ahogy arról a világ közvéleménye tudomást szerezne. Nyilvánosságra került USA-dokumentumokból derült ki, hogy amerikai diplomaták szigorúan kiválasztják azokat a témákat, amelyekben a Vatikánnal egyetértenek, s amelyekben nem. A világ legtöbb országában nagy megértésre talál a moszoni pápa szimpátiadiplomáciája.

Szöul, Dél-Korea. Az ország lakosságának 31–31%-a keresztvény, illetve valálstalan. A korrupciós botrányok miatt lebukott elnök helyébe most a demokrata párt jelöltje, Moon Jae-in került az elnöki székbe. Az új elnök római katolikus vallású.

Eritrea. A kelet-afrikai országban a hatóságok kényszersorozással állítanak katonai vagy egyéb szolgálatba fiatal lányokat és fiúkat. Ezzel szemben távolról sem gondol a kormány oktatásukra és a jövőjükre való felkészítésre. Százezrével menekülnek ezért az országból, és legtöbbször a távoli Európában remél jobb életet.

Stuttgart, Németország. A Német Bibliatársulat jelentése szerint a teljes Biblia a világ 648 különböző nyelvén olvasható. Csak az elmúlt évben fejeztek be tizenhét nyelvre való fordítást.

Fatima, Portugália. A híres zarándokhely megemlékezett arról a száz évvel ezelőtti Mária-megjelenésről, amelyben három gyermeknek volt része. Ferenc pápa kettőt közülük szentté avatott.

Az esti rózsafüzér-ima keretében elmondott beszédében, sokak meglepetésére, azt kérdezte, hogy „vajon Mária jóságosabb-e, mint a kegyetlen bíró Krisztus, és irgalmasabb lenne-e, mint a Bárány (t.i. Krisztus), amely érettünk feláldoztatott?” Megfigyelők ezt úgy értelmezték, hogy Ferenc pápa ezzel „lefaragni” igyekezett volna az eltúlzott (?) Mária-tiszteletből.

Berlin, Németország. Régóta folynak tárgyalások egy vallásközi, közös teológiai fakultás felállításáról. A polgármes-

ter tervei szerint a Humboldt Egyetemen működhetne ez a teológiai kar zsidó, evangélikus, római katolikus és muszlim részvétellel. A római katolikusok remélik, hogy kisebbségi helyzetükben így nagyobb figyelmet és elismerést nyernének, a zsidók tiltakoznak, félve a túlzott keresztyén dominanciától, a muszlim közösségek pedig még egymás között sem döntötték el, hogy részt vesznek-e a tervben.

Berlin, Németország. Felmérések szerint az új technológiák nemhogy csökkenének, de inkább növelik a dolgozók terheltségét. A megkérdezettek 4%-a munkatöbbletről panaszkodott, 60%-a pedig az állandó zavarást és a kényszerű munkamegszakítást kifogásolta.

Windhoek, Namíbia. Az Evangélikus Világszövetség itt tartotta tizenkettedik nagygyűlését május 10–16. között. A 147 tagedyházból és 98 országból érkezett 324 küldött 74 millió evangélikust képviselt. A következő periódusra új elnököt is választottak dr. Musa Panti Filibus személyében, aki a nigériai Krisztus Lutheránus Egyház érseke. Római katolikus megfigyelők szerint nehéz feladata lesz, ha a szövetségben belül a liberálisokat és a tradicionalistákat össze akarja tartani. Feltűnt a megfigyelőknek, hogy a kényes kérdéseket, mint például a nők lelkésszé szentelését vagy a más-ságban élők ügyét csak mellékesen tárgyalták.

Strasbourg, Franciaország. Az erfurti római katolikus teológiai fakultás tiszteletbeli doktori címmel tüntette ki Theodor Dietert, az Evangélikus Világszövetség itteni Ökumenikus Intézetének vezetőjét.

Dortmund, Németország. Sem az evangélikus, sem a római katolikus egyház nem tud igazán mit kezdeni a hirtelen egyre népszerűbbé váló új párttal, amelynek a neve Alternative für Deutschland. Egyre hevesebbek a viták mindkét egyházban, tekintettel arra,

hogy a párt nacionalista, idegenellenes politikát folytat. Miután már néhány tartományi parlamentben sikerült bejutnia, minden esélye megvan arra, hogy a szeptemberi választásokon bevonuljon a Bundestagba, a német parlamentbe is. Lehet-e keresztyén ember tagja ennek a pártnak, illetve álljon-e szóba vele a keresztyénség, amelyre a párt mint társára tekint? Ez a nagy kérdés.

Mainz, Németország. A Német Római Katolikus Püspöki Konferencia nyugalomba vonult elnöke, Karl Lehmann kardinális egyik cikkében Luthert és a reformációt méltatta. Szerinte a reformátor 95 tételének legelsőjét kell minden egyháznak komolyan vennie. Ebben Luther Jézus szavát idézi: „Térjete meg, mert elközelgett az Isten országa”. Ez köti össze a római katolikus és evangélikus keresztyéneket.

Kréta. Az itt lezajlott összortodox zsinat előkészítése nem kevesebb, mint ötvenöt évet vett igénybe. Célja elsősorban nem az volt, hogy határozatokat hozzon, hanem inkább, hogy bizonyítsa a világ ortodox keresztyén egyházainak egységét. Rövid életű is volt, hiszen a második vatikáni zsinattal szemben, amely több éven át ülésezett, csupán tizenegy napot vett igénybe. Fájdalmas, hogy éppen a kitűzött cél nem valósulhatott meg, hiszen több országos, autokefál egyház is megtagadta a részvételt.

Essen, Németország. Az esseni római katolikus püspökség két, popzenét népszerűsítő kántort nevezett ki, hogy a populáris zene gyakoribb és jobb alkalmazását szorgalmazza. „Imádság és popzene” című tervük főleg a fiatalok körében örvend nagy népszerűségnek.

Összeállította: Gémes István

Mozgásban az örömhír!

A Magyar Keresztény Motorosok Közössége (MKMK)

Keresztény és motoros

Sokat jelent nekünk a motorozás, közülünk többen évek, évtizedek óta gurulnak két keréken. Szeretjük a motorozás nyújtotta szabadság érzését, de valódi szabadságot számunkra mégis személyes Megváltónk, Jézus Krisztus ad.

Történetünk röviden

Motoros közösségünk megalakulása visszanyúl a 2005-re, amikor elkezdőd-

tek rendszeres találkozásaink. 2007-ben tizenkét alapító taggal elhatároztuk a Magyar Keresztény Motorosok Közösségének (MKMK) megalakítását.

Már a kezdetekkor nyilvánvaló volt, hogy sokszínű társaság leszünk. Az ország sok pontjáról érkeztek különböző életkorú és társadalmi helyzetű nők és férfiak, akik nem csak más-más felekezethez, gyülekezetbe tartoztak, hanem motorjaink is különböző méretűek és kategóriájúak voltak. Mégis megérettük az egymásra találás nagyszerűségét és az abban rejlő lehetőségeket.

A megalakulásunk óta eltelt évek alatt közösségünk többek előtt vált ismertté. Szükségessé vált valamilyen szervezeti formában folytatni a közösségünk tevékenységét, ezért 2012 júniusa óta a Magyar Evangéliumi Szövetség (Aliansz) hálózati tagjaként működünk.

Célunk – küldetésünk

Fő célunk, hogy motorjainkkal az Örömhírt eljuttassuk minél több helyre, minél több embernek. Szeretnénk alternatívát kínálni azoknak a motorosoknak, akik nyitottak az igazi öröm és

szabadság megismerésére. Szívesen osztjuk meg bárkivel az Örömhírt Isten szeretetéről, Jézus Krisztusnak az életünkben végzett személyes munkájáról.

Krisztusban szabadságra lettünk elhívva – Jézus Krisztus meghalt helyetted és érted a kereszten, azért, hogy szabad lehess a célt tévesztett, elrontott vagy üres életed nyomasztó terheitől, és egy olyan életet nyerhess, amiről korábban nem is álmoltál.

Hogy tudsz velünk kapcsolatba kerülni?

Szeretettel várunk minden olyan motorost, aki küldetésünkkel és céljaink értékrendjével azonosulni tud. Nem kell „igazoltnak” kereszténynek lenned, ha szeretnél velünk kapcsolatba kerülni. Ha valami olyat keresel, amit a mi közösségünk segítségével vélsz megtalálni, vedd fel velünk a kapcsolatot, és gyere el a meghirdetett programjainkra!

Elérhetőségeink:

Webcím:

www.keresztenymotorosok.hu

E-mail cím:

info@keresztymotorosok.hu

*Az igazi szabadság
a szeretetben való szolgálat*

Hogy teljes legyen az örömed

Szikszay Gyula (Jéhu) tanúságtétele

1968-ban születtem, egy teljesen átlagos, nem hívő családban. Apám és anyám szerették egymást, de apám alkoholbetegségét anyám nem tudta tolerálni, emiatt szinte mindennaposak voltak otthon a veszekedések.

Olyan négy-öt éves lehettem, mikor először szólítottam meg Istent. Az egyik családi perpatvar verekedésbe csapott át, nagyon megrémültem, és bögve menekültem ki az utcára. Nem terveztem, de Istent kértem, hogy segítsen véget vetni a civakodásnak. Hatévesen kollégiumba kerültem a nővéremmel együtt, így kezdtem az iskolát. Hamar rájöttem, hogy leginkább csak magamra számíthatok. Bár családban éltem, mégsem volt örömöm. A szüleim nem igazán tudták kifejezni a szeretetüket sem egymás, sem a gyerekeik felé.

Tizenhárom évesen nehezedett rám a kérdés, hogy miért él az ember? Elkezdődött az útkeresésem. Nagyanyámtól kaptam egy Bibliát, elkezdtem olvasni, de hamar letettem. Csak valami kezdetleges mesének gondoltam: hat nap alatt, meg Ádám, meg bűn? Na, pont ez nem érdekelt. Sokkal fontosabb dolgokkal kellett foglalkoznom!

A suliból nem sokat hiányoztam, közepes tanuló voltam, de nem szívesen voltam otthon. Többnyire az utcán lógtam. Haverok, cigi, pia. Gyerekfejjel lettem iszákos. A motorozás mentett meg az alkohol rabságából. Nagyobb örömet jelentett a szabad száguldozás, mint a mámoros kóválygás. Még csak tizenhat éves voltam, mikor egy motoros baleset miatt fél évre gipszbe kerültem. Újra tanultam járni. Csak egy kőszá gondolat volt, hogy nem ülök többet motorra. Mire felépültem, már régen készen várt az újjáépített motorom. Szabadon éltem, azt csináltam, amit akartam. A jövőképem viszont továbbra sem állt össze.

Disszidáltam tizenkilenc évesen, hiszen nyugaton a fű is zöldebb. Az NSZK-ban éltem három évig. Egyre inkább erősödött bennem, hogy ha az ember valamit nagyon akar, azt el tudja érni. A rendszerváltás miatt visszajöttem Magyarországra, huszonekét évesen 280 SE Mercivel jártam. A jelmon-

datom ez volt: több pénzt kell keresni! A pénzen kívül egy dologra vágytam nagyon, az a CSALÁD volt. Fiatalon nősültem, feleségemmel azóta is boldog házasságban élünk. Rengeteg dolgot éltünk meg együtt, örömeket és szenvedéseket is. Hét gyermekünk született, és második unokánkat várjuk.

Szóval mindig többre volt szükség ahhoz, hogy meglegyen az örömöm. Talán, ha a dupláját keresném... de az sem volt elég. Vállalkozás, másod-, harmadállás. Önképzés, agykontroll, meditáció, kungfu, szcientológia, ördögi spirál. Azt hittem, hogy mindent kézben tartok. De egy apró kis homokszem bekerült a gépezetbe, és fél év alatt összedőlt, amit felépítettem, mint a kártyavár. Teljes anyagi csőd, APEH-tartozás, bar-lista. A hajléktalanság közelébe kerültem feleségemmel és négy gyermekemmel.

Azelőtt azt gondoltam, hogy amit eltervezek, az mindig megtörténik. Sokáig így is volt. Most már tudom, hogy Isten megengedte, hogy jól megtanuljam a leckét. Rá kellett jönnöm, hogy nincs minden az én kezemben. Isten nagy kegyelmével nem engedte meg, hogy minden elpusztuljon. Abból, amit én szereztem, minden elveszett, viszont semmi sem veszett el abból, amit Ő adott. Megoldódott a lakhatásunk, *anélkül, hogy én terveztem volna, vagy megtettem volna bármit is ez ügyben.* Leültem az üres lakás közepén, nem értettem semmit, csak sírtam, és azt tudtam, hogy HÁLÁS VAGYOK! Nem tudtam, kinek, de azt igen, hogy nagyon.

Isten megengedte, hogy a saját akaratom szerint éljek. A vágyaim hajszolása, örömtelen mókuskereke zsákutcába vitt. Ma is hálás vagyok, hogy az ő szeretete és kegyelme megváltoztatott. Ma is a saját akaratom szerint élek, de ma már az a céloom, hogy megtaláljam az ő akaratát. Végre megtaláltam a nagy kérdésemre a választ: Az ember azért él, hogy a Teremtő Isten tervét betöltsen.

Kedves barátom, az Isten neked is a legjobbat készítette azért, hogy teljes legyen az örömed. Ha keresed, megtalálad!

A fotón baloldalt:
Szikszay Gyula

Amiért a szíved sóhajt, azért jöttél a világra

Gondolatok egy balatonszárszói gyülekezeti hétvége kapcsán

Balatonszárszó: Balaton – József Attila – Evangélikus Konferencia és Missziói Otthon. Ezek az információk természetesen ismertek voltak számomra már Balatonszárszóval kapcsolatban, de mégsem éreztem úgy az elmúlt évtizedekben, hogy útra kelljen indulnom. Mennyivel izgalmasabbak is a távoli tájak, a távoli országok, az idegen kultúra, minden, ami „egzotikus” – így gondoltam. Ezzel a hozzáállással természetesen nem is csoda, hogy előbb tettem magamévá a Szent Jakab zárándokutát, a nepáli Lumbini légkörét vagy a Gangesz-parti Rishikesh atmoszféráját, mint hogy elutaztam volna az otthonomtól alig egy órányira fekvő Balatonszárszóra. És akkor, éppen miközben kicsomagoltam a bőröndömet, hazatérve egy háromhetes indiai kolostori tartózkodás után, megcsörrent a telefon. Keczkó Pál lel-

készem hívott gyülekezeti hétvégére, Szárszóra: „Anna, gyere!” – mondta és hirtelen ugyanazt az erős késztetést éreztem a szívemben, mint amikor a Gangesz partján elmondtam magamban az Úrtól kapott imádságot, a Miatyánkot. Mert Krisztus mindenhol velem van! Bárhová is menjek a világban, ott van velem. De akkor miért ne keressem őt egyszer itthon is, a templom falain kívül? Hiszen évek óta hallom a márciusi vagy nyári vasárnapi istentiszteleteken, hogy „imádkozzunk azokért a gyülekezeti tagokért, akik jelenleg Balatonszárszón vannak”.

Jó – gondoltam magamban –, de én nem megyek. Talán mert túl közelinek, túlzottan ismerősnek hatott az elképzelés: „hosszú hétféve a Balatonnál” – vagy csak egyszerűen nem éreztem azt a titokzatos vágyat, ami az embert az indulásra készteti.

De most megtört a jég! És az ámulattól három napon keresztül alig tértem magamhoz. Hogy milyen csodálatos ez a környezet – a Balaton-parti evangélikus otthon! Hogy milyen tiszták a falak! A hófehér ágyneműt gyógynövényekről készült rajzok díszítették. Álmélkodtam a környezettudatos vízhasználaton, a napelemmel működtetett fűtésen és melegvízkészleten. És a közösségi helyiségek! A hatalmas üvegablakokon keresztül betör a nap fénye, miközben az imádkozók elé tárul a tó szépsége. És a végtelen éjszakai csend. A nyugalom, hogy azután a madárcákok hajnali csicsérgésére ébredjünk. A kertben, a fákon mindenhol madáretető. Bármerre is nézzen az ember, a szeretetnek ezen otthonában mindenütt a gondosság, a rend, a figyelmesség, a szorgalom jelei. És én ezt eddig nem láttam? Nem akartam látni? Mert

azt gondoltam talán, hogy magától értetődő mindezen ajándék? Talán csak úgy jár a „jó-lét” nekem is, alanyi jogon? Miért is? Elszégyelltem magam, és hátlat adtam.

Hátlat adok Neked, Atyám, a közösségért, amely befogadott, az áhítatért, amely elcsendesített, a szituációs játékokért, amelyben egészen új megoldási lehetőséget láthattunk napi konfliktusainkhoz, az együtt énekelt zsoltárokért, melyeknek szövegét is végre elkezdtem magamévá tenni, a társasjátékért, mely Luther emléket idézi, éppúgy, ahogyan a Sztrókay Edit által bemutatott rajzfilm is. Gyermekeknek szólna csak az animáció? Egyetlen percig sem unatkoztam, sőt, annyira izgalmasak az epizódok, és annyi új információt tartalmaznak, hogyha csak ez lett volna a háromnapos együttlét programja – az is bőven elég lett volna. A Richly Zsolt által rendezett alkotás révén Luther Márton személye is élővé válik – szinte barátommá lett a mester, közel kerülünk egymáshoz. Hiszen én is épp egy kolostorból jöttem haza! Az ottani szerzetesek is négykor kelnek és imádsággal kezdik a napot, majd következnek a Szentírás-magyarzatok és a tanítások. És ezt láthattam a filmen is, éppúgy, ahogyan átélhettem a Gangesz partján is. Milyen különös! Milyen felemelő! Milyen csodálatos az Isten, mert nem behatárolható, időbe és térbe nem beszorítható.

És figyelmesen hallgatta a szárszói közösség a meghívott előadók tanításait a keresztségről, amely nem más, mint belépés az Isten országába. Beavatás. Majd a budahegyvidéki gyülekezet egyik oszlopos tagja emlékezett vissza a testvére keresztelőjére, egy több mint hetven évvel ezelőtti eseményre. És imádságban nyert áldást az emlék, mely oly élő, mintha tegnap történt volna.

Isten a mi Atyánk, akiért elzarándokolunk a világ minden tájára, csak azért, hogy az ő erőterében lehessünk – abban a térben, amely megadja az értelmet, ahol az emberek békében és szeretetben imádkoznak egymásért és az egész teremtett világért – aztán rájövünk, hogy ő mindenütt jelen van. **Megszólíthatja ki-ki a saját El Caminóját járva itthon vagy távoli földrészekben.**

Én most végre eljutottam Balatonszárszóra, az evangélikus gyülekezeti hétvégére, a missziói otthonba. És itt Jézus neve zeng. A legerősebben.

BÜKY ANNA

Luther gondolatai

Minden kísértés eredete és kiindulópontja azonban az, ha az értelem önmagában megkísérel ítéletet mondani az igéről és Istenről, az ige nélkül.

Az ördög ilyent szokott megcélozni minden kísértésben, hogy amikor az ember egyre inkább eltávolodik az igétől, annál inkább tudósna és bölcsnek tartsa magát.

A Szentlélek nélkül az ember Isten előtt kizárólag istentelen, ha minden pogányok minden erényével van is fölékesítve, s ha minden jócselekedeteket véghezvitte, még akkor is.

Isten természetéhez az tartozik, hogy Ő a semmiből valamit teremt. Ezért: aki még nem lett semmivé, abból Isten semmit sem teremthet.

Ki vagyok én, hogy szememet felemelem, és azt mondom neked: Atyám?

Sok dolgot tartottam a kezemben, és mind elvesztettem. Mindaz azonban, amit Isten kezébe letettem, még mindig az enyém.

A legnagyobb cél, amelyre teremtett az ember, hogy egyik a másikat Istenről tanítsa: mi volna lényege, valamint akarata, mit érez irántunk.

Ahol keresztyének vannak, ott nem hiányozhat a drága szent kereszt.

Neked is szerepelned kell a mártírok névsorában. Ha ugyanis teljesen mentes akarsz lenni a Krisztus szenvedésétől, akkor nem vagy keresztyén.

Az a szeretet természete, hogy szolgál, és nem uralkodik.

Isten előtt nem tudunk nagyobb és jobb cselekedetet felmutatni, mint a neki mondott hála.

A világot két oszlop tartja, jóllehet az mindkettőt ostromolja: Isten rendelsei és parancsa, valamint a keresztyének imádsága.

Fel fog virradni az a nap, amelyet nem lehet véka alá rejteni, mintha viaszgyertya volna. Aki retteg attól a naptól, azért is retteg, hogy lesz-e megváltás.

Válogatta: Göllner Pál

Lélekhangoló műsor – felajánlás

Keresse, hallgassa, továbbítsa! Erőt adó, bátorító, hitre hangoló beszélgetések a Lélekhangoló evangélikus félórában – hétről hétre új interjúkkal.

A Magyar Evangélikus Rádiómisszió műsora egy-egy Isten útján járó tanúságtevő szavain, életpéldáján, tapasztalatain keresztül próbálja bemutatni, hogyan kapcsolódhatunk Istenhez, mi módon formálja ő az életünket Jézus Krisztus által.

Örömmel vennénk, ha minél többen hallhatnák műsorunkon keresztül is Isten üzenetét. Várjuk azok jelentkezését, akik rendelkeznek környezetükben helyi rádiós kapcsolattal, illetve segítenének a kapcsolatfelvételben nekünk. Beszélgetős, keresztyén zenés műsorainkat térítésmentesen kínáljuk fel sugárzásra rádiós partnereinknek.

Ezek jelenleg: Credo Evangélikus Rádió, Agnus Rádió (Románia), Szent István Rádió, Forrásmédia Rádió, Civil Rádió, Európa Rádió, Pátria Rádió (Szlovákia)

A rádiómisszió elérhetőségei:
Telefon: 06 1 400 3057
e-mail: evmis@lutheran.hu

A műsort sugárzó rádiók és az adások időpontjai

CIVIL RÁDIÓ – FM 98

Budapest és környéke
egyórás műsor
páratlan héten vasárnap 8.00
ismétlés: aznap 22.00
www.civilradio.hu

FORRÁSMÉDIA RÁDIÓ

interneten hallgatható:
<http://radio.forrasmedia.hu>
hétfő: 10.00–10.30 és 19.00–19.30
szerda és péntek: 10.00–10.30
vasárnap: 08.30–09.00
<http://forrasmedia.hu>

CREDO EVANGÉLIKUS RÁDIÓ – FM 98,8

Szombathely
szerda: 19.00
ismétlés: szombat 8.00
online élő adás:
www.credoradio.hu

SZENT ISTVÁN RÁDIÓ

Vételközrete Északkelet Magyarország,
az alábbi sugárzási központokkal:
Eger – FM 91,8
Encs – FM 95,4
Gyöngyös – FM 102,2
Sátoraljaújhely – FM 90,6
Hatvan – FM 94,0

Miskolc – FM 95,1
Tokaj – FM 101,8
Törökszentmiklós – FM 96,4
páros hét szombat 15.30 (*Ökumené*
– *Testvéregyházak félórája* c. műsor)
ismétlés: másnap 9.05
www.szentistvanradio.hu

AGNUS RÁDIÓ – FM 88,3

Kolozsvár és környéke
péntek 12.25 (magyarországi idő
szerint: 11.25)
www.agnusradio.ro

EURÓPA RÁDIÓ

Miskolc – FM 90,4
Debrecen – FM 94,4
Szeged – FM 87,9
Nyíregyháza – FM 100,5
Sátoraljaújhely – FM 100,0
Mezőkövesd – FM 102,1
Kisújszállás – FM 103,2
csütörtök 17.10–18.00 (*Kitekintő*
c. műsorban, nem minden héten)
www.euradio.hu

KOSSUTH RÁDIÓ:

Missziói percek rovat az *Erős vár a mi Istenünk* evangélikus félóra műsorában
Adásidő: kéthetente hétfőn 13.30

Interjúink meghallgathatóak a honlapunkon is:
<http://misszio.lutheran.hu/radio/interjuk>

Derű

„A vidám szív a legjobb orvosság, a bánatos lélek pedig a csontokat is kiszáritja.” (Péld 17,22)

Temetéseken szeretek megemlíteni személyes dolgokat, emiatt minden prédikációmban többször elhangzik az elhunyt neve. Egy alkalommal olyan koporsós temetés volt, ahol a család nem engedte lecsukni a szertartás alatt a koporsót. Természetesen most is többször elhangzott (mondjuk) Kiss István neve.

A ravatalozótól a kántorral vezettük a menetet. A sírnál a gyászhuszárok kivették a kocsiból és elének helyezték a sírra az immár lecsukott koporsót rajta a névvel: Kiss János élt 56 évet.

Majdnem agyvérzést kaptam, idegesen nézegetem a prédikációm, az életrajzot. Ilyen ostoba vagyok! Elírtam a nevet! Látható volt a zavartságom, mikor odaléptem hozzám egy rokon – most úgy mondanám, egy „angyal” – ezekkel a szavakkal: „Nem a lelkész úr tévesztette el a nevet, hanem a koporsóra írták hibásan”.

Mi lett volna, ha kompenzálódó a vélt tévedésemet, a sírnál vagy ötször elmondom „helyesen” Kiss János testvérünk nevét!

GY. J. S.

A reformáció alapigazságai kánon

1. **C** **Dm** **G** **C** Vizi István

So - lus Chris - tus, so - la Scrip - tu - ra,

2.

so - la gra - ti - a, so - la fi - de,

3.

so - li De - o glo - ri - a!

E - gye - dül Krisz - tus, e - gye - dül a Szent - í - rás,

e - gye - dül ke - gye - lem - ből, e - gye - dül hit ál - tal,

e - gye - dül Is - te - né a di - cső - ség!

Limesen égő

Pilinszky János nyomán

F. Sipos Bea zenéje – Miklya Zsolt verse

Hangraforgó együttes

Te győzz le in-kább, vir-ra-dat, csil-lám-ló fé-nyű kis ha-lak_ nyo-
 A fosz-ló á-lom-szé-le-ken_ el-tű-nő-ben a kinn, a benn, ha-

má-ba úgy-sem é-rek. A fel-szín al-vó tük-re-it_ míg
 tá-ron tú-li lét vagy. Nem ér u-tol ön-kí-vü-let, hisz

éb-reszt-ge-tik fé-nye-id, a mélylenn egy-re mé-lyebb.
 nin-csen sem-mi kí-vü-led, a-mi éb-red-ni célt ad.

Li-me-sen é-gő ör-tü-zek_ a né-ma csil-lag-ké-pe-ket_

nem tud-ják_ fel-i-déz-ni. Csak bá-mu-lom a múl-ta-kat, míg

szí-ve-met egy új la-kat_ mar-kol-ja és i-gé-zi.

Chords: cm, B, Es, B/d, G, D°, cm, Asmaj⁷, G, cm, B, Es, B/d, G, Asmaj⁷, fm⁶/d, G, cm, Asmaj⁷, Es/g, fm, Es, B/d, B/des, C⁷, Asmaj⁷, B, Es, Asmaj⁷, Es/g, fm, Es, B/d, B/des, C⁷, fm, G, cm, Da Capo al Fine

A lázadásom nem kötött
 magához mást, csak füstködöt,
 szemem azóta marja.
 Már semmin sem csodálkozom,
 a füsttel úszik el korom,
 akarja, nem akarja.

Ne győzz le mégsem, virradat.
 Csak hadd mossam meg arcomat
 az ébredő tükörben.
 Mélyedből, fel, ha bukkanok,
 mint hazatérő angyalok,
 hadd mondjam, visszajöttem.

Az Európai Protestáns Egyházak Közössége (GEKE) a reformáció 500. évfordulójára énekszövegírói pályázatot hirdetett. „A reformáció európai dala” kategória „modern” alkategóriájában a *Limesen égő* című dal kapta az első díjat. Miklya Zsolt versét a Hangraforgó együttes – Faggyas László és F. Sipos Bea – zenésítette meg.

Válaszd az életet!

KÖZ-ÉP-PONT

3. Erdélyi Lutheránus Ifjúsági találkozó
2017. július 18–22.

A Kolozsvár közelében fekvő mezőségi Válaszút községben rendezték az idei találkozót, melyen háromszáz fiatal vett részt.

A Válaszút nevű település neve ihlette az együttlét igei mottóját: „...élétekbe adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is!” (5Móz 30,19)

Az Evangélikus Missziói Központ fontosabb szolgálatai 2017 első felében

Clevelandi gyülekezet

Igehirdetés, előadás, evangelizáció
Hajdúböszörmény, Tiszaföldvár, Vésztő, MEE Országos Iroda, Alberti, Porrogszentkirály, Rohod, Budapest-Fasor, Aszód, Budapest-Cinkota, Budapest-Deák tér, Bük, Erdélyi Gyülekezet (Reménység Szigete), Berekfürdő, Iregszemcse, Eger, Miskolc-Diósgyőr MIÉRTT Fesztivál, Piliscsaba, szarvasi Középhalmi Misszió Alapítvány, büntetés-végrehajtási intézetek (Budapest, Gyorskocsi utca és Győr), 72 Tanítvány Mozgalom Mérnök Műhely, Magyar Evangéliumi Rádió (MERA)

Felvidék (Szlovákia): Zseliz

Muravidék (Szlovénia):
Domonkosfalva

Kanada: Niagara Falls, Toronto

USA: Cleveland

Felekezetközi szolgálatok

Protestáns lelkészkonferencia, GLS Nemzetközi Vezetői Konferencia, Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa (MEÖT), Európai Evangéliumi Aliansz, Joyful Hungary

Médiamunka

Evangélikus Információs Szolgálat, PAX TV, MERA, Bonum TV, Golgota Rádió

Az Evangélikus Missziói Központ állásfoglalása a homoszexuális életformával kapcsolatban

- Elismerjük, hogy keresztyénként és egyházakként sok esetben mi sem megfelelően viszonyulunk a homoszexuálisokhoz. Életvitelük elutasítása miatt sokszor a homoszexuális embereket is elutasítjuk, segítség és a szeretetteljes melléjük állás helyett tabuként kezeljük, megjegyzéseinkkel akár akaratunkon kívül is megbélyegezzük, kirekesztjük őket. Sokan – tudatlanságból – figyelmen kívül hagyják azt a ténytet, hogy a homoszexuálisok többsége részben körülményei áldozataként (szocializáció) vált ilyen hajlamúvá.
- Isten ellenzi a hátrányos megkülönböztetést, ez ellen küzdenünk kell, de a homoszexuális együttélést nem fogadhatjuk el a heteroszexuális házasság legitim alternatívájaként. Ugyanez a házasságon kívüli heteroszexuális kapcsolatokra is igaz.
- A bűn egész emberi természetünket megrontotta és eltorzította. Ez alól szexualitásunk sem kivétel. Az elutasító hozzáállásra való ellenreakció megpróbálja a homoszexualitást normális életmódnak láttatni. Hisszük, hogy ugyanaz az evangélium, amely a mi életünket átforgalmazta, bárkit megváltoztathat.
- A szexualitás helye az Isten által szerzett heteroszexuális házasságban van. A Biblia erre vonatkozóan nem mutat más alternatívát. Isten ezt a rendet a teremtéskor állapította meg, nem kultúráktól tette függővé, ennek érvényessége egyetemes és állandó. A homoszexualitás gyakorlását a teljes Szentírás kijelentése alapján az Isten által megszabott normától való eltérésnek tekintjük, és nem egy, a normális viselkedés keretein belül elfogadott variációnak. Nem támogatunk semmilyen ál-teológiai érvelést, amely megpróbálja ennek ellenkezőjét bizonyítani.
- Az előítéletesség, a gyűlölet, a verbális vagy tetteges agresszió gonosz dolog, de a homoszexualitás gyakorlását szorgalmazók is a gonoszság szolgálatába állnak, amikor jönnek mondják azt, amit Isten rossznak mondott.

2017. július

Beszélő képek

A temetőgondnok macskája

Fotó: Szeverényi

Amishok

Nem használnak áramot, tehát internet, televízió sincs a lakásukban. Nyugdíjat sem fogadnak el az államtól. Csendben, visszahúzódva, természetközelenben élnek. A környezetvédők manapság szimpatizálnak velük, némelyek még csatlakoznának is hozzájuk.

ÚJ SZÍVET ADOK NEKTEK, ÚJ LELKET ADOK BELÉTEK

PROGRAM

9.40: Közös éneklés Győri János Sámuel vezetésével

10.00: Köszöntés, ima – Szemerei János, dr. Hafenscher Károly
IGEHIRDETÉS – „ÚJ SZÍVET ADOK NEKTEK, ÚJ LELKET ADOK BELÉTEK”
(Ezékiel 36,26a) – Ulrich Parzany (tolmács: Bukovszky Ákos)
ÁLDOM SZENT NEVED! – Selah muravidéki dicsőítő csapat

11.30: Bibliakörök, szekciók

Ulrich Parzany (templom)

Malik Péter – imaközösség (gyülekezeti kisterem, I. emelet)

Dr. Fabiny Tamás (gyülekezeti terem, I. emelet)

Lázárné Skorka Katalin (gimnázium, alagsori terem)

Bakay Péter (gimnázium, 12. terem)

Aradi György (gimnázium, 15. terem)

Lupták György (gimnázium, 17. terem)

Szemerei János (gimnázium, 18. terem)

Dr. Hafenscher Károly (gimnázium, 21. terem)

Bozorády András (gimnázium, 22. terem)

Zsarnai Krisztián (gimnázium, 24. terem)

Endreffy Géza (gimnázium, 27. terem)

Verasztó János (gimnázium, 23. terem)

B. Pintér Márta (gimnázium, 26. terem)

Deák László (gimnázium, 28. terem)

Koháry Ferenc (gimnázium, 33. terem)

Cselovszky Ferenc (gimnázium, 37. terem)

Luther asztalánál – Marosán Csaba színművész, Kolozsvár
(gimnázium, díszterem)

A digitális nemzedék megszólíthatósága – Miklya Luzsányi Mónika
(gimnázium, tornaterem)

Képmeditáció a reformációról – a múzeum munkatársai
(Evangelikus Országos Múzeum, előadóterem)

12.45: Ebédszünet (az egyház szerény vendéglátást biztosít)

14.00: Tanúságtétel

MIT TETT VELEM AZ ISTEN? – dr. Garádi Péter, Németh Mihály, Deme János

15.00: Istentisztelet úrvacsorával – Gáncs Péter

IGEHIRDETÉS – „MEGBOCSÁTTATTAK A TE BÚNEID” (Lk 7,36–50)

– Szeverényi János

Gyermekfoglalkozás lesz a Kisdeák óvoda termeiben a Keresztény Önkéntesek Szövetsége az Ifjúságért (KÖSZI) vezetésével. Gyülekező az I. emeleten.

Az alkalomra mindenképp szeretettel vár a Magyarországi Evangélikus Egyház Missziói Bizottsága.

A 2017-es év igéje

„Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek”

(Ez 36,26a)